STEWARDSON, DAWN

Doctorul îndrăgostit

Capitolul 1

Gabrielle Knight stătea în mijlocul trotuarului, înconjurată de valize, colete şi pungi, gîndindu-se ce decizie să ia.

Era aşa de enervant faptul că nu venise nimeni s-o aştepte la tren.

Avionul ei sosise din Elveţia cu o oră şi jumătate întîrziere, deci compania aeriană era de vină că nu ajunsese aici mai devreme, nu ea.

La fel de enervant era faptul că după ce dăduse jos din tren toate bagajele fără niciun ajutor, nu găsise niciun taxi la gară.

Nici măcar o maşină particulară, care s-o ducă pînă la adresa pe care o căuta.

Fusese plecată din ţară timp de trei ani, cu excepţia unei vacanţe scurte în care venise pentru a-şi vizita familia.

Acum, însă, era hotărîtă să nu mai plece de aici şi să lucreze în hotelul familiei.

Părul ei lung şi blond care strălucea ca aurul în lumina soarelui de primăvară atrase totuşi atenţia unui bărbat dintr-o maşină elegantă.

- Aştepţi pe cineva, sau pot să te duc eu la destinaţie? întrebă el după ce trase maşina lîngă bordura din faţa ei şi coborî geamul.

- Ar fi trebuit să mă aştepte cineva, dar văd că n-a venit. Acum mă uitam după un taxi, răspunse Gabrielle, muşcîndu-şi buzele.

- E posibil să nu mai apară niciun taxi pînă la următorul tren, care va sosi abia peste două ore. Unde vrei să ajungi?

- La hotelul Tudor Rose, de pe strada Mereworthy Lake.

- E în drumul meu. Vrei să te duc eu acolo?

-Ah, da... Mulţumesc, răspunse Gabrielle şi faţa ei se înseninã ca cerul după furtună.

Bărbatul se dădu jos din maşină pentru a-i pune valizele şi pachetele în porbagaj.

După care o ajută să se instaleze pe scaunul pentru pasageri, iar el trecu la volan şi demară.

- Aţi fost foarte amabil că v-aţi oferit să mă duceţi la hotel. Mulţumesc din suflet.

- Cu plăcere, răspunse doctorul Howlett, cu o expresie foarte serioasă.

Apoi, nu mai spuseră nimic.

Nu e un tip prea vorbăreţ, concluzionă Gabrielle, dar peste cîteva minute consideră că e cazul să-şi arate recunoştinţa pentru gestul lui.

- E minunat că sunt iar în Anglia.

- De unde vii?

- Din Elveţia. Am lucrat acolo un an. înainte, am lucrat un an în Italia şi altul în Franţa.

- Ce fel de serviciu ai avut în străinătate?

- Sunt recepţioneră. Am lucrat în hoteluri.

- Crezi că la Tudor Rose o să-ţi fie mai bine?

- Cunoaşteţi acest hotel?

- N-am intrat niciodată, dar am trecut prin faţa lui aproape toată viaţa. Am auzit că e un hotel confortabil. O să-ţi placă, sper, să lucrezi acolo.

- Da, o să-mi placă, zîmbi Gabrielle, după care se întrebă cum se făcea că n-o cunoştea şi pe ea, de vreme ce trecuse prin faţa hotelului familiei sale de atîtea ori.

Ei i se păruse familiară faţa lui, dar nu putea să spună cu certitudine cine era.

Nici nu era de mirare de altfel, deoarece stătuse mai mult în străinătate. întîi la studii şi pe urmă la muncă.

Bărbatul deveni din nou foarte tăcut şi Gabrielle îl lăsă cu gîndurile lui.

Omul părea să cunoască într-adevăr fiecare colţişor din acea zonă, deoarece conducea maşina cu multă siguranţă.

Curînd, ajunseră în vecinătatea lacului înconjurat de dealuri joase, deasupra cărora plutea o pînză de ceaţă subţire, apoi descinseră în faţa hotelului Tudor Rose.

Clădirea era din piatră gri, dar proprietarii se străduiseră să facă o faţadă atractivă, cu uşi largi albe şi cu ferestre la care se aflau ghivece cu flori de diverse culori.

- Am ajuns, zise doctorul Howlett, oprind în dreptul intrării principale. E un hotel frumos, nu-i aşa?

- Da, răspunse Gabrielle coborînd din maşină şi uitîndu-se la lacul de peste drum, în a cărui apă limpede dealurile din apropiere se oglindeau cu cea mai mare claritate.

Un peisaj mirific, se gîndi ea, iar narcisele de pe marginea lacului, aplecate de o briză uşoară, păreau să încuviinţeze.

- Da, spuse ea din nou. E frumos, aici.

Doctorul puse bagajele ei pe una din scări.

- Ei bine, îţi doresc mult noroc.

- Mulţumesc încă o dată că m*aţi adus şi sper să ne mai vedem.

- într-un fel, sper că nu, răspunse el cu un zîmbet prietenos care atenuă duritatea răspunsului.

Doctorul urcă în maşină şi după ce flutură mîna în semn de la revedere, demară.

Pe urmă, o luă de-a lungul lacului, trecu pe lîngă casa Medlicott, traversă cealaltă parte a întinderii de ape şi se pierdu pe drumul îngust dintre dealuri, la capătul căruia începea satul,

despre care se ştia că era locuit de oameni foarte săraci.
înainte, fusese o localitate ţinută în viaţă de activitatea minieră, dar de cînd minele fuseseră secătuite, oamenii din zonă abia îşi mai duceau zilele.
După ce urmări cu privirea maşina pînă deveni un punct mişcător pierdut printre dealuri, Gabrielle intră în holul hotelului.
- E cineva acasă? strigă ea înaintînd pe mocheta roşie, străjuită de vaze înalte pline cu flori.
Una dintre uşile din capătul culoarului se deschise şi două femei alergară cu paşi mărunţi s-o întîmpine.

fixau mama ei şi sora tatălui.
- Bine ai venit acasă, draga mea, spuse mama ei, sărutîndu-i obrajii.
- Ce fericire să te avem din nou cu noi, spuse şi sora tatălui ei, îmbrăţişînd-o cu afecţiune.
- Dar ce s-a întîmplat?... Te-am aşteptat la două trenuri, comentă mama sa.
- Am stat o oră şi jumătate în plus pe aeroportul din Zurich. V-am sunat de acolo, dar nu aţi răspuns.
- Ah, am fost cu toţii în oraş, să facem cumpărături. Mary, recepţionera a fost aici, dar dacă nu ţi-a răspuns, înseamnă că n-a prea stat la birou. Vino să bei un ceai cu noi. Jim o să ducă bagajele în camera ta.
- Mă duc mai întîi să mă revigorez puţin şi pe urmă vă voi ţine companie, spuse Gabrielle, după care urcă scările spre camera ei, observînd în acelaşi timp cît de bine întreţinut era interiorul.
Cînd ajunse în încăperea pe care urma s-o folosească doar ea de acum înainte, zîmbi mulţumită de frumuseţea spaţiului încărcat de flori şi de ferestrele largi cu vedere spre lac, dar şi de uşa cu geam dinspre terasa care dădea spre grădina de la care se întindea pădurea.
Ceva mai departe, se vedeau dealurile care urmau să înverzească foarte curînd.
- E un loc foarte frumos, şopti ea, încîntată că se întorsese în sfîrşit acasă.
Cînd reveni în salonul de ceai şi dădu cu ochii de tatăl ei, care era aşezat la masă împreună cu sora şi soţia lui, Gabrielle exclamă
fericită:
- Tăticule! Ce bine că te revăd. Sper că nu eşti foarte ocupat în seara asta.
- Nu în acest moment, aşa că aşază-te să vorbim. !
- Suntem foarte ocupaţi de cînd avem restaurantul, spuse şi mama ei. Avem o mulţime de turişti la prînz şi la cină.
- Da, mîncarea noastră a ajuns vestită în toate colţurile ţării, interveni şi mătuşa Catherine. i
Apoi discutară despre hotel şi despre afacerea lor familială, care prosperase mult în ultimul timp.
Gabrielle îi ascultă zîmbind, sorbind din ceai şi gîndindu-se că lucrurile stăteau astfel deoarece munceau cu entuziasm.
Tatăl ei, William Knight, avea acum şaizeci şi doi de ani, dar se I afla într-o formă excelentă.
Gabrielle era fiica lui din căsătoria cu Pamela, cea de-a doua soţie a sa. Aceasta era cu zece ani mai tînără, dar diferenţa dintre ei părea să fie de vreo douăzeci de ani, deoarece Pamela se menţinea extrem de bine.
Mătuşa Catherine, sora tatălui Gabriellei, mai mare decît acesta cu patru ani, nu fusese niciodată interesată de aspectul ei exterior, aşa că îşi arăta din plin cei şaizeci şi şase de ani pe care-i împlinise cu ceva timp în urmă.
- Cu ce ai venit pînă aici, draga mea? Cu taxiul? întrebă mama Gabriellei.
- Nu. N-am găsit taxi. Pînă am dat jos bagajele din tren au dispărut toate, dar m-a adus un bărbat cu un Rover gri.
- îl cunoaştem?

- Eu nu, iar voi nu ştiu, deoarece mi-a spus că trece prin faţa hotelului de o viaţă.
- Atunci, e un localnic, spuse doamna Knight.
- Unul care nu intră în localuri, spuse şi mătuşa Catherine.
Gabrielle zîmbi.
- Domnul Holmes are un Rover gri, interveni domnul Knight. li un tip voinic, cu un accent cam ţărănesc. Stă la o fermă dintre dealuri.
- Nu, tată. Domnul care m-a adus are o voce cultivată.
Cei trei se întrebară cîteva minute cine ar putea fi, dar cum nu găsiră răspuns, schimbară subiectul.
Angrenată apoi în treburile legate de hotel, Gabrielle nu se mai gîndi nici ea la străinul care o adusese.
Ivor Howlett ajunse la casa lui de la capătul lacului, se încadră în aleea circulară şi opri maşina în faţa intrării principale.
Cînd intră în hol, răsfoi la repezeală corespondenţa aflată pe măsuţa de lîngă uşă.
Abia deschise însă unul din plicuri şi apăru mama lui.
- Ai timp să bei un ceai cu mine? îl întrebă ea zîmbind.
Ivor lăsă plicul pe masă şi se îndreptă spre ea, după care o îmbrăţişă şi o sărută pe obraji.
- Bună, mamă. Din păcate, trebuie să alerg s-o examinez pe
doamnă acoperind receptorul cu o mînă. Mama lui mi-a spus că e
' -
doamna Williams 1doamnaacopermu ^ . -

- .vor dragă, dar ai, tu drep tu, să ,e ^ cinci min Ute şi J * bei un ceai. 1 " ua-11
- Bine, răspunse Ivor după ce se uită la ceas.
Apoi, îşi urmă mama în sufragerie.
- Nu se va sfîrşi lumea dacă îţi permiţi peste zi o pauză de emu minute în care să bei un ceai, comentă mama lui Ivor, turnînd într-o ceaşcă băutura fierbinte şi aromată.
în acest timp, doctorul privea gînditor pe fereastră.
- în cinci minute, cineva poate să moară, mamă... De exemplu, bătrîna doamnă Williams. A avut un atac de inimă azi-dimineaţă şi dacă va mai avea unul... Ştii că prietena ta Hilda a devenit bunică azi-dimineaţă? Fiica ei a născut un băieţel grozav, adăugă el zîmbind.
Mama lui se înveseli la aflarea ultimei veşti, dar n-apucă să-şi exprime bucuria în cuvinte că Ivor, care îşi băuse în grabă ceaiul, se ridică şi spuse hotărît:
- Acum, e timpul să plec. Sper să fiu acasă pe la şapte şi jumătate, comentă el, amîndoi fiind conştienţi că dacă va reuşi să se întoarcă la opt, se puteau declara norocoşi, deoarece vor putea lua cina împreună mai devreme decît de obicei.
Bătrîna doamnă îl privi lung.
Doctorul era toată viaţa ei...
Imediat ce Ivor ieşi pe uşă, telefonul din hol începu să sune şi doamna Howlett se grăbi să răspundă.
Doctorul se întoarse, pentru a vedea cine sună.
- Copilul familiei Tompson s-a tăiat cu un cuţit, spuse bătrîna
1 CIL yiu _ .
- Da. Mă voi duce acolo mai întîi. La revedere, mamă.
Din fericire, băiatul familiei Tompson nu se rănise atît de grav cum crezuse doctorul, aşa că-1 bandajă, îi sugeră mamei să nu mai lase cuţitele la îndemîna lui, după care se urcă în maşină şi porni spre casa doamnei Williams, a cărei stare îl îngrijora de cînd făcuse infarctul.
Cînd ajunse la căsuţa femeii, doctorul intră înăuntru aplecîndu-se şi nu putu să nu se întrebe cum putea cineva să trăiască într-o locuinţă atît de mică.
Acum, în casă mai era doar bătrîna şi soţul ei, dar înainte locuiseră acolo şi copiii lor.
Ivor avea grijă de întreaga familie de ani de zile, aşa că doamna Williams îl primi cu ochi plini de recunoştinţă şi de încredere.
După ce doctorul lăsă medicamentele pe noptieră, domnul Williams îi spuse, zîmbind cu blîndeţe:
- Vreţi să beţi o ceaşcă de ceai cu noi, domnule doctor?
Ivor ezită o clipă, fiind foarte ocupat şi nici nu mai dorea ceai, dar realizînd că bătrînul dorea să stea de vorbă cu cineva, puse geanta pe un scaun şi-l urmă pe domnul Williams în chicineta de
lîngă coridorul îngust.
- Ce şanse are soţia mea să se înzdrăvenească? întrebă bătrînul în timp ce prepara ceaiul.
- La vîrsta ei nu putem să fim siguri de nimic, răspunse doctorul cu sinceritate şi bătrînul dădu uşor din cap, oftînd.
Era căsătorit de foarte mulţi ani cu Grammy Williams şi nu-i era
DAWN STEWARDSO
uşor să se gîndească la faptul că va rămîne curînd fără ea.1
După cîteva minute, doctorul îşi luă la revedere şi-şi continui vizitele de seară.
Cînd ajunse acasă, era opt şi zece minute.
- Sper că ai cinat, spuse el, îmbrăţişîndu-şi mama.
- Te-am aşteptat. Vrei să cinăm chiar acum?
- Aş vrea să mă odihnesc vreo cinci minute. Dar e ceva de băut?
- Da. îţi aduc imediat.
Peste
relaxat dintr-
ateva minute> doctorul stătea
un Paiîar cu scotch
intr-un fotoliu bînd
£ ..... simen,iarmamalui, aşezată într-un fotoliu alăturat, sorbea dintr-un pahar cu sherry, sperînd telefonul nu le va strica aceste momente de pace.
- înainte de a veni acasă, am vrut să intru la Greyhound s beau ceva, dar mă bucur că n-am făcut-o zîmbind.
ca
sa
comentă doctorul
- Eu te-aş sfătui ca atunci cînd simţi uc local, să te duci la Tudor Rose. Cei de acolo î să-i servească pe cei care le trec pragul.
- Şi cum rămîne cu duşmănia dintre familiil foarte mulţi ani.
nevoia să intri intr-un Ştiu într-adevăr cum
c noastre? A durat
- A fost
un nonsens, declară Ginette Howlett. Atît eu cît şi
tatăl tău am fost mereu de părere că e cazul ca această duşmănie să înceteze.

- Probabil tu n-ai avut de suferit din cauza acestei duşmănii, nu? Nu tu trebuie să ierţi, ci să fii iertată. Doamna Knight a fost logoditã cu tata... Nunta lor fusese deja fixatã. Rămăseseră doar două săptămîni pînă la ceremonie. Cred că îşi făcuse deja rochia
)OCTORUL ÎNDRĂGOSTIT
15
e mireasă, plătiseră sala de recepţie, casa aceasta fusese pregătită o primească. Pe urmă... tata a lăsat-o pentru tine, trimiţîndu-i o Scrisoare în care-i spunea că logodna lor s-a desfăcut. Nu ştiu cum ii putut să trăieşti cu această vină în suflet.

- N-a fost uşor, Ivor. Dar ştii că tatăl tău nu mi-a spus că e ogodit. S-a îndrăgostit de mine din prima clipă în care m-a văzut si la scurt timp m-a cerut de nevastă.

- Dar l-ai iubit?

- Bineînţeles. De cum l-am văzut am ştiut că e bărbatul pe care l-am aşteptat întreaga viaţă. Ne-am iubit din prima clipă, pînă cînd ne-a despărţit moartea lui. Dacă aş fi ştiut că e logodit, tot m-aş fi îndrăgostit de el. Aş fi încercat însă să fac ruptura dintre tatăl tău şi Catherine mai puţin umilitoare pentru ea.

- Da. Aşa, tata a dispărut pur şi simplu din viaţa ei, fără nicio explicaţie.

- Hai să mîncăm, Ivor... Trecutul e trecut...

Cînd se aşezară însă la masa din sufragerie, bătrîna doamnă nu putu să nu mai continue discuţia anterioară.

- Familia Catherinei a schimbat imediat doctorul, iar tatăl tău n-a mai intrat niciodată la Tudor Rose. Bineînţeles că s-au ignorat total după această poveste, indiferent unde se întîmpla să se întîlnească, spuse ea, după care puse mîncare în farfurii. Dar nu e bine să lăsăm discordiile să ne stăpînească viaţa atîta timp.

- Nu e uşor să pui capăt duşmăniei, fie că durează de mult timp sau doar de o zi... Oricum, cei de la Tudor Rose au o recepţioneră nouă, foarte frumoasă.

- De unde stii?

- Cînd m-am întors spre casă am găsit în faţa gării o fată cu u\
munte de valize, care aştepta un taxi. M-am oferit s-o duc 1
destinaţie şi mi-a spus că vrea să ajungă la Tudor Rose. Am înţeleg
că a lucrat ca recepţioneră în străinătate, deci cred că tot pe aceşti
post a venit şi Ia Tudor Rose. Cred că multe persoane se vor caza)
la acest hotel doar ca s-o vadă, adăugă el zîmbind. E blondă şi arei o piele de culoarea piersicii.

- Da, cred că e foarte frumoasă, dacă ţi-a atras atenţia.

în momentul următor, se auzi telefonul din hol şi cei doi se priviră întrebător.

- Răspund eu, spuse bătrîna doamnă. Tu mănîncă, te rog. Dacă te caută cineva, voi cere adresa şi voi spune că îi vei vizita cît de curînd posibil, în cazul că e urgent.

Lacul Mereworthy era cunoscut în zonă ca fiind unul dintre cele mai frumoase locuri pentru agrement.

Cum hotelul şi restaurantul Tudor Rose se afla în imediata lui vecinătate, localul era întotdeauna plin, astfel că rezervările pentru masa de prînz sau cină se făceau cu cîteva zile înainte.

Luxul care domnea aici era totuşi în mare contrast cu satele din jur, marcate de o sărăcie lucie după încheierea mineritului, iar doctorul reflectase de multe ori la această situaţie.

Clienţii de Ia Tudor Rose erau turişti bogaţi veniţi din zonele
japropiate, pentru
fusese ridicat hotelul.

Gabrielle admira şi ea frumuseţea locului în care se născuse şi
avea obiceiul de a face din cînd în cînd o plimbare călare,
profitînd de generozitatea prietenului familiei ei, colonelul
Reid- Browne, care avea o herghelie de cai.

De cele mai multe ori, alegea să-şi îndemne calul spre dealuri, dar în dimineaţa aceasta o luă pe o cărare îngustă, care din cîte ştia ducea la satul vecin. Copil fiind, ajunsese de multe ori acolo, împreună cu verişorii ei care veneau să-şi petreacă vacanţa în
familia sa.

Acum, drumul era mult mai deteriorat decît atunci, iar
locuitorii acelei zone se împuţinaseră considerabil.
Spre surprinderea ei însă, peste cîteva clipe văzu venind din direcţie opusă[1] '»nH-Rnver-ul bărbatului care o adusese acasă de la
gară.
—« onriî$_n$dreptul ei
- Ce faci pe aici? şi coborî din maşină.
—- — / * să Land-Rover-ul bărbatului
ici? o întrebă doctorul, după ce opri
aceeaşi întrebare, răspunse ea
- Tocmai voiam să vă pun zîmbind.
- Cum se face că nu lucrezi la ora asta? continuă el.
- Nu am un program fix de lucru. Am muncit pînă la zece şi jumătate, aseară. Dar dumneavoastră ce faceţi pe aici?... Drumul

acesta nu duce spre nicio localitate.
- Am fost în cartierul muncitoresc.
- Aţi făcut prospecţii acolo, sau ce?
- Nu. Am fost să fac o operaţie de apendicită. M-au chemat
^W^reWARD$_{SOi}$
- ^{s}"nteţi doctor? întrebă $^{\sim fidus\ b\ spial}$■■

Prea Ürziu Pentru ca pacientul să
ea uimită.
comentă ea, pentru
-Da
- Chirurg, înţeleg. • •
- Da. Şi chirurg • • •
- Sunteţi deci doctorul Ivor Howlett, auzise multe lucruri despre el...
- Exact.
- Şi... cum se simte pacientul dumneavoastră?
- Va trăi. E un băieţel de unsprezece ani. Acum, trebuie să-mi
văd de drumurile mele, dar spune-mi mai întîi cum te simţi în noua ta slujbă?
- Minunat!
- Mă bucur.
Gabrielle îşi ridică uşor sprîncenele... Chiar nu ştia cine era
ea?
- Sunt oameni de treabă cei de la Tudor Rose.
- Foarte, replică ea zîmbind.
- Bun, spuse doctorul, după care urcă în Land Rover. îţi
doresc plimbare plăcuta, adăugă el cu capul pe geamul deschis. La revedere.
- Mulţumesc... La revedere, răspunse ea, după care urmări maşina îndepărtîndu-se pînă cînd n-o mai văzu.
Deci, aşa arată Ivor Howlett, fiul bărbatului care o tratase pe mătuşa ei cu atîta lipsă de respect.
Dar desigur, el nu arc nicio vină pentru cele întîmplate...
Dar... nici nu putea să nu –
)()CTORUL ÎNDRĂGOSTIT
19
18 ,n c°nsiderare faptul
wera... fiu|
mului din pricina căruia mătuşa sa suferise aşa de mult.
Gabrielle îşi aminti apoi că-1 mai văzuse pe Ivor cu mulţi ani în n mă, cînd era student şi ea doar o fetiţă.
Da, îşi spuse ea, după ce făcu în gînd o mică socoteală... Cred «.1 e cam cu doisprezece ani mai în vîrstă decît mine, reflectă ea ojcontinuîndu-şi drumul printre căsuţele care păreau părăsite.
La un moment dat însă, în faţa unei clădiri dărăpănate apărură doi copii veseli, care începură să se joace la marginea bordurii.
- Duce undeva drumul acesta? întrebă ea zîmbindu-le.
Copiii o priviră uimiţi, dar nu apucară să-i răspundă pentru că
din casă apăru o femeie tînără şi uscăţivă care-i spuse, stergîndu-şi mîinile de şorţul pe care-1 purta la brîu.
- Nu duce nicăieri. Se închide nu departe de aici, spuse ea, măsurînd-o pe Gabrielle cu o privire curioasă.
- Mulţumesc. E cumva al dumneavoastră băieţelul care a fost operat de apendicită în dimineaţa asta?
- De ce vă interesează? o întrebă femeia, privind-o de data asta cu suspiciune.
- M-am întîlnit pe drum cu doctorul I Iowlett şi mi-a spus că a operat de apendicită un băiat din cartierul muncitoresc.
- Ah, îl cunoaşteţi pe doctorul Howlett, răspunse femeia zîmbind. Da. Pe băiatul meu l-a operat. L-am fi pierdut, dacă n-ar li venit doctorul Howlett. E o persoană aşa de amabilă.
Gabrielle încuviinţă, după care se întoarse din drum şi porni spre hotel.
înainte de a ajunge, lăsă calul la grajdurile colonelului, apoi îl căută pe Jim, servitorul care ajuta la treburile gospodăreşti.
DAWN STEWAKnsnl)OC.TORlJl- ÎNDRĂGOSTIT
prea tîrziu pentru ca pacientul să mai poată fi dus la spital...
— Sunteţi doctor? întrebă -Da.
ea uimită.
- Chirurg, înţeleg...
- Da. Şi chirurg...
- Sunteţi deci doctorul Ivor Howlett, auzise multe lucruri despre el...
- Exact.
“mentă ea, pentru cs
- Şi...
cum se simte pacientul dumneavoastră?
- Va trăi. E un băieţel de unsprezece ani. Acum, trebuie să-mil văd de drumurile mele, dar spune-mi mai întîi noua ta slujbă?
- Minunat!
- Mă bucur.
Gabrielle îşi ridică
cum te simţi în
nu Ştia cine era
uşor sprîncenele... Chiar
ea?
- Sunt oameni de treabă cei de la Tudor Rose.
- Foarte, replică ea zîmbind.
- Bun, spuse doctorul, după care urcă în Land Rover. îţi

doresc plimbare plăcută, adăugă el cu capul pe geamul deschis. La revedere.
- Mulţumesc... La revedere, răspunse ea, după care maşina îndepărtîndu-se pînă cînd n-o mai văzu.
Deci. asa ara*-* T—
urmări
__ .* \f illrtl
•ea, aşa arată Ivor Howlett, Fiul bărbatului ituşa ei cu atîta lipsă de respect.
Dar desigur, el
care o tratase pe
Pe«™ cefe
n,CI nu putea să nu
ia m
considerare faptul c
întîmplate.
ca era... fiul
imului din pricina căruia mătuşa sa suferise aşa de mult.
Gabrielle îşi aminti apoi că-1 mai văzuse pe Ivor cu mulţi ani în irmă, cînd era student şi ea doar o fetiţă.

Da, îşi spuse ea, după ce făcu în gînd o mică socoteală... Cred că e cam cu doisprezece ani mai în vîrstă decît mine, reflectă ea continuîndu-şi drumul printre căsuţele care păreau părăsite.

La un moment dat însă, în faţa unei clădiri dărăpănate apărură doi copii veseli, care începură să se joace Ia marginea bordurii.

- Duce undeva drumul acesta? întrebă ea zîmbindu-le.

Copiii o priviră uimiţi, dar nu apucară să-i răspundă pentru că
din casă apăru o femeie tînără şi uscăţivă care-i spuse, stergîndu-şi mîinile de şorţul pe care-1 purta la brîu.

- Nu duce nicăieri. Se închide nu departe de aici, spuse ea, măsurînd-o pe Gabrielle cu o privire curioasă.

- Mulţumesc. E cumva al dumneavoastră băieţelul care a fost operat de apendicită în dimineaţa asta?

- De ce vă interesează? o întrebă femeia, privind-o de data asta cu suspiciune.

- M-am întîlnit pe drum cu doctorul Howlett şi mi-a spus că a operat de apendicită un băiat din cartierul muncitoresc.

- Ah, îl cunoaşteţi pe doctorul Howlett, răspunse femeia zîmbind. Da. Pe băiatul meu l-a operat. L-am Fi pierdut, dacă n-ar fi venit doctorul Howlett. E o persoană aşa de amabilă.

Gabrielle încuviinţă, după care se întoarse din drum şi porni spre hotel.

înainte de a ajunge, lăsă calul la grajdurile colonelului, apoi îl căută pe Jim, servitorul care ajuta la treburile gospodăreşti.

- Ştii partea veche a cartierului muncitoresc de pe deal, Jiml
- Bineînţeles. M-am jucat de multe ori acolo, cînd eram copi
- Crezi că poţi să ajungi cu camioneta acolo?
- Da. De ce?
- Vreau să trimit nişte lucruri unor oameni care locuiesc acolc
- Dar nu cred că mai locuieşte cineva acolo, domnişoară.
- Poate nu oficial, dar într-una din acele case, azi-dimineaţă, fost operat de apendicită un băieţel de unsprezece ani. Se pare c familia lui nu are posibilităţi să-l îngrijească aşa cum trebuie pentru a-şi reveni după intervenţia chirurgicală. Aş vrea să-i trimi eeva.
- Bine, domnişoară. Pot să mă duc după-amiază.
- Nu trebuie să spui cine le-a trimis ajutorul, Jim.
- Am înţeles.

Doamna Sanders fu foarte uimită cînd primi pachetele cu mîncare.

Erau alimente pe care Gabrielle le adunase din cele rămase de la mulţimea de clienţi bogaţi, dar doamnei Sanders i se părură a fi un mare lux şi nu se îndoi nicio clipă că doctorul Howlett le trimisese.

Cine altcineva se mai putea gîndi la ei?

Capitolul 2

Lîngă lacul Mereworthy era un singur drum pentru maşini, deşi existau o mulţime de cărări care duceau în diverse colţuri ale acestuia şi o parcare foarte mare, la umbra copacilor care-1 străjuiau.

Drumul principal ducea la moşia Medlicott, a cărei casă era cea mai frumoasă din tot districtul, deşi fusese construită la mijlocul secolului nouăsprezece.

Aflată acum în proprietatea familiei Knight, care au transformat-o în hotel, casa construită de domnul Medlicott după propriile planuri stîrnea admiraţia turiştilor care se abăteau în acele locuri.

Deşi nu mai era casa lor, cele trei nepoate ale domnului Medlicott primiseră permisiunea de a locui acolo pînă la sfîrşitul zilelor lor.

Din punctul de vedere al Gabriellei, femeile acestea avuseseră
cea mai stranie viaţă care s-ar putea imagina pentru nişte persoan de rangul lor.

Nu fuseseră niciodată căsătorite sau logodite şi nimeni nl auzise vreodată ca vreuna din ele să fi avut un iubit, deşi don dintre ele -Mabel şi Etty - nu împliniseră încă cincizeci de ani. j Trăind foarte retrase, aproape toată lumea uitase de existenţi lor, în afară desigur de cei din familia Knight. 1

Intr-una din zile, la scurt timp după întoarcerea Gabriellei la

Tudor Rose, în timp ce aceasta se afla la biroul de recepţie
împreună cu mătuşa Catherine, domnul şi doamna Knight se] apropiară în fugă de ele.

- Ce s-a întîmplat? întrebă Catherine, uimită să-i vadă atît de alarmaţi.
- Ceva de-a dreptul incredibil, spuse doamna Knight, cu respiraţia întretăiată. Au murit domnişoarele Mabel şi Etty!
- Nu se poate! exclamă Catherine. Cum s-a putut întîmpla una ca asta?
- Parcă au plecat la Londra ieri, cum făceau din cînd în cînd, spuse Gabrielle, la fel de uimită ca mătuşa ei.
- Au avut un accident rutier, sau ce? se interesă Catherine.
- Nu. Se pare că au murit intoxicate, din cauza soluţiei cu care a fost curăţat parchetul camerei din hotelul la care au tras la Londra.
- Alt, bine că nu s-a dus şi Ivy cu ele, comentă Catherine.
- S-ar fi dus, dar are gripă, interveni domnul Knight. Dar chiar dacă ar fi făcut-o, n-ar fi stat în aceeaşi cameră cu cele două surori, j Ştiţi că ele nu suportau să împartă camera cu altcineva.
- Da, Mabel şi cu Etty au fost foarte apropiate, comentă
abrielle. îmi închipui că Ivy e foarte şocată, acum.
- Da, este, răspunse doamna Knight oftînd.
Gabrielle îi lăsă pe cei trei să discute şi se duse să prepare
alea.
Bietele surori, se gîndi ea. Nu erau foarte bătrîne, deşi viaţa pe are o duseseră le făcuse să arate mult mai în vîrstă decît erau de
Fapt.
Ivy e distrusă acum, desigur, că le-a pierdut.
Cum o să trăiască singură, în mausoleul ăla? Cînd erau toate trei mai era cum era, dar acum, fără surorile ei, probabil o să cadă
psihic.
Ivy va stăpîni de-acum singură cea de-a doua jumătate a casei,
continuă ea să reflecteze.
Cum se va descurca oare, în condiţiile în care renunţaseră de
multă vreme la servitori şi păstraseră doar bucătăreasa, şoferul şi o menajeră care venea doar o dată la cîteva zile?
Marea simpatie pe care le-o purta părinţii ei n-o va ajuta
probabil prea mult.
într-adevăr, Ivy Medlicott începu să se comporte ca şi cum viaţa ei îşi pierduse orice interes şi nu mai exista viitor pentru ea. Pierderea celor două surori o afectase profund.
cptul să-mi aleg medicul pe
care-l doresc, continuă Ivy.
:ott, v(vă întreb ceva:
- Nu se simte bine! spuse Ivy privindu-şi lung şoferul. «
INC .1 telefon eu doctorul. Ştim cu toţii de ce boală suferlmut într-o casă mai
îtr-un tij/ai o...
ă frumoasă, iar peisajul în care e toată viaţa în
St el, căzu la pat, firă vlagă, iar doctorul Pasture îi promisdrentul sa-mi a.e$_{8}$ . . .
„ti
s-o viziteze în fiecare seară. 1 _ ^ domnisoară Medlicott, voi veni ori de cate or, ma vei
Nu reuşi însă să ajungă la ea nici măcar în prima seară după berna Acum as vrea să vă întreb ceva: intenţionat, sa locuiţi vy alia teribila veste şi-i dădu doar un telefon prin care o' info
J „gură de acum înainte în hardughia asta?... Părerea mea e ca nu
ca nici el nu se simţea bine.] . i„„u$_{inf}$.
Nu ştiu ce voi face, doctore. Şi avocaţii mei m-au sfătuit să mă micä sau într-un apartament, dar nu ma pot
alcool. ă plec de aici. E o casă
_ n . amplasată e
care tocmai _ Upa octorul ll()wlett, interveni bucătăreasa această casă.
dintre re' H ** ^ ^ ^ PtmrU Stapana ei Sl auzise discuţii Mereu ne-am spus u=.
Lr ' astfel de casă si într-un astfel de loc, adăuga ea, cu
Astfel, nu peste mult, Ivor Howlett intră în impunătoarea casă lacrimi Nu cred că m-aş putea obişnui să trăiesc m alta parte. Medlicott şi fi, condus la camera pacientei. ,vor rid ică ochii spre fereastra largă, apoi privi terasa plina
DUpa " 0 txamina ™ cea mai mare grijă, doctorul îi fiori, după care de-a lungul lacului, cu apa lui străvezie.
se el, femeia aceasta are dreptate.
w —miri
.....
de-a dreptul mirific. Mi-am petrecut
Surorile mele şi cu mine am iubit-o întotdeauna, -am spus că suntem foarte norocoase să trăim într-o *e loc, adăugă ea, cu ochii plini de vrnipsr în altă parte.
de
recomandă să stea la pat şi să nu participe la funeraliile surorilor ei, deoarece şocul i-ar putea fi fatal.
Ivy fu atît de impresionată de comportamentul plin de compasiune al doctorului Howlett, încît hotărî să nu mai apeleze niciodată Ia serviciile doctorului Pasture, care era medicul familiei, de foarte mulţi ani.
- Nu vreau să iau pacienţii altui medic, îi spuse Ivor, cu blîndeţe.
- Ar fi fost cazul să îl înlocuiesc de multă vreme, răspunse Ivy, aşa că nu-ţi face probleme. A venit Ia noi de prea multe ori duhnind a whisky şi abia ţinîndu-se pe picioare. Ar trebui să-şi ia un asistent care să-l înlocuiască în asemenea cazuri. în plus, am tot

Da, îşi spuse __7
A fost foarte norocoasă că s-a născut aici.
Probabil nici nu ştie cu adevărat cît de norocoasă a fost, ă el să reflecteze, în timp ce prin faţa ochilor îi trecu
continua
---
familia Williams, cu locuinţa lor săracă şi neîncăpătoare.
! "f>r«inane bolnave şi bătrîne care
Apoi, îi veniră in minte şi alte persoane locuiau în condiţii improprii în casele de pe deal.
Pe urmă, îi veni ideea!...
întoarse aşadar faţa de la priveliştea atît de încîntătoare şi o privi lung pe domnişoara Medlicott.
- Aţi putea să trăiţi într-o parte a casei, domnişoară, iar restul
s-o utilizaţi pentru scopuri umanitare.
ulizeze cu llilClVO, UU. y-
domnişoara Medlicott să dea curs ide
mulţi iini
Ideea păru s-o şocheze pe domnişoara Medlicott, deoarece crispă brusc. 1
Nu reuşiră însă sădiscute nimic,deoarece servitoarea intră ţi uşă, purtînd înmîini o tavă cu celenecesare pentru ceai, c| biscuiţi şi cu două pahare cu sherry.
Cum acest ritual se repetase de mii de ori, în timpul vieţţ surorilor ei, domnişoara Medlicott izbucni în plîns la vederel
servitoarei. | Qimştiu y
- Iertaţi-mă, spuse ea, uitîndu-se la Ivor, dar numă voi putei lupa care se dădu jos şi aştepta
obişnui niciodată cu gîndul că surorile mele nu maisunt în viaţă||ui ^ vese^ c^nc\ ajunse lîngă el
- Va trebui să găsiţi cît mai repede ceva de făcut sau pe cineva'__ Bună dimineaţa! îi spuse
^ ^ ^ Arttnn*i*r*. Si ce î
Y* »iă umnlo n"*”1 1 *
mvinge pe uuiiuuşuai«...
je picioare un proiect la care meditase mulţi ani.
’ Apoi, ieşi din casă, se urcă în maşina lui şi demară în viteză »ornind spre satul din apropiere şi spre cartierul muncitoresc.
,ctJ înainte de a ajunge însă, observă venind din direcţie opusă
Cum ştiu imediat cine era, trase maşina la marginea drumului,
ă ca Gabrielle să ajungă în dreptul
un
iîlîreţ.
wuuiiicavuastra, comentă!
doctorul cu blîndeţe. E un sherry foarte bun, adăugă el, după ce| gustă din paharul pe care i-1 înmînă servitoarea. Dacă sunteţi de acord, voi trece din nou să vă văd după ce voi termina treburile şi mă voi îndrepta spre casă. Aş putea atunci să beau un pahar de sherry cu dumneavoastră. Acum, n-am putut decît să gust.
- Ah, splendid. Mi-ar face plăcere să treci pe la mine ori de cîte ori vei putea, doctore.
- Din păcate, nu voi putea să vă vizitez atît de des pe cît aş dori. Sunt un om foarte ocupat.
- Ştiu. Toată lumea a auzit cît de mult munceşti. Dar şi eu sunt I
de acum înainte pacienta dumitale şi apreciez enorm oferta de | prietenie pe care mi-aţi făcut-o.
Doctorul vru să spună ceva, dar se gîndi că e mai bine să-i vorbească despre planul lui altă dată.
Astfel, îşi luă la revedere şi ieşi în holul pe care începea să-l
slujbă
d 1 Umple Solul lăsat de surori/e dumnea - 1 ^ ^ C,ncval - Bună dimineaţa! u spuse ca
«-torul cu blîndeţe. E un «h«v <-„„1 umwTivrl comemi| - Bună dimineaţa. Ce viaţă plăcută ai, domnişoară. Şi ce s
extraordinară, care îţi permite să te plimbi la ce oră doreşti.
- Vă asigur, doctore, că lucrez destul de mult. Aţi fost s-o
- Vă asigur, doctore, că lucrez vedeţi pe domnişoara Medlicott, nu-i aşa?... Cum se simte?
- E şocată, tristă şi în pericol să facă un colaps. Cele trei surori au fost foarte apropiate şi nu mai aveau nevoie de prieteni, dar
acum...
- Da. Mă întreb ce intenţionează să facă de acum înainte. Nu poate să stea singură într-o casă aşa de mare. S-ar simţi singură.
- Avocatul a sfătuit-o să vîndă partea de casă în care stă şi să se mute într-un apartament sau într-o casă mai mică. Dar cred că e prea devreme pentru ea să ia o decizie în acest sens, comentă doctorul. Acum trebuie să plec, adăugă el, deşi tare mi-ar fi plăcut să am timp să facem o plimbare călare împreună. Eşti la fel de proaspătă ca o dimineaţă. E o mare plăcere să te privesc. Ce bine ar fi dacă toţi oamenii pe care-i voi vedea astăzi ar arăta ca tine.
_____DAWNSTEWARDS
Gabrielle zîmbi, amuzată:
- Şi eu care credeam că nu-i observaţi pe oameni pînă cînd se îmbolnăvesc.
- Pe tine ar fi fost dificil s
Kahrielle.

j O voi suna chiar astăzi şi-i voi vorbi despre ideea noastră,
Şitcrveni din nou doamna Knight. Voi fi diplomată, desigur.
— A**^mntip la S2
• — Vtcrveni din nou emoţieîag^ul
* "1"x,,n;,vi:sc_ |tetfel,întreagafamilieKnight tu P Medlic0„ va
- Pe tine ar fi fost dificil să nu te observ, răspunse doctori , reirtea de casă in care ioana a
• ^ ^ceya mai
surîzînd, după care flutură o mînă în semn de la revedere si sl * „Vinile lor, la fel cum st
Hiiunoe m mîinii^ * >
urcă în maşină. I
- Poate vă faceţi timp să călărim împreună într-o zi, îi strigă ei
rîzînd. Colonelul Reid-Browne va fi fericit să vă împrumute uijl armăsar.
Doctorul îi zîmbi şi demară, iar Gabrielle îl urmări cum îndepărtează, după care îşi continuă plimbarea.
Cînd se întoarse la Tudor Rose, era deja ora prînzului aşa cl
se aşeză la masă împreună cu familia, informîndu-i cu cele auzitei dp D TT~—1 ■■
r"*-
de la doctorul Howlett.
Dacă domnişoara Medlicott
din
se hotărăşte să vîndă partea ei
casă, va trebui să fim primii care să ne oferim s-(comentă doamna Knight. Vom
KT-_ 4 --
-o cumpărăm,
.... extinde hotelul.
- Nu cred că Ivy va vrea să plece vreodată de aici, interveni mătuşa Catherine.
- Dar n-ai auzit că e mai bine pentru sănătatea ei să se mute într-o casă mai mică? spuse doamna Knight. Totuşi, dacă nu doreşte să plece în altă parte, va putea avea un apartament în hotelul nostru. Nu-i vom cere niciun ban pentru asta, desigur, şi o vom îngriji noi. Va avea mese la ore fixe, propriul ei colţ de grădină şi o asistentă socială care o va însoţi permanent.
- Ar fi ideal, spuse domnul Knight.
- Dar poate va dori să aibă totuşi mai multă linişte, comentă
J .i partea ae casa ui
--
|i|imge în mîinile lor, la fel cum se întîmplase şi cu Ivor, ceva mai i le vreme.
Deci, se năşteau deja două planuri pentru modul în care va fi
folosită locuinţa domnişoarei Ivy.
Aşa cum spusese în timpul prînzului, doamna Knight o vizită
pe domnişoara Medlicott la ora ceaiului, prilej cu care-i vorbi
acesteia şi de Gabrielle, care se întorsese acasă de ceva vreme şi ar
fi foarte fericită s-o revadă.
Domnişoara Medlicott fu de acord să o vadă pe Gabrielle a
doua zi dimineaţă, la un sherry.
- Trebuie să te duci, draga mea, spuse doamna Knight
privindu-şi lung fiica. Vei vedea cu ochii tăi cît de potrivită e casa
domnişoarei Medlicott pentru planurile noastre. Pur şi simplu
spaţiul acela cere să fie transformat în hotel! Bineînţeles, un hotel
exclusivist. Ah, şi terasa de la care pleacă scările largi de marmură,
e un vis!
Gabrielle nu mai avea niciun dubiu că mama ei se îndrăgostise
de casa familiei Medlicott.
- Pamela! spuse mătuşa Catherine. Nu-ţi mai face atîtea
planuri cu casa aia... E foarte posibil ca nimic din ceea ce vrei tu să nu poată fi realizabil.
Nu există niciun motiv care să ne facă să credem că această casă va fi pusă în vînzare.
iicUicott.
- Da, dar a
- Da, înţeleg
- Dacă domnişoara Ivy nu se gîndeşte încă să vîndă casa, avea grijă să-i sugereze această idee.
Fetiţa mea, spuse doam:
Knight, dacă vei avea posibilitatea s-o influenţezi şi tu domnişoara Ivy să vîndă, nu ezita s-o faci.
- Nu implica fata în această problemă, Pamela! spuse mătuiu-e deloc uşor sa Catherine încruntîndu-se, dar Gabrielle era înclinată să creadă c; planul mamei ei nu putea să fie decît înspre binele bătrîni domnişoare.
devenit prea mare pentru
mine.
-Avocatul meu mi-a spus ca ar fi mai bi
o vînd, însă nu
cumpăra o casă atat
/U
ă plec de aici. în plus, cine ar
găsi mulţi doritori. Şi mai e ceva... Casa - »-»-un hotel de-a dreptul grandios,
cu o
e mare."
- Ah, cred că se vor 0 ista ar putea fi transformată într-un hotel
puse ea, după o scurtă ezitare.

- Ah, chiar crezi asta? întrebă domnişoara Medlicott,
expresie foarte uimită.
replică Gabrielle surîzînd, după care nu mai spuse
- Da,
reacţia companioanei

A doua zi dimineaţă, Gabrielle se duse deci la un pahar de sherry cu Ivy Medlicott şi fu foarte impresionată de expresia pierdută a gazdei sale.

Astfel, după ce terminară de băut sherry-ul, Gabrielle o invită pe domnişoara Medlicott la o plimbare pe marginea lacului, unde narcisele înflorite răspîndeau o mireasmă îmbătătoare.

Timpul trecu pe nesimţite în acel decor mirific, aşa că stătură împreună mult mai mult decît plănuise Gabrielle iniţial, iar la plecare domnişoara Mrdlicott o invită să mai treacă pe la ea de cîte ori va avea timp.

în acea săptămînă, Gabrielle o vizită pe Ivy de trei ori.

A treia oară, în timp ce se întorceau din grădină şi urcau scările spre terasa plină de flori, Gabrielle comentă surîzînd:

- Aveţi într-adevăr o casă foarte frumoasă, domnişoară
nimic, pentru a aştepta reaeua
Domnişoara Medlicott se gîndi apoi la ce-i spusese doctorul
Howlett despre modul cumar putea folosi o parte din casă
Ivor pentru
un scop
nobil.
Cînd ajunsera pe
terasa,
domnişoara Medlicott se opn s
si se
uită lung în jurul ei.
Cum trecuse mult timp de cînd nu mai schimbaseră o vorbă,
Gabrielle socoti că era momentul să se retragă, dar domnişoara
Medlicott spuse:
fi transformată în hotel, nu văd de ce ar ~ locuiesc. Aş
_ Dacă această casa va.. _n cMe sa
trebui sa tna
à mut de aici. Aş
putea
nu?
dori dumneavoastră.
ste că ni
crede că ar fi bine ca în
- Bineînţeles! Veţi locui unde veţi uun ~—
- Da... Cel mai important lucru este că nu va trebui să plec de
aici. Avocatul meu " c ™ înaceastăcasă să fie o
—oiHW

şcoală, dar în acest caz va trebui să locuiesc în altă parte.
Gabrielle se întoarse acasă cu convingerea că avea o vc

minunată pentru mama ei. într-adevăr, după ce relată doarm
Knight discuţia cu domnişoara Medlicott, aceasta exclamă, fericit

- Ah, trebuie să punem planul în aplicare foarte curînd. 1 putem să pierdem acest prilej.

Pe urmă, doamna Knight se lansă în descrierea modului cu vedea ea hotelul extins şi barul aferent.

Desigur, se gîndi Gabrielle, aceste idei le avea de multă vrei în minte, iar acum visul părea să se transforme în realitate.

• După asta, gîndurile Gabriellei zburară spre Ivor...

Complimentele neaşteptate pe care i le făcuse îi merseră 1; inimă. I

Mai mult decît atît, îl întrebase pe colonelul Reid-Browne daq ar fi de acord să împrumute un cal şi unui prieten de-al ei.

Cum acesta fu de acord, îl sună imediat pe doctor să-l întrebe! dacă puteau călări împreună sîmbătă seara, îi răspunse o voce de femeie.

- Doctorul Howlett a fost chemat de urgenţă la un pacient. Vreţi să-i lăsaţi un mesaj?

Vocea femeii îi păru Gabriellei destul de rece, dar ar fi fost nepoliticos să nu spună de unde a sunat.

- Aş vrea să vă rog să-i transmiteţi să sune la Tudor Rose, cînd se va întoarce.
- La Tudor Rose? se auzi vocea de la capătul celălalt al firului,
dar de astă dată pe un ton foarte surprins. Am auzit bine?, spus Tudor Rose?
împreuna.
Ştiu şi eu? zise el.
are că vă entuziasmează ideea.
_____f rin surprindere cu propunerea ta. Lasă-mă să mă
dezmeticesc. Abia am ajuns acasă, după ce în seara asta am adus pe lume doi gemeni. O naştere foarte complicată. Sunt la fel de extenuat ca mama bebeluşilor... Deci... Voi fi foarte ocupat mîine dimineaţă, dar... O clipă, te rog... Da, continuă apoi, revenind la telefon... Voi putea să te însoţesc la plimbarea de mîine dimineaţă, numai dacă îmi vei permite să dobor doi iepuri cu un foc, ca să spun aşa...

- Adică, doriţi să treceţi pe la cineva în drum...
- Va trebui să vizitez două familii în drumul nostru. Te deranjează?
- Voi fi deci pe plan

secund în preocupările dumneavoastră -îmi pare rău...
- Mie îmi pare rău, dar înţeleg. Gemenii sunt sănătoşi?
- Da, dar foarte mari, aşa că au fost probleme. La ce oră
vedem mîine dimineaţă? Sper să am timp să-mi fac mai î omleta cu şuncă.
După ce stabiliră ora întîlnirii, conveniră să se vadă în f; intrării locuinţei domnişoarei Medlicott.
Deşi de obicei doctorul era îmbrăcat într-un costum de twe în acea dimineaţă optase pentru o pereche de pantaloni sport, pulover gros, pe gît, şi o pălărie de lînă, la bentiţa căreia e ataşată o pană de păun.
După ce se dădu jos din maşina pe care o parcase de cealalt; parte a străzii, doctorul sări în spinarea armăsarului adus d Gabrielle pentru el.
- Sper că nu veţi merge în vizită la pacienţii dumneavoastră c această pălărie ridicolă, comentă Gabrielle, încercînd să se ţină cîi mai drept în şa.
- Nu-ţi place? întrebă doctorul, după care luă pălăria de pe cap şi o aruncă pe fereastra întredeschisă, pe bancheta din spate a maşinii. M-am ataşat de pălăria asta, dar n-are importanţă, continuă el, netezindu-şi părul zburlit de vînt.
- Unde vom merge acum?
- O vom lua pe partea de nord a lacului, după care vom urca puţin pe dealuri, la o fermă. Băiatul fermierului şi-a rupt un picior cu ceva timp în urmă, iar ieri s-a întors din spital. Pe urmă, trebuie să ne abatem pe la nişte bătrînei care locuiesc la o altă fermă.
- Să mergem, spuse Gabrielle.
Vremea era frumoasă- aerul proaspăt şi soarele strălucitor - iar păsările ciripeau fără contenire, zburînd din copac în copac.
Paradisul păsărilor, comentă Gabrielle zîmbind şi doctorul
(uviinţă tăcut.
(and ajunseră la prima fermă, doctorul o invită şi pe ea .mntru, iar gazdele le oferiră cafea în bucătăria mică, dar îngrijită
caldă.
doctor şi-l întrebă-
Gabrielle se întoarse spre aocun y
— An-a rlnua fermă la care trebuie să
mirosind a pîine La plecare, Gab
- Mai e mult pînă la cea de-a doua jungem ?
- (>am o milă. De ce?... Te grăbeşti?...
- Mmm... Sunt încă în timp, replică ea după ce-şi privi ceasul
fiu la hotel pentru prînz. La
la mînă. Va trebui totuşi să tiu ia uttw. r
- * ««foarte mulţi turişti la hotelul nostru.
el şiîncălecară din nou.
de-a
« K* I<1 lllUHA»v.
Isfîrşitul săptămînii, vin foarte
- Da, ştiu, răspunse el şi îi Apoi porniră la trap, fără să vorbească.
- N-o să stau mult, spuse doctorul, cînd ajunseră la cea
doua fermă şi de astă dată n-o mai invită pe Gabrielle să intre cu el.
- Eu o să mă plimb puţin prin jur, zise ea zîmbind, după care
se îndreptă spre pădure şi se pierdu pe cărarea dintre copaci.
După o jumătate de oră, cînd se întoarse la fermă, Gabrielle
constată cu surprindere că doctorul n-o aştepta.
Ah, cred că bea ceaiul liniştit.şi doar i-am spus că mă grăbesc,
se gîndi ea încruntîndu-se.
După ce lucrase atîta timp în străinătate, Gabrielle nu mai
putea să înţeleagă obiceiul englezilor de a-şi petrece atît de mult timp bînd ceai.
Pe urmă se uită din nou la ceas şi realiză că întîrziase deja
36
pentru masa de prînz.
DAWN STEWARDS!
acolo atîta timp?]
Se mai plimbă o vreme în jurul fermei, dar în cele din un hotărî să se întoarcă singură la hotel.
Abia se îndepărtă însă de poartă cînd uşa casei se deschise li şi doctorul ieşi grăbit
°h, Doamne ! murmură ea ' - l ni a
'lo atîrn rimn? ,mpacientată. Cenaiba¡mi,bolnavăşiea, ---------- care sta împăuna
avut nevoie de cineva cu care să vorbească. Am băut împreună te-am lăsat să mă aştepţi, dar faptul că
n ceai. îmi pare rău că
. |
aristii au nevoie de tine pentru a le alege un meniu exotic nu
JI a mai interesat cîtuşi de puţin. Vezi deci că ideea de a împuşca
"Ah, cemultaţi stat! Sunt în * _ icpuri cu un foc n'a fost deloc bună' Afacerile
nu se pot
>resieo lină rie nt> mtîrziere, spuse ea cu Jmesteca niciodată cu plăcerea.
-*---------- mai putea să spună cît de rău
expresie plină de nemulţumire
- îmi pare rău, răspunse doctorul, apropiindu-se.
- Sper, pentru că m-aţi făcut să întîrzii foarte mult la masă. A| spus că vă întoarceţi repede.

Probabil aţi rămas să beţi şi ceai...
- Da, răspunse el calm. Am acceptat invitaţia la ceai.
- Deşi aţi ştiut că mă grăbesc. Adică, nu aveţi niciun fel d consideraţie pentru mine. Să mergem. 1
- Dar de ce eşti furioasă? întrebă doctorul, eliberînd calul p< care-1 legase de gardul fermei. 1
- Cum să nu fiu furioasă, cînd m-aţi lăsat să vă aştept aşa de mult, în timp ce stăteaţi la taclale bînd liniştit ceai?
- Crezi că ţi-ai pierdut slujba? întrebă el surîzînd.
- Nu, bineînţeles că nu. Oh, să mergem mai repede! Faptul că nu aveţi niciun fel de consideraţie pentru mine mă scoate din sărite.
Auzind cele spuse de Gabrielle, doctorul se enervă la rîndul lui.
- După ce vei afla ce s-a întîmplat, sper că nu vei mai fi furioasă, replică el cu asprime, uitîndu-se în ochii ei. Pacientul
IV .^IVVU «I.v.v,
Gabrielle amuţi. Nici măcar nu i părea de cele întîmplate.
Astfel, îşi continuară drumul în tăcere, iar cînd ajunseră la l udor Rose, descălecară repede, fără să se privească.
- Mulţumesc, spuse el, înmînîndu-i căpăstrul calului lui.
- Cu plăcere, răspunse ea. La revedere, adăugă apoi şi după ce .igăţă căpăstrul celor doi cai de un copac din apropiere, se îndepărtă fără să se uite înapoi.
Ivor urcă în maşina lui şi porni în direcţia opusă, pentru a st întoarce la bătrîna care-şi pierduse soţul.

Capitolul 3

Peste cîteva zile, doctorul o vizită pe domnişoara Medlicott, pe care o găsi într-o dispoziţie neaşteptat de bună.
Astfel, după ce băură împreună cîte un pahar de sherry, aceasta îi spuse zîmbind:
- M-am gîndit ce voi face în viitor cu această casă.
Doctorul intră în alertă:
- V-aţi decis la ceva anume?
- încă nu, dar cineva mi-a dat o idee la care reflectez.
- Ce idee, domnişoară, şi cine v-a dat-o?
- Ideea a venit de la acea familie minunată care administrează hotelul Tudor Rose. Doamna Knight m-a sunat şi mi-a spus că doreşte să mă vadă, apoi şi fiica ei. Amîndouă cred - şi domnul Knight este de acord - că această casă ar putea fi transformată într-un hotel extraordinar. Eu aş putea să rămîn aici, şi să am apartamentul meu. S-au oferit să-mi cumpere proprietatea, cu < ptul de a nu pleca de aici.
I In hotel! exclamă nemulţumit doctorul.
Dar chiar dumneata, doctore, m-ai sfătuit să vînd casa pentru li utilizată într-un mod folositor, iar eu să păstrez doar cîteva umere.
Da, dar pentru o idee nobilă, nu pentru un hotel.
Î Crezi că dacă s-ar face un hotel aici n-ar fi pentru un scop un? Aş putea să nu mai plec de aici şi în acelaşi timp să bucur milţi oameni care vor avea prilejul să se relaxeze într-un cadru
j.itît de plăcut.
- Eu nu cred că făcînd aici un hotel e ceva nobil. Eu aveam cu totul altceva în minte.
- Cu privire la această casă? întrebă domnişoara Medlicott, surprinsă.
Da.
- Deci şi dumneata ai pus ochii pe casa asta, spuse bătrîna domnişoară. Familia Knight mi-a spus că se gîndesc de ani de zile la posibilitatea ca această casă să fie transformată într-un hotel. Se pare că şi dumneata te-ai gîndit la casa asta, deşi aveai altă idee, continuă ea cu o tristeţe care-1 făcu pe doctor să realizeze că medita la zilele liniştite petrecute împreună cu surorile ei, cînd nimeni nu avea planuri cu privire la transformarea casei lor.
- Ştiu că vă simţiţi ca şi cum aţi fi asaltată de vulturi, comentă doctorul, dar eu nu m-am gîndit în niciun fel la această casă pînă nu v-am vizitat prima oară şi mi-am dat seama că v-ar face rău să
rămîneţi singură într-o casă aşa de mare.
- înţeleg...
_DAWNSWARD4,(
mostinţă cum se numeşte.
iabrielle Knight...
Nu numai că era dintr-o familie despre care ai lui nici nu voiau
.iudă, dar facea parte şi din grupul care dorea ca vila Medlicott
. . —- servească unui scop
1
- Eu n-am călcat niciodată înainte în această casă, deci n- ştiut cum arată, aşa că nu m-am gîndit cum ar putea fi folosită , --- -
- Şi ce idee v-a venit după ce aţi văzut-o? 1nU^ ^ parte şi din grupul care do
- M-am gîndit că ar putea fi transformată într-un azil pen|1,uld'1' a^)rmată în hotel, pe eînd el sa bătrîni. în meseria mea, văd foarte mulţi bătrîni care suferă 11 1 u,lU
lu.i, ţ^ai important- singurătate. Şi nu doar bătrînii săraci. Sunt o mulţime de femeii'

de bărbaţi în vîrstă care au crescut copii, dar acum aceştia sul plecaţi în lumea largă... Şi dumneavoastră aveţi destui bani ca i trăiţi confortabil, dar nu aveţi prieteni şi vă simţiţi singur Singurătatea îi macină la fel pe săraci şi pe bogaţi. Doar că ci săraci au în plus şi problemele materiale. Pot să vă vorbesc despf destule cazuri în care oamenii sunt fericiţi cînd pot schimba dou vorbe cu lăptarul. Ca doctor, petrec multe ore cu ei, pentru a I4 alina tristeţea provocată de singurătate. i

- Da. Mi-am dat seama că ai o inimă bună. j

- Atunci, credeţi că cei din familia Knights sunt vulturi? întreba doctorul, zîmbind uşor.

■

- Dragă doctore, ai pierdut simţul proporţiei? Cine ar putea spune despre frumoasa domnişoară Knight că e un vultur? Sau despre doamna Knight, care e atît de drăguţă şi ea? Poate au şi ele planuri la fel de dragi inimii lor ca planurile tale.

- Cum? Familia Knight are o fiică?...

-Da.

- E tînăra aceea care a stat mai mult în străinătate? Blondă şi cu pielea ca piersica? întrebă el, uimit.

- Da. Gabrielle Knight. E foarte drăguţă, nu?

Doctorul realiză abia atunci că omisese s-o întrebe pe noua lui

într-una din duminicile următoare, casa Medlicott fu deschisă pentru public.

Astfel, maşinile turiştilor ocupară nu numai curtea şi strada din laţa clădirii ci şi aproape întreaga zonă.

De asemenea, în jurul lacului se strînseseră o mulţime de oameni pentru a admira lebedele care împînzeau apa limpede plutind cu graţie sub soarele strălucitor.

De după perdelele ferestrei sufrageriei, domnişoara Medlicot urmărea îngîndurată scena.

Surorile sale s-ar fi bucurat nespus să vadă cîtă lume a dorit s le viziteze casa, se gîndi ea oftînd. Ce fericite ar fi fost a împreună!...

Apoi, printre zecile de feţe, o recunoscu pe cea a doctorul I lowlett.

Acesta era însoţit de o femeie şi domnişoara Medlicott îşi spu că nu putea să fie decît mama lui.

Se decise aşadar să meargă la ei.

Ivor Howlett nu dorise la început să participe la evenimei din acea zi, organizat la casa Medlicott:

1.1 rîndul ei, Catherine nu se putu abţine să unuia Howlett şi să n-o critice în gînd pentru eleganţa ieşită d ' -orp narticipau nu impunea ac

n.0 analizeze pe ieşită din acest

- Am văzut de destule ori acea clădire, ca şi florile din grădl"nun' de^ eVCn imentul la care participa»

şi lebedele de pe lac, îi spusese el mamei lui.

p>-

continuă ea sa reflecteze.

* *" CMtadM>i * " "

In cele din urmă medicul acceptase, deoarece erau r ocaziile în care mama sa voia să iasă din casă.

lotuşi

Utauaa». .

şi, graţia ei o făcuse mereu pe umun.. _

A aflau una în apropierea celeilalte.

celor

" Ww pe

ll> sc bucura|'i)lerioritate, cînd se aflau una ... _r

Preocupaţi doar de vechile lor sentimente, vîrstnicii ce louă familii duşmane nu observau modul cum se priveau

■abrielle şi doctorul, întrebîndu-se de ce tînăra domnişoară Knight îşi ascunsese laţă de el identitatea, Ivor se uita lung în ochii ei, iar aceasta îi lîspundea cu un fel de jenă, care nu-i era deloc proprie.

încercînd să creeze o atmosferă plăcută, domnişoara Medlicott se grăbi să-i invite la ceai.

(ăi gîndul la planul pe care dorea să-l pună cît mai repede în doamna Knight acceptă imediat, dar doamna Howlett ■ —>,i qrc 0 întîlnire importantă.

domnişoara Medlicott în amîndoi şi începură să discute entuziasmaţi despre grădina ca: arăta extraordinar în acea zi, cu explozia de culori accentuată lumina strălucitoare a soarelui.

Nu peste mult, se apropiară de ei şi cei patru membri familiei Knight, la fel de veseli ca toţi cei din jur.

Ţotuşi, cînd realizară că una din persoanele de lîng domnişoara Medlicott era doamna Howlett, avură tendinţa să s întoarcă în direcţia opusă.

Bătrîna domnişoară le făcu însă semn să vină spre ei.

- Cred că nu mai e nevoie să fac prezentările, spuse ea zîmbind.

Membrii celor două familii se priviră lung, dar nu spuseră nimic.

Doamna Howlett se văzu totuşi nevoită să recunoască faptul că tînăra domnişoară Knight era de o frumuseţe uluitoare.

Apoi o privi cu coada ochiului pe Catherine, care i se păru îmbătrînită.

Nu face cu siguranţă, niciun efort să nu-şi arate vîrsta, se gîndi

aplicare, aoaim.« —^ refuză politicos, declarînd că doctorul are o
- "-î-Ut
Astfel, doar familia Knight o urmă pe _ i asă, iar peste cîteva minute, după ce se aşezară cu toţii la masa
din sufragerie şi servitoarea aduse ceaiul, gazda spuse,
cu
blîndeţe:
- N-aţi mai văzut această locuinţă înainte de moartea surorilor
mele, nu-i aşa, doamnă Knight?
- Nu, n-am avut această plăcere, recunoscu mama Gabriellei,
44
PAWN STEWARD.«]
dar v-am admirat casa întotdeauna. 1
- Atunci vă rog să-mi permiteţi să vă arăt întreg interioi
După care veţi decide dacă se pretează pentru plai dumneavoastră cu hotelul.]
- Mi-ar face plăcere, desigur, dar ştiu deja că e foarte potriJ pentru planul meu. 1
- Trebuie să vă mărturisesc faptul că mai este cineva care I
un plan cu această casă. Nu pentru un hotel, bineînţeles, dar tl
pentru un scop deosebit. De aceea, doresc să vedeţi cît (
nimerită e casa mea pentru proiectul dumneavoastră şi să-r
spuneţi în ce măsură vă convine să faceţi aici hotelul despre ca vorbeaţi.
Doamna Knight îi aruncă o privire scurtă şi destul de tăioasa
pentru că modul cum vorbise domnişoara Medlicott o făcu să s|
întrebe dacă nu cumva sugera astfel că nu va vinde casa foartl ieftin, avînd încă o ofertă.
- Sper că nu veţi considera o impertinenţă dacă vă întreb
pentru ce doreşte această casă persoana care v-a făcut o altă
propunere? interveni Gabrielle cu un curaj pe care mama ei nu l-ar fi avut.
- Nu mi se pare o impertinenţă, draga mea, răspunse domnişoara Medlicott zîmbind. E un domn care se gîndeşte să transforme casa într-un azil pentru bătrîni.
- Un azil pentru bătrîni! repetă doamna Knight, şocată.
- Un azil pentru bătrîni? întrebă Gabrielle, la fel de surprinsă Presupun că doctorul Howlett v-a făcut această propunere.
- Ah, din nou familia Howlett! interveni şi Catherine, enervată,
Ltindu-şi umilinţele la care uliii.
Medlicott îşi aminti la
un scop deosebitT"""" ^ Dineinfeles, dar i
nimerită e casa mea ' *rac * -^eti cît J'"1""""
Pentru nmtrrhii _____ v' JiTbis-oanunţe pe uumumu«...
a revedere şi-şi promiseră că se
te, în timp ce se aş L sufrageria privată de la Tudor Rose, m începură să-şi exprime îngrijorarea pentru -T „o «i^rri «unsa de a extind«
se
mu.
Simţind furia din glasul ei, domnişoara
ului ei disputele dintre cele două familii.
Da, spuse ea încet, e o situaţie destul de dificilă. Dar, haideţi
vedeţi casa.
După ce făcură turul locuinţei, familia Knight se declară iilţumită de aceasta pentru proiectul hotelier, iar Gabrielle s •hi s-o anunţe pe domnişoara Medlicott acest fapt.
Apoi îşi luară la revedere şi-şi promiseră că se vor reîntîlni cît
Ir curînd.
Peste cîteva minute, în timp ce se aşezau la masă pentru ceai.
J— membrii familiei Knighi
pentru vestea aflată, extinde hotelul nostru, spu
r A fr
- Nu vreau să pierd şansa de a VifcVAAîv.«
i dau seama că am puţine şanse s-o m
< (
loamna Knight, deşi îmi pe domnişoara A
am ştiut că bă« Ulm - f
ii Catherine. Nu se afla în îngrijirea doctorului Pa*« J- r.qhrielle. dar cum acesta
beapeste măs
lgin, —v------
înving pe domnişoara Medlicott să ne vîndă nouă casa
ă bătrîna domnişoară are un medic n Nu se afla în îngrijirea doctorului Pasture
Interveni Lamei mc. i'.u „w ^
- Ba da, răspunse Gabrielle, dar cum acesta
I .i schimbat cu doctorul Howlett.
- Da, spuse doamna Knight încruntată. Şi tînărului docţi
si venit ideea să pună mîna pe casa ei.
- Seamănă cu tatăl lui, declară Catherine.
- în ce sens? întrebă Gabrielle.
- E la fel de lipsit de scrupule după cum se pare
imediat Catherine.
- An, mătuşă Catherine, dar doctorul Howlett n-a făcut dl să-i propună domnişoarei Medlicott un mod de a-şi folosi d Nimic mai mult. Suntem şi noi lipsiţi de scrupule, pentru că dcl să

facem un hotel în casa ei? adăugă Gabrielle. I
- Sunt convinsă că vrea să ne pună beţe-n roate, răspun Catherine încruntîndu-se.
ce e în stare această familie, Gabrielle
~ .»»vi uuiiailULl'SC.
- Oh, exagerezi, mătuşă Catherine, c
- Nu ştii de Catherine.
Gabrielle nu răspunse.
Nu cunoştea familia Howlett, ii bine decît mătuşa ei.
Ii văzuse lacrimile din ochi bolnavii lui ca ni alina singurătate; pentru binele celor
crede-mă.
I
.1 in cea pe care o ocupă acum e prea mult zgomot din cauza
[sinilor care trec pe stradă.
Mine. Ocupă-te tu de asta, te rog.
I .i cîteva minute de la plecarea lui Mary, Catherine se apropie
< liibrielle, cu un aer foarte preocupat.
Sper că doctorul Howlett nu ne va da planurile peste cap,
i Iară ca, aranjînd florile din vaza de pe colţul mesei recepţiei, in avut atîtea probleme cu
aceşti oameni, se plînse ea.
'jaorieue nu răspunse Oh,mătuşăCatherine,protestăGabrielle, ştii că exagerezi,
CUn°ştea familia Howlett Í" 1 a★a★ ma★ ^★ne ^atru an★ nu tea★ 'nt^n^ macar
m'v bine decît mătuşa ei. ’ ™ ac^evaraf> dar îl ştia pe jJuiamplător cu cineva din familia Howlett.
Eu cred că ai fost
I' rlcită, stînd cu noi.
De unde ştii că am fost fericită? Ai lipsit atîta timp de acasă,
II înainte erai prea mică pentru a înţelege ceva. Crezi că mi-a fost
tvărintii tăi? Dacă n-ar
cînd îi murise pacientul, se îngrijd
de bolnavii lui ca niciun alt medic, stînd de vorbă cu ei pentru
le alina singurătatea şi renunţa la plăcerile şi la viaţa Iui privai Mnele celor care aveau
nevoie de el.
Nimeni n-ar putea s-o convingă vreodată că Ivor Howlett lipsit de scrupule. I
Cel mult putea să-l acuze de faptul că nu acorda destulă
consideraţie şi altor profesii, închipuindu-şi că doar a sa ej importantă.
După asta, Gabrielle se retrase şi se duse la recepţie, vorbi cu Mary, angajata lor.
- Familia Flannagan va sosi peste o jumătate de oră, o anunţă aceasta, iar familia Arkwrights
ceva mai tîrziu.
- Mulţumesc, Mary. Altceva?
eră
pentru a
, iuivcvar
- Bătrîna doamnă Frobisher doreşte să-şi schimbe
camera. I se
Hr înainte erai pica «»»V« ^
isor să mă simt ca o piatră de moară pentru părinţii tăi? Dacă n-ar li fost femeia aia care să
sucească minţile fostului meu logodnic, II um aş fi avut casa mea, familia mea şi copiii mei.
- îmi pare rău, mătuşă Catherine.
- Cînd Anthony Howlett a hotărît să mă părăsească pentru a (căsători cu Ginette Roderer,
viaţa mea a fost compromisă.
Cum auzise povestea de nenumărate ori, Gabrielle nu spuse
nimic.
- Am primit scrisoarea lui Anthony prin care mă anunţa că nu se va mai căsători cu mine, cu
doar două săptămîni înainte de nuntă, continuă Catherine. Pînă atunci, am petrecut luni de zile
schimbînd mobila din casa lui. Am ales perdelele şi covoarele împreună. Mi-am făcut rochia de
mireasă şi domnişoarele de
onoare la fel. Am primit o mulţime de cadouri de nuntă şilnp.mia celeilalte- rev eni din plimbarea
călare ma^na rezervat un apartament pentru luna de miere, Cornwall. Pe aul lt\U'-o dimineaţă,
C^mn^oare observa nu depa nu se mergea în străinătate, ca acum. Cînd Anthony a plecai > rasei
bătrîne ^ ^oCtoreare
Londra pentru o săptămînă si unul din prietenii mei mi-a spusl v iotului llowlett. ^ ^ în
seamă pe
j. • • 1 xmeareămaideparw *
l-a văzut in compania unei tete, am crezut ca era una din mvitat| Vru™mc & «
lui pentru nunta noastră. Dar fata aceea era deja soţia lui! 4 din la volan primit în ziua
următoare o scrisoare în care mi-a spus-o!
Tuturor prietenilor mei le-a părut aşa de rău pentru mine!
n-am mai ieşit din casă de ruşine. Am crezut că îmi pierd minţj P£ntManrria e scopul răspunse
Î ţru a văatinge
iTsoane pen ^
uorcând capul^ ^ fac ţ asta. as face nimic
- Eu cred ca tu domnişoarei Medlicott si i
- Eu sunt Pr'etC ^ ^prieteni.
, ,»rc să-i provoace n-soara Medlicott are nevoi ^nU
1,1 va da scama singura. 1-
familia ei şi cea a lui Ivor era atît de puternică, deoarece nime nu mai vorbise despre asta de

ani de zile. Nu putea să nu simt compasiune pentru mătuşa ei, dar nici nu putea fi de acord c perpetuarea acestei situaţii.
Astfel, nu spuse nici de astă dată nimic, iar mătuşa ei s îndepărtă, lăsînd-o să-şi vadă de treburi.
Gabrielle începu s-o viziteze cu regularitate pe domnişoara Medlicott, deoarece constataseră că se simţeau foarte bine una în
maşina.
în dimineaţa aceea, doctorul fusese chemat de urgenţă la una din căsuţele de pe deal, unde o tînără încercase să se sinucidă,
lîindu-şi venele de la încheieturile mîinilor.
După ce-i bandajase rănile şi-i dăduse calmante, veni s-o vadă
pe domnişoara Medlicott, deşi starea acesteia se îmbunătăţise
considerabil în ultimul timp.
Acum, se întoarse din nou la tînăra fată pe care o găsise îr
camera ei, cu privirile încă pierdute.
- Cum te simţi, Deirdre? o întrebă el zîmbind, aşezîndu-se pe
m
50
unul din scaunele aflate lîngă masă.
- Nu ştiu, răspunse fata cu o voce slabă.
- Te doare ceva?
-Nu.
- Eşti doar demoralizată?
-Da. -
- Ce anume te-a adus în starea asta? 9
- Nu ştiu, răspunse din nou fata, jucîndu-se cu bandajul de| mîna stîngă.
- Ai un prieten?
-Nu.
- Nici prietenă?
- Două.
- Te înţelegi bine cu ele?
-Da...
- Cu părinţii cum te înţelegi?
- Bine.
- Ai o slujbă, nu? Din cîte îmi amintesc, eşti croitoreasă într-i fabrică, nu? întrebă doctorul cu blîndeţe.
-Da.
- Cu fetele de acolo vorbeşti? 1
- E prea mult zgomot ca să putem vorbi. I
- Crezi că zgomotul de la serviciu te-a adus în starea asta? I
- Nu ştiu. Nu m-am gîndit. I
Doctorul căzu pe gînduri, întrebîndu-se ce s-o întrebe ca să | afle suferinţa tinerei.
Dacă nu reuşesc s-o determin să-mi vorbească despre ce o
romii îndrăgostit 51
In,mu, îşi spuse el, cu siguranţă va încerca din nou să se ■n< id.i şi poate atunci va reuşi.
I < um nu găsi însă nicio întrebare la care fata să-i răspundă cu Iii multă convingere, doctorul oftă şi se retrase, promiţîndu-i jf vi/iteze din nou, cît mai curînd posibil.
Capitolul 4
Gabrielle nu-1 mai văzu pe doctorul Howlett cîteva zile, cînd,
întîlni pe drumul principal, în timp ce se întorcea de la plimbare; :ălare.
Cum plouase destul de
- Pot
v»v mult în ultimul timp, asfaltul era urnec)
avusese loc un accident, iar doctorul fusese chemat de urgent ntru a îngriji răniţii.
t să vă ajut cu ceva? îl întrebă Gabrielle apropiindu-se de j1 accidentului, unde sosiseră deja poliţiştii oşi. .
- Da, răspunse doctorul, fără s-o privească. Du-te şi ia brandy maşina mea şi dă-i femeii rănite să bea.
:abrielle descălecă imediat şi făcu ce-i ceru doctorul, după hise femeia în maşina acestuia şi o înveli cu o pătură, după mult, sosi şi ambulanţa, iar soţul
Şi o mînă de
|< IQKIII, ÎNDRĂGOSTIT 53
Vreţi să mergeţi şi dumneavoastră cu el? o întrebă Gabrielle.
I uneia încuviinţă plîngînd şi Gabrielle o ajută să se dea jos.
Nu plîngeţi, vă rog, îi spuse doctorul străinei. Soţul
i mi u a voastră are toate şansele să scape cu viaţă. Păstraţi-vă
Imul. ca să-l puteţi ajuta, femeia dădu încet din cap, după care se urcă în ambulanţa
IUi demară în viteză spre spitalul din oraşul vecin, cu sirena imită.
Nu mai aveţi nevoie de mine acum, nu? spuse Ivor,
|dicsîndu-se poliţiştilor.
Nu doctore. Dacă va fi nevoie de alte declaraţii din partea
limmeavoastră, ştim unde vă găsim, bine. Noapte bună.
Noapte bună, domnule, răspunseră în cor poliţiştii, pe un
iim foarte respectuos.
Doamne, cît sunt de obosit, comentă doctorul,
mlorcîndu-se spre Gabrielle.

îmi dau seama, replică Gabrielle. Dueeţi-vă direct acasă şi
odihniţi-vă.
- Aşa voi face. Noapte bună şi mulţumesc, adăugă el,
mdeptîndu-se spre maşina lui.
- N-aveţi pentru ce. Noapte bună, răspunse Gabrielle, după
(.ire încălecă din nou şi porni spre casă.
duse femeia u după muli Şi transportat înăuntru.
iţa, iar soţul femeii fu luat pe o
54
55
----------i

Cîteva zile mai tîrziu, Gabrielle se afla la recepţie, fă(j contabilitatea.

- Poţi să-ţi iei liber în după-amiaza asta, îi spuse doail
Knight, aducîndu-i o cafea. E o zi foarte frumoasă şi ai mul destul pînă la ora asta. ■

- Dar tu de ce nu îţi iei liber? întrebă Gabrielle zîmbind. TiŞ muncit mai mult decît mine.

- O să-mi iau şi eu un liber într-una din zilele viitoare. Poţi te duci s-o vezi pe domnişoara Medlicott. 1

- Ah, nu încerca să te foloseşti de mine, replică Gabriej rîzînd.
IOKIIL ÎNDRĂGOSTIT_____
M hi/.ind uşa. Domnişoara Medlicott e în seră. Vreţi să mă
t---------- -

- Bine, mamă, voi vedea ce pot să fac. II

După prînz, Gabrielle se îmbrăcă într-un deux-pieces galben care o făcea să pară ea însăşi parte din ziua primăvăratică şi duse s-o viziteze pe domnişoara Medlicott. 1

Cînd ajunse în faţa casei acesteia, nu mică îi fu surpriza sa constate că maşina doctorului era parcată din nou sub copacii aflaţi ceva mai încolo, aşa cum se întîmplase şi altădată. î

în primul moment, se gîndi să se întoarcă din drum, dar era curioasă să vadă ce atitudine aborda doctorul faţă de domnişoar; Medlicott, aşa că urcă scările şi sună la uşă.

îi deschise Susan, servitoarea între două vîrste care continua s-o slujească pe bătrîna domnişoară cu aceeaşi rîvnă ca şi pe vremea cînd trăiau şi surorile acesteia.
- Bună ziua, domnişoară Knight, spuse ea surîzînd cu căldură
fui.1(1?
.ibrielle încuviinţă şi cînd intră în sera plină de flori, o zări pe ă cu doctorul Howlett la o masă mică, pe - $î_n f_a$tă.avînd
.i ei stînd împreună cu doctorul nowicu m v, .. , A
«u scaune confortabile, cu cîte o ceaşcă de cafea în faţă, avînd ml .i două persoane care tocmai fuseseră întrerupte dintr-o
uivcrsaţie foarte importantă.
Draga mea! Ce mult mă bucur să te revăd! exclamă
• -imuşoara Medlicott. Vino să iei o cafea cu noi.
(..ibrielle se apropie şi se aşează pe scaunul oferit de doctor.
Si* nare că nu e una din zilele dumneavoastră încărcate
Iu
că'nue una din zilele dumneavoastră
d. I Se pare ca nu

Cum să nu te folosesc, draga mea, de vreme ce doctorld'mmule ^octor' C°!^ cănd cîte o zi liberă, remarca dc Howlett a devenit un real pericol pentru planul nostru? I S'1 cU Cil
— Rine momi ---«
Şi eu am din cînd în
lii.lndu-şi un alt scaun.
Vrei să bei o cafea, nu, Gabrielle? se interesă domnişoara
Medlicott.
- Nu, vă mulţumesc.
:i, poţi să iei tava, Susan
| * --I--u /lin i
losi foarte drăguţ şi a
come
san. Doctorul Howlett, spre Gabrielle, a
Nu?... Atunci, poţi să iei tava, susan.
nentă ea în continuare întorcîndu-se din nou
şi a acceptat să ia astăzi prînzul cu mine. Am
discuţie foarte interesantă.
iirielle nu se îndoia nicio clipă. Doctorul nu era vorbăreţ
se însufleţea cînd îl interesa subiectul.
ascunsă
«vut o
Gabrielle nu se îndoia nicio
SC lliuwitt mv.v. r
dar se însufleţea cînd îl interesa subiectul.
Mi-ar fi plăcut să fiu o pasăre ascunsă în copacul de lîn;
încastra sufrageriei, se gîndi ea, pentru a putea auzi acea<
discuţie atît de interesantă.
momentul următor însă, inima i se strînse, avî
In
sentimentul că ceea ce discutaseră bătrîna domnişoară şi doctl nu fusese în beneficiul familiei Knight.

Peste cîteva minute, Ivor Howlett se ridică în picioare, fl
- Eu trebuie să plec, spuse el zîmbind. Mulţumesc pentru \
Ne vom revedea luni, la cină, aşa cum am discutat. Abia aştept,
- Şi eu, spuse domnişoara Medlicott. Transmite salutări maii uv^c subţiri de n tral iruaie.
tale, din partea mea. Gabrielle, draga mea, iartă-mă, dar trebl , ^isaj cît timp stătuse ms
0prim asinalamarginea
să-mi sun avocatul în după-amiaza asta. Vino să
irlcllc privi cu încîntare explozia de culori a florilor şi a ii Hor de pe marginea drumului.
Apoi, cînd cotiră pe drumul care tăia pădurea de pe dealuri şi Si cu «nuc» a "~~1 ~v~ «ui
uiscmat ^ mdoctorullăsaseferestrelemaşiniideschise, inspiră cu
nesaţ
> *PUse domnişoara m ai- aL astcnri
din partea, mea G cott-Transmitesalută' J"1 ,)maspătîmbălsămat'uitîndu-se la cerul albastru,
presărat
(jabrielle, draga mea iant.nîo a l^m^u şuviţe subţiri de nori albi, gîndindu-se că-i lipsise
foarte mult
, mea, iarta-ma, dar trebl
să-mi sun avocatul în după-amiaza asta. Vino să mă vezi curînd,
- Mă tem că voi fi foarte ocupată în zilele următoare, replil Gabrielle, ridicîndu-se la
rîndul ei. >
i
- încearcă, totuşi,săviimîine, la ceai, spuse domnişoaj
Medlicott. |1
- Da, voi încerca, replică Gabrielle, după care ea şi cu doctori o salutară pe gazda lor şi
ieşiră. 1
- Şi tu ai fost liberă astăzi? întrebă doctorul, cînd ajunseră îi stradă.
- Dimineaţă, am lucrat. Mi-am luat liber doar după-amiazj aceasta. 1
1
- Şi... nu vrei s-o petrecem împreună?
- Şi... ce să facem? replică ea, privindu-1 pieziş. j|
- O să ne plimbăm puţin cu maşina, după care o să-ţi arăt ceva interesant. Accepţi? 1
- Bine, spuse ea după o ezitare, întrebîndu-se dacă fusese întîmplător faptul că Ivor luase în
acea zi masa cu domnişoara
Medlicott, iar mama ei insistase să-şi ia liber şi s-o viziteze pe vecina lor. 1
După ce urcară în maşinadoctorului şi acesta demară, j
i |n i.iaj r stătuse în străinătate.
>u pa ce ieşiră din pădure, doctorul opri maşina la m umilim, dincolo de care se întindea o
prăpastie adînc».
< .abrielle se uită uimită în jos şi întrebă:
I)c ce m-aţi adus aici?
Nu e o privelişte frumoasă?
Da, dar aţi spus că vreţi să-mi arătaţi ceva interesant.
*i ivc liştca asta am văzut-o de nenumărate ori înainte. Dacă aţi iaii sa mi arătaţi ceva nou,
să mergem acolo.
I şti alarmată?
Nu, deloc.
Atunci, înseamnă că ai încredere în mine, zîmbi doctorul.
Nu mi-am pus această problemă, dar n-am mult timp i« • Ir po/iţie, aşa că dacă doriţi într-
adevăr să-mi arătaţi ceva care
- î"tr.acol0>
la
... , ; ■'"v -
• ••nsideraţi că m-ar putea interesa, s-o luăm într-
I »odorul întoarse maşina şi coti pe un drum forestier, la i iplml căruia ajunseră la o căsuţă
ascunsă aproape cu totul de
inpitd.
După ce opri maşina, Igor se dădu jos şi deschise portiera
• dhriellei.
Apoi, o ajută să coboare.
58
1
Gabrielle privi curioasă în jur, urmîndu-1 pe doctor pe pol
îngustă care ducea la o uşă masivă de lemn, care se desqi înainte ca Ivor să bată în ea.
- Ah, doctore! exclamă femeia care-i întîmpină. Poftiţi, intl
- Ea e domnişoara Knight, spuse doctorul zîmbind. E foi interesată de munca mea. Domnişoara
Knight - doani
Barnes... Sper că vă simţiţi mai bine, adăugă doctorul privin<| pe femeia în vîrstă şi foarte
slabă.
mum ÎNDRĂGOSTIT
59
- Mă simt
, _____ , iuarara de vechea n
durere care probabil nu-mi va mai trece niciodată. Beţi o ceaşcă ceai cu mine, nu? '■
- Da, cu plăcere, răspunse doctorul. Dar putem să vă ajutai să-l preparaţi? I
- Ştiţi că puteţi face tot ce doriţi în această casă, doctori răspunse doamna Barnes. 1
Intrară aşadar cu toţiiîn bucătăriamică şi aproape deloj

utilată, însă îngrijită şi cu muşcate la ferestre.
Din bucătărie trecură într-o sufragerie la fel de mică, pe mas;
căreia doamna Barnes puse tava cu ceai şi un platou cu biscuiţi făcuţi în casă. 1
în timp ce discutau, Gabrielle realiză că boala de care suferea| femeia era... singurătatea. \
Nu mai avea bicicletă şi nicimaşină,aşa încît singurele
deplasări pe care le făcea erau în grădina casei.
Lăptarul şi poştaşul o ajutau cu aprovizionarea.
Gabrielle începu să înţeleagă de ce o adusese doctorul acolo dar nu spuse nimic.
De la doamna n i singur un bărbat în vîrstă
Barnes, Ivor Howlett o duse la o fermă unde
i singur un narnai m vauna.
.. est a suferea de anemie pernicioasă şi avea nevoie de îngrijiri i laie în fiecare săptămînă.
I)ar problema care îl afecta cel mai mult era tot singurătatea.
I iui meu mă vizitează foarte rar, îi spuse el doctorului. îmi
luai ic sjaoa ,,,u'mereU: »A™0 la noi, tată, unde vom putea avea grijă de tine
destul de bine, doctore A • • ^ar ^au seama de fiecare dată după expresia feţei
)babij nu-mi vn mai VCc'heajJui că n-ar fi totuşi prea încîntat dacă aş accepta. Fiul meu
lucrează
«».Hă ziua şi ar trebui să stau mai mult cu nora mea... Vă daţi
i< una că n-ar fi o fericire pentru niciunul dintre noi...
(and se întoarseră la maşină, Gabrielle era foarte tăcută.
Nu te lăsa afectată de problemele acestor oameni, zise doctorul. Poţi să faci o depresie.
Doctorii au învăţat cum să se Icrească de asta, dar pentru ceilalţi e dificil de suportat să
vadă
ai.ila suferinţă.
- Unde vom merge acum? întrebă Gabrielle.
- Aş vrea să mai vizităm un pacient, dacă nu te-ai plictisit de
problemele acestor oameni.
Cum Gabrielle întîrzia să răspundă, doctorul insistă:
- Te-au plictisit aceste vizite, domnişoară Knight?
- Nu. Şi vă rog să-mi spuneţi Gabrielle.
- Bine. Atunci, şi tu va trebui să-mi spui Ivor...
Cea de-a treia casă pe care o vizitară era complet diferită dt
primele două, cu excepţia faptului că şi aceasta era situată departi
de orice altă aşezare.
Stăpîna casei avea cam aceeaşi vîrstă ca doamna Barnes.
I
înăuntru era plin de comori, dar şi de amintiri foarte dureri
pentru doamna Greshman, al cărei soţ murise nu de multă vr J
Nu avuseseră copii, aşa că trăiseră doar unul pentru celălaltj
acum biata femeie nu mai avea nicio poftă de viată, iar docte
considera că lucrurile nu se vor schimba atîta vreme cît nu si muta în altă parte. I
Doctorul şi Gabrielle acceptară să bea un ceai cu doanl
Greshman pe care aceasta îl servi în ceşti din porţelan chinezejuu
Da, se gîndi Gabrielle, singurătatea nu ţine cont de cL socială şi nici de avuţie. i
- Cîte ceşti de ceai bei într-o zi, Ivor? întrebă Gabrielle cînd întoarseră la maşină. J
- Multe, cum ai văzut şi tu. La început refuzam, dar pe urn i înţeles că oamenii
---
prînz?
mult cu ei.
După care, Gabrielle rămase tăcută, iar doctorul se cufundă gîndurile lui. |
- Sper că ai avut o după-amiază plăcută, comentă el cînd op| în faţa casei Gabriellei.
- De fapt, de ce m-ai invitat să te însoţesc?
Ivor o privi cu o umbră de zîmbet pe buze:
- Ca să-ţi salvez sufletul... II
- Ce superior te crezi! răspunseea, după care deschisej
portiera şi coborî în grabă.
Ivor nu făcu nicio mişcare, dar surpriza de pe fata lui„timhre oentru scrisori trimis
I \veti cumva timnre ^ .înmana
transformă în compasiune. ■ recepţie. Asertarcîteva umbre %
1 raUrielleluădmtr-unseiuu
Ar h vrut să-i strige că a glumit, dar cuvintele i se opriră pe buze I uaou
muri cu privirea pînă
***
Domnişoară Knight, spuse unul dintre turişti. Credeţi că ne •|i pregăti patru pachete cu
mîncare?... Vrem să ieşim la un
ju mc, astăzi.
Bineînţeles, spuse Gabrielle. După micul dejun, vă rog să-mi
neţi ora la care doriţi să plecaţi pentru picnic.
Ne-am decis deja. Vom pleca înainte de prînz. E o zi
kplrndidă.
duse la bucătărie pentru a da comanda, apoi
o - ' aiV'UUlSItUI 1 ir»
muhll*a°amenii**** vorsi rtZăbSc Z^ U#l'lcndidl
iSa sti*u m| Gabrielle se
reveni la recepţie.

- Domnişoară Knight, spuse altul. Credeţi că putem
mergem pînă la castel şi să ne întoarcem la timp pentru masa
să
de
I Viu*
- Mergeţi cu maşina?
-Da.
- Atunci, aveţi destul timp.
- Care e cea mai atractivă rută?
Gabrielle scoase o hartă pe care le-o înmînă după ce însemnă pe ea traseul.
- Domnişoară Knight, spuse o bătrînică, apropiindu-se dt
recepţie. Aveţi cumva timbre pentru scrisori trimise în străinătate
* ci j i^, înmînă.
JMWSTEWARD
1
- Ni se poate aduce cafeaua pe terasă? se auzi o altă voce,
- Desigur, răspunse Gabrielle, străduindu-se să-şi păsl zîmbetul amabil. I
Era sărbătoarea Rusaliilor, aşa că veniseră o mulţime de tul la Tudor Rose, iar Gabrielle
trebuia să-i ajute singură, deoaJ părinţii şi mătuşa ei se duseseră la biserică. 1
- Bună dimineaţa, se auzi apoi o voce masculină profuncn deosebit de frumoasă, în timp ce
Gabrielle se întoarse la calcu| ei. Cred că nu mai aveţi nicio singură cameră liberă.
Gabrielle ridică ochii spre persoana care vorbise şi văzu n bărbat înalt, bine făcut, bronzat,
de o frumuseţe ieşită din comij cu ochi mari albaştri şi cu un zîmbet răvăşitor.
- Mă tem că nu, răspunse ea, zîmbind. Cît timp doriţi rămîneţi? adăugă ea după ce se gîndi o
clipă.
- O săptămînă. 1
- Ah, avem o cameră pentru mîine-seară, după care v-aq putea da alta, dar în seara aceasta...
1
- Nu ştiţi niciun alt loc unde rn-aş putea caza? 1 Gabrielle observă abia atunci că era însoţit
de o tînără nici
înaltă dar nici scundă, cu un păr lung blond cu forme apetisanţi şi o piele pe care oricine ar
fi dorit s-o atingă. I
- Mai e hotelul Greyhound, de partea cealaltă a lacului, dai]
cred că şi acolo e plin, răspunse Gabrielle. Vreţi să sun să mă; interesez?
- E un hotel bun? Mi-1 recomandaţi?
Gabrielle ezită.
- Hm... înţeleg că nu mi-1 puteţi recomanda. Atunci, n-are
i IQKITL ÎNDRĂGOSTIT
.1 sunaţi.
I pensiunea doamnei Thomas puţin mai departe, prima .i pe dreapta. Vă poate oferi şi micul
dejun. Dacă doriţi, vă
U caza acolo, iar la noi veţi putea lua masa.
~ 'W vă mg să-mi rezervaţi camera pentru
1.
I ll/-îl UVV/*XXJ
I Aşa voi face, dar vă rog să-mi rezervaţi cai jimt seară. Masa o vom lua permanent aici, adăugă
el,
ii.mdu-se la blondină.
.i prînz, bărbatul se întoarse singur şi o informă pe Gabrielle
< cazase pentru acea noapte la pensiunea doamnei Thomas,
.ir<ă dorea ca din seara următoare să se mute la hotelul lor.
Vom fi bucuroşi să vă avem oaspete aici, răspunse Gabrielle
Ambind.
Am o zi, foarte aglomerată, deoarece se ocupă atît de cazări cît •I de restaurant, în timp ce
mătuşa, mama şi tatăl ei avură grijă ca
11ii mrile să fie în cea mai deplină ordine la bar.
(ăi toate acestea, îl căută mereu din priviri pe Howard Nelmes, Inimosul nou-sosit, iar după
cină se duse la el şi-l întrebă
/.imbind.
- Doriţi cafea?
- Da. Mulţumesc. Fără lapte.
- La bar, în hol, pe terasă, sau aici?... Unde preferaţi s-c serviţi?
- La bar, răspunse el, întorcîndu-i zîmbetul. Dar vreţi să beţ
si dumneavoastră ceva cu mine?
- îmi pare rău, dar n-am timp.
- Altă dată?
- Da, cu plăcere. Mulţumesc, răspunse ea, privindu-1 cu coac
DAWN STEWART»«
ochiului în timp ce se îndrepta spre bar.
E atît de frumos, se gîndi ea, încît nu-mi vine să cred că doar o nălucă. Şi pare o persoană
foarte plăcută.
Peste cîteva minute, cînd familia Knight se strîns
apartamentul lor privat pentru cină, mama Gabriellei s mulţumită:
- Am avut o zi bună. Dar, parcă aş vrea mai mult să fac o fierbinte decît să mănînc.
- Ah, eu sunt lihnită, spuse Gabrielle, rîzînd.
Ziua care urmă fu la fel de încărcată pentru ei, mai ales

vremea se înrăutăţise şi majoritatea clienţilor rămaseră în hol
Asta însemna mai mult ceai servit, mai multă cafea şi mai mul întrebări care cereau răspuns. 9
Howard Nelmes se mută şi el în hotelul lor, iar Gabrielle făl tot posibilul să-i satisfacă personal toate cerinţele. I
- Nu mai avem camere libere, comentă doamna Knight la cinl şi profesorul Haymer vrea să vină aici pentru o lună.
- Poate să stea la Medlicott Rose, interveni domnul Knight.
- Ah, da. Bună idee, răspunse doamna Knight. I
- Mi-am adus aminte că în seara asta domnişoara Medlicott vţ cina la familia Howlett, spuse Gabrielle. 1
- Nu, făcu doamna Knight, pe un ton plîngăreţ. ¡1
- Din păcate, e adevărat zise Gabrielle cu o grimasă în colţul gurii. Data trecută cînd am vizitat-o, i-am auzit vorbind despre asta. în acea zi, doctorul luase prînzul cu domnişoara Medlicott. I
- Au reuşit s-o ducă de nas pe biata femeie, comentă! Catherine. De ce nu mergeţi amîndoi - Bil şi Pamela - să-i faceţi \
doamna Knight.
(Iertă directă domnişoarei Medlicott?
Dar deocamdată nici nu ştim dacă vrea să vîndă casa, spuse
ma Knight.
Intrebaţi-o, spuse din nou Catherine.
Nu ţi-a spus nimic concret, Gabrielle? întrebă doamna
ilght.
Nici măcar n-am avut prilejul data trecută să stau de vorbă iră cu ea. Mi-a spus că trebuie să-
şi sune avocatul, aşa că am
n .ii în acelaşi timp cu doctorul.
l)u-te din nou la ea, draga mea, spuse
i r.ircă s-o descoşi.
I);ir a doua zi dimineaţă cînd dori să meargă la domnişoara Medlicott după plimbarea călare, îl întîlni pe Howard Nelmes. Acesta împrumutase un cal din herghelia colonelului şi acum
M îndrepta la trap spre dealuri.
I lite un om care nu pierde timpul, se gîndi ea.
Domnul Nelmes o invită să se plimbe puţin împreună prir
pădure şi Gabrielle constată că era imposibil să refuze.
In timpul plimbării însă, gîndul îi zbură la Ivor Howlett şi la cî
de dedicat era acesta profesiei.
li veniră în minte imagini din timpul accidentului, de I
(•rinele pe care le vizitaseră împreună, cînd doctorul f
M importase aproape ca un duhovnic.
Eşti foarte gînditoare, comentă însoţitorul ei. Ce <
Ou Ampla ?
Gabrielle scutură uşor din cap şi se întoarse zîmbind sţ lloward Nelmes.
66
DAWIV STEWARr^,, romii. ÎNDRĂGOSTIT
Nimic, ia.spun.se «, S1 cum ajunseseră în cartierul vecf ,a operaţie, replică Gabrielle întorcînd calul şi făcîndu-i semn
llnward s-o urmeze. M
- '-.Smnlat? întrebă acesta, după ce se mdepartara.
Ao OUt
îndreptă atenţia spre copiii care se jucau la marginea trotua Cînd îi văzură însă pe cei doi călăreţi, micuţii rămaseră cu ol la ei.
Gabrielle observă că doi dintre ei erau băieţeii pe care îi vă data trecută, iar pe lîngă aceştia se mai aflau o fetiţă şi un bî care părea să fie mai mare decît ceilalţi.
- Bună, le spuse Gabrielle zîmbind, dar îi răspunse d<§ 10 băiatul mai în vîrstă:
- Bună.
- Eşti băiatul care a fost operat de apendicită? între Gabrielle.
- Da, domnişoară.
- Te simţi mai bine acum?
- Da, domnişoară.
- Te vei întoarce la şcoală?
- Niciunul dintre noi nu merge la şcoală, în momentul acela, mama băiatului apăru în uşa casei, cu
privire suspicioasă.
- Bună ziua, spuse Gabrielle, zîmbind.
De fusta femeii se agăţă peste o clipă un alt copil, care nu aveai
mai mult de doi ani.
Apoi, Gabrielle realiză surprinsă că femeia era din nou| însărcinată.
- Ce vrei, că tot apari pe aici? se răsti femeia. De ce pui atîtea întrebări copiilor?
- Mă plimbam pe aici şi l-am întrebat pe băiat cum se simte
(,c s-a «lat? ut.oare oroare
de autorităţi- Daca s>e
I cmeia pe care aţi vazui-w
-^niii la şcoală, va avea probleme.
- . P1
I)ar ce vor face în viitor, fără e
ţ Mila că nu şi-a dat copiii

Dar copiii par fericiţi, spuse Howard.
o ward.
ducaţie? întrebă Gabrielle. Vor
curînd pe «easta
ce caii
lor
„,, soartă amara.
Bărbatul nu mai spuse nimic şi ajunseră
li aiului, urmăriind entuziasmaţi panorama.
Apoi, Howard se aplecă spre Gabrielle şi o sărută.
I u un sărut atît de spontan şi de natural, încît îi răspunse fără
nu io ezitare.
Pe urmă, coborîră ţinîndu-se de mînă, în timp
i mergeau în urma lor.
- Mi-ar face plăcere să ne mai plimbăm împreună, spuse
I loward cînd ajunseră la hotel.
- O să fiu foarte ocupată în perioada următoare, dar voi
încerca să-mi fac timp să mai ieşim împreună, promise ea.

Capitolul 5

După ce se despărţi de Howard, Gabrielle îşi aduse aminte rugămintea mamei ei de a o vizita în acea zi pe domnişo* Medlicott.

Astfel, după ce legă calul la umbra unui copac, pentru a fi lu de acolo de unul dintre servitorii hotelului şi dus la grajduri colonelului, Gabrielle porni spre casa Medlicott, întrebîndu-s dacă doctorul era din nou acolo.

In faţa impunătoarei clădiri se afla într-adevăr parcată < maşină, dar nu era a lui Ivor Howlett.

Surprinsă, Gabrielle urcă repede scările, întrebîndu-se cine putea fi la domnişoara Medlicott şi în ce problemă.

După ce sună la uşă, Susan îi deschise fără întîrziere şi o invită, cu zîmbetul ei blînd, în sufragerie.

Bărbatul care-i ţinea companie bătrînei domnişoare i se păru Gabriellei un om caraghios.

De vîrstă mijlocie, cu un trup enorm, cu părul cîndva roşu • un era încărunţit şi rărit, bărbatul vorbea cu o voce tunătoare, timp ce gesticula larg cu o mînă în care ţinea o ţigară neaprinsă. i ,ind intră Gabriella, se opri brusc şi o privi cu o admiraţie \ unsă.

Ah, Gabrielle, spuse domnişoara Medlicott. Ce bucuroasă mu să te văd! Dumnealui este domnul Buss. Domnule IHSS - domnişoara Knight...

Domnul Buss întinse spre Gabrielle o palmă imensă, în care n.lna mică a acesteia se pierdu cu totul.

Domnul Buss, explică domnişoara Medlicott, e constructor, i am chemat să vadă casa şi s-o evalueze.

Exact, interveni domnul Buss. Am făcut o investigaţie 111 eliminară, să spun aşa... Domnişoară Ivy... Pot să vorbesc • leschis în faţa acestei fete frumoase?

Da, răspunse domnişoara Medlicott.

- Ei bine, continuă domnul Buss, nu există nicio îndoială că ,u castă casă a fost construită de oameni foarte pricepuţi. Nici eu nu m-aş ruşina să stau aici şi vă asigur, domnişoară Knight, că standardele mele sunt foarte înalte. Sunt unele deficienţe la t amerele de baie, dar se pot remedia foarte uşor.

Gabrielle avea impresia că omul nu se va opri dacă nu-1 va întrerupe cineva, aşa că spuse pe un ton îngrijorat:

- Ah, domnişoară Medlicott... Aţi devenit dintr-odată foarte palidă la faţă... Vă e rău? Arătaţi foarte obosită. Sper că nu v-a lacut rău discuţia despre evaluare.

- Da, domnişoară Ivy, se pare într-adevăr că nu vă simţiţi prea

bine, interveni domnul Buss pe un ton compătimitor.

- N-ar fi trebuit să purtaţi o discuţie atît de lung dumneaei, declară Gabrielle încruntîndu-se.

- Nu mi-aş permite niciodată să-i spun domnişoarei Ivy C
facă şi ce să nu facă. Dacă nu m-a alungat, am crezut că prez mea îi face bine.

- Nu mă simt în apele mele, e adevărat, dar nu din ca
dumneavoastră, domnule Buss. Vreţi să beţi un ceai, cu mine Gabrielle?

- Da, vă mulţumesc. Mi-ar face plăcere. Şi ca să revenim discuţia noastră, domnişoară Ivy, sunt de acord că cele dcl propuneri de transformare a casei sunt potrivite pentru acest a de construcţie, dar va trebui desigur să vă hotărîţi doar la una (I ele. în orice caz, nu e bine să locuiţi singură într-o casă asa I mare. V-aţi simţi singură şi deprimată. Dar nu numai aceasta esj problema. Ar fi păcat ca tot acest spaţiu să fie folosit doar dej singură persoană, cînd atîta lume s-ar bucura să stea într-u cadru aşa de plăcut, într-o zonă atît de atrăgătoare. 1

- Consideraţi că ar fi o dovadă de egoism din partea mea daci
aş continua să locuiesc aici singură, domnule Buss? între™ domnişoara Medlicott. 1

- Da, aşa cred, deşi vă cunosc de multă vreme şi ştiu că nu sunteţi o persoană egoistă. Aţi putea avea un apartament propriu, iar restul să fie dat în folosinţă. V-aş putea amenaja chiar eu un apartament special pentru dumneavoastră, deoarece vă cunosc şi ştiu că nu aţi suporta să staţi înghesuită într-un spaţiu mic.

Cum Susan apăru cu ceaiul, domnul Buss se opri.

l'iolitînd de tăcerea lui, Gabrielle schimbă subiectul, ihînriu-i domnişoarei Medlicott despre vremea frumoasă de n,i si despre mulţimea turiştilor care trăseseră la hotelul lor în Hmelc zile.

Ah, acum am realizat cine sunteţi, spuse domnul Buss, după luu ceaiul şi puse ceaşca pe tavă. Fiica proprietarilor de la ului Rose, nu-i aşa?

I)a, încuviinţă Gabrielle.

Am dormit de multe ori la hotelul tatălui dumneavoastră şi H .un simţit foarte bine. îmi aduc aminte că aţi fost să lucraţi în •ii limitate. întrebaţi-i pe părinţii dumneavoastră de Joe Buss. Ah, iiti.i acum am înţeles, domnişoară Ivy... propunerea pentru hotel IM ve nit de la Bill şi Pamela Knight, nu?

Domnule Buss, v-am cerut ca informaţiile pe care vi le dau să filniiină confidenţiale, spuse domnişoara Medlicott.

Da, da, desigur, răspunse bărbatul ridicîndu-se în sfîrşit din loioliu şi îndreptîndu-se spre domnişoara Medlicott, căreia îi MI.inse cu putere mîna. Nu trebuie să vă ridicaţi, adăugă el, IMinînd cealaltă mînă pe umărul ei, deşi bătrîna domnişoară nu Mi u niciun gest că dorea să se ridice. O să ţinem legătura. La n vedere.

După plecarea lui, domnişoara Medlicott răsuflă uşurată. Deşi nu pare, domnul Buss e un mare artist, comentă ea.

- Dumneavoastră l-aţi chemat aici?

- Nu. M-a sunat el şi m-a întrebat dacă doresc să stăm de vorbă. \m acceptat.

(ane a avut interesul ca domnul Buss să vină aici? se întrebă

’ mterveni dom™< Bu* pe un ton compătimitor I *••«««*"<» de tăcerea ‘Ui’.. ' Wn.moasă de N-ar fi trebuit să purtaţi o discuţie atît de Iundomnişoarei Medlicott despre vrtme -nneaei, declară Gabrielle încruntîndu-se., şldespremulţimea turiştilor care trăseseră la hotelul Nu mi-as nermir^ . ■ ,_;i„ DAWJV STEWARDI’

■—

lui, Gabrielle schimbă subiectul frumoasă de t'ut iau U UlSCUţl dumneaei, declară Gabrielle încruntîndu-se.

- Nu mi-aş permite niciodată să-i spun domnişoarei Ivy d facă şi ce să nu facă. Dacă nu m-a alungat, am crezut că prez^ mea îi face bine. j

- Nu mă simt în apele mele, e adevărat, dar nu din cal dumneavoastră, domnule Buss. Vreţi să beţi un ceai, cu mine ş| Gabrielle?

- Da, vă mulţumesc. Mi-ar face plăcere. Şi ca să revenii« discuţia noastră, domnişoară Ivy, sunt de acord că cele dc|

1

propuneri de transformare a casei sunt potrivite pentru acest gl de construcţie, dar va trebui desigur să vă hotărîţi doar la una dj ele. în orice caz, nu e bine să locuiţi singură într-o casă aşa 1 mare. V-aţi simţi singură şi deprimată. Dar nu numai aceasta es problema. Ar fi păcat ca tot acest spaţiu să fie folosit doar dej singură persoană, cînd atîta lume s-ar bucura să stea într-ui cadru aşa de plăcut, într-o zonă atît de atrăgătoare. 1

- Consideraţi că ar fi o dovadă de egoism din partea mea daci aş continua să locuiesc aici singură, domnule Buss? întreba domnişoara Medlicott.

- Da, aşa cred, deşi vă cunosc de multă vreme şi ştiu că nu sunteţi o persoană egoistă. Aţi putea avea un apartament propriu, iar restul să fie dat în folosinţă. V-aş putea amenaja chiar eu unj apartament special pentru dumneavoastră, deoarece vă cunosc şi ştiu că nu aţi suporta să staţi înghesuită într-un spaţiu mic. j

Cum Susan apăru cu ceaiul, domnul Buss se opri. I

■

l'rofitînd de tăcerea i Medlicott despre vremea realizat cine sunteţi, spuse domnul Buss, după Nise ceaşca pe tavă. Fiica proprietarilor de la Hlinele zile.

Ah, acum am realizat cine sumcu, It.m ceaiul şi puse ceaşca pe tavă. Fiica pro li ti Rose, nu-i aşa?

i Amînă să nv. -

)a, încuviinţă Gabrielle.

Am dormit de multe ori la hotelul tatălui dumneavoastră şi ,im simţit foarte bine. îmi aduc aminte că aţi fost să lucraţi în ,linătate. întrebaţi-i pe părinţii dumneavoastră de Joe Buss. Ah, H,i .icum am înţeles, domnişoară Ivy... propunerea pentru hotel i venit de la Bill şi Pamela Knight, nu?

Domnule Buss, v-am cerut ca informaţiile pe care vi le dau nă confidenţiale, spuse domnişoara Medlicott.

Da, da, desigur, răspunse bărbatul ridicîndu-se în sfîrşit din i troliu şi îndreptîndu-se spre domnişoara Medlicott, căreia îi »lunsc cu putere mîna. Nu trebuie să vă ridicaţi, adăugă el, IMinînd cealăltă mînă pe umărul ei, deşi bătrîna domnişoară nu i II u niciun gest că dorea să se

ridice. O să ţinem legătura. La
ie vedere.
După plecarea lui, domnişoara Medlicott răsuflă uşurată.
- Deşi nu pare, domnul Buss e un mare artist, comentă ea.
- Dumneavoastră l-aţi chemat aici?
- Nu. M-a sunat el şi m-a întrebat dacă doresc să stăm de vorbi
Am acceptat.
(ane a avut interesul ca domnul Buss să vină aici? se întreb
Gabrielle. i
Părinţii mei îl cunosc, dar dacă ar fi fost ideea lor, m* informat şi pe mine.
Să-l fi abordat Ivor Howlett?
Sau după discuţiile avute la cina din familia doctorului acestuia l-a căutat pe domnul Buss şi i-a sugerat s-o contacteze domnişoara Medlicott? |
Nici nu sfîrşi bine acest gînd şi Susan îl anunţă pe I Howlett, şi Gabrielle îşi spuse că vecina ei doar că nu avusi companie nu se putea plînge în acea zi. j
- Am venit să vă aduc raportul despre care spuneaţi că v-ar fi, plăcere să-l citiţi, domnişoară Medlicott, declară doctorul intrîi în sufragerie. Ah, Gabrielle... Eşti şi tu aici...
1
- Sper că nu vă încurcă prezenţa mea... 1
- Vrei un ceai, doctore? întrebă domnişoara Medlicott. 1
- Sunt foarte grăbit. Nu vă supăraţi că vă refuz. Domnul Bul
a trecut pe la dumneavoastră? 1
- Da. Şi a stat mai bine de două ore, răspunse domnişoara Medlicott cu o expresie nemulţumită.
|
- Acest domn cu voce tunătoare a obosit-o îngrozitor pe domnişoara Medlicott, interveni
Gabrielle. I
Ivor izbucni în rîs. 1
- Da... E un tip cam gălăgios, recunoscu el, dar nu păru să regrete că pacienta lui era acum obosită. Vă las aici raportul, adăugă el punînd un dosar pe marginea mesei. Sunt sigur că o să vi se pară foarte interesant. Voi trece curînd din nou pe aici,' pentru a vă afla părerea. Acum vă rog să mă iertaţi, domnişoară
J
Uimit... La revedere... Gabrielle, adăugă el, înclinîndu-se •i după care ieşi în grabă.
Domnişoara Medlicott privi zîmbind uşa închisă în urma M torului.
Bărbaţii! exclamă ea apoi, de parcă ar fi avut o experienţă iu te vastă în această privinţă... Ce creaturi impulsive sunt! M*Imie să admit însă că am o mare admiraţie pentru doctorul lowlett.
Lu cred că e dezgustător de arogant. Deci, doctorul Howlett kl Li trimis pe cap pe acest domn Buss...
Da... Văd că mi-e greu să mă descurc cu această presiune pe i .in- o fac asupra mea... Trebuie să mă salvezi, Gabrielle.
- Cu mare plăcere.
1 loward Nelmes cîştigase simpatia tuturor celor de la Tudor
Rose.
Cei mai mulţi îl admirau desigur pentru frumuseţea lui < xtraordinară, gîndindu-se că era probabil un actor celebru şi (..ibrielle îl informă despre acest fapt peste cîteva zile, cînd făcură din nou o plimbare călare împreună.
- Dimpotrivă, răspunse zîmbind bărbatul. Sunt un om cît se poate de normal. Mă ocup de afaceri şi tocmai m-am întors dintr-un tur al lumii pe la filialele şi agenţiile firmei noastre.
■ A, deci aşa se explică faptul că aveţi o piele aşa de bronl - Da, pentru că am petrecut foarte mult timp în aer libel
aeroplane şi în aeroporturi. Slujba mea presupune să caut ag| şi contacte noi. I
Deşi nu-1 cunoştea decît de cîteva zile, Gabrielle se gîndii
nu putea să fie decît foarte bun în ceea ce făcea. îl plăcea tal
lumea cu care intra în contact şi pe deasupra era şi un foarte bj ascultător. 1
- Dar m-am hotărît să vin de acum înainte cît mai des pos|
la Tudor Rose. Sau mă rog... Ori de cîte ori mă veţi putea ca cînd voi avea timp să trec pe aici.
- Aţi văzut că facem tot posibilul să vă putem oferi o camer; noi, răspunse Gabrielle zîmbind.
I
- Mulţumesc, pentru că nu voi putea să mai stau multă vrenj departe de tine, Gabrielle.
- Mă bucur, răspunse ea, luîndu-1 de mînă. 1
După cîteva minute însă, caii lor se îndepărtară unul dl celălalt şi fură nevoiţi să-şi despartă mîinile. 1
în momentul acela Gabrielle văzu maşina doctorului vcninJ spre ei din partea opusă. Astfel, îşi îndemnă calul să treac4 înaintea calului lui Howard, pentru a face mai mult loc pe drum
Peste cîteva clipe, doctorul opri în dreptul ei. 1
- Văd că iar ai liber, spuse el zîmbind, după ce coborî fereastra portierei din dreptul scaunului pentru şofer.
- Mi-am permis să mă relaxez puţin, replică Gabrielle, Howard, acesta e doctorul Howlett. Ivor, - Howard Nelmes.
Cei doi bărbaţi se salutară dînd uşor din cap.
I u mă duc s-o vizitez pe doamna Barnes, comentă doctorul.
I ransmite-i te rog salutul meu călduros.
A căzut şi s-a rănit. M-a anunţat poştaşul.
Ah, crezi că aş putea să te ajut cu ceva? întrebă Gabrielle.
I)acă e ceva grav, te voi anunţa. Probabil va trebui să o duc

spitalul din Cottage. N-o să vrea, desigur, dar...
I)octorul dădu uşor din umeri, după care salută şi se îndepărtă
fim un nor de praf.
Sunteţi prieteni? se interesă Howard.
Nu. Nu l-aş putea numi prieten.
Atunci... E mai mult decît un prieten?
Ceva mai mult decît un duşman, replică ea.
Iloward tăcu, gîndindu-se dacă era cazul s-o întrebe dacă are MM iubit sau un logodnic, dar hotărî să aştepte pînă la următoarea Im vizită, deşi Gabrielle îi era prezentă în minte în fiecare clipă.
***
A doua zi, cînd Gabrielle se duse în oraş pentru a face i umpîrături, Howard o însoţi, iar seara luară cina împreună şi pe
urmă făcură o plimbare pe marginea lacului.
Concediul lui trecu pe nesimţite şi în dimineaţa care urmă, cînd veni la recepţie pentru a plăti factura, Howard îi spuse
Gabriellei, cu o privire plină de regret.
- îmi pare rău că trebuie să plec.
- Şi mie, răspunse ea, amintindu-şi sărutul cu cari despărţiseră seara trecută.
- Voi reveni curînd, continuă el zîmbind. _
- Anunţă-mă din timp, pentru a-ţi rezerva camera. VorjJ foarte aglomeraţi peste vară.
- Voi sta la doamna Thomas, dacă voi nu veţi avea cam] libere.
- Voi face tot posibilul să găsesc un colţişor unde să poţi pu] capul, replică ea surîzînd.
- Da... Un colţişor cald, comentă el, privind-o lung.
Gabrielle îl conduse la maşină şi-i făcu semne cu mîna mtj
timp după ce maşina dispăruse din vedere.
M-am simţit atît de bine în prezenţa lui, suspină e| întorcîndu-se la recepţie. Abia aştept să se întoarcă aici.
Pe urmă îşi reluă treburile, făcînd calcule, aranjînd florile îl sala de recepţie, dînd sfaturi turiştilor cu privire la diverşi itinerarii. 1|
în zilele care urmară, fiind foarte prinsă cu munca, GabrielleJ abia avu timp să treacă pe la domnişoara Medlicott s-o salute.
Pe doctor nu-1 mai văzuse de cînd îl întîlnise la plimbarea călare făcută cu Howard.
într-una din după-amiezi însă, domnişoara Medlicott o sună] pentru prima dată în viaţa ei.
- Gabrielle eşti atît de ocupată că n-ai mai trecut pe la mine de vreo trei zile?
- Da, domnişoară Medlicott. îmi pare rău.
- Aş fi vrut să treci acum pe la mine... Bărbatul acela... e
llt i Am nevoie de suport moral.
I)onmul Buss e iar la dumneavoastră?
Da. Mă alarmează prezenţa lui. N-am regretat niciodată că M im un cîine rău, pînă astăzi.
Iu cîteva minute voi fi la dumneavoastră, spuse Gabrielle, impresionată.
Apoi îşi căută părinţii, dar nu-i găsi nicăieri, aşa că se duse la I iiherine şi o rugă să stea la recepţie, explicîndu-i motivul.
< atherine acceptă, ca întotdeauna cînd îi era solicitat ajutorul, II < ».ibrielle alergă la domnişoara Medlicott.
(and ajunse în faţa porţii, se întrebă dacă nu cumva era şi Ivor la domnişoara Medlicott, dar după ce Susan o conduse în milragerie, observă că musafirul vecinei sale era şi de astă dată domnul Buss.
îmbrăcat într-un costum pestriţ, din stofă, total nepotrivit cu /lua caldă de vară, vajnicul constructor arăta ca un cîine mare şi lăţos, cum spusese domnişoara Medlicott că i-ar fi plăcut să aibă.
- Tocmai spuneam domnişoarei Ivy că ar trebui să mai taie nişte copaci din grădină, spuse el după ce Gabrielle se apropie şi (ci doi o primiră cu entuziasm. E necesar să se vadă lacul, de aici, iar copacii îl ascund aproape în întregime, adăugă el îndreptîndu-se spre fereastra largă. Vino să vezi despre ce vorbesc, domnişoară Gabrielle.
Aceasta se supuse, iar domnişoara Medlicott o urmă imediat.
- Eu cred că şi aşa e o privelişte foarte frumoasă, comentă Gabrielle.
- Să mergem pe terasă, spuse domnul Boss. Vă daţi seama ce
privelişte minunată ar fi spre lac, dacă s-ar mai tăia din vegetaţii
- Mda, răspunse Gabrielle, îmi dau seama de ce spuneţi astj
- Vă puteţi imagina ce bucurie pentru ochiul privitorului vadă întreaga suprafaţă a apei lacului?... Ar fi superb, nu-i aşa?*
- Da, cred că aveţi dreptate, zise Gabrielle.
- Dumneavoastră ce spuneţi, domnişoară Medlicott?
- Eu nu sunt atît de înaltă încît să văd peste vegetaţie, dar îm| aduc aminte cum se vedea lacul de aici în copilăria mea, cînd erai mult mai puţini arbori.
Fără să mai spună nimic, domnul Buss o cuprinse pe domnişoara Medlicott de mijloc şi o săltă ca pe o păpuşă, cu faţl spre lac, pentru a-1 vedea pe deasupra copacilor.
Gabrielle privi înmărmurită scena, iar bătrîna domnişoară care probabil nu mai fusese atinsă de niciun bărbat de ani de zile, sell înroşi pînă în vîrful urechilor.
Peste cîteva momente, Joseph Buss o lăsă pe domnişoara! Medlicott jos cu foarte mare grijă, ca şi cum ar fi fost dini porţelanul cel mai fin.
In momentul următor, faţa domnişoarei Medlicott se făcu albăl ca ceara, aşa că Gabrielle, temîndu-se ca nu cumva să se prăbuşească, o prinse repede de braţ.
- Sunteţi de acord cu mine, domnişoară Ivy? întrebă domnul Buss.
- Nu ştiu ce să spun, răspunse domnişoara Medlicott, după ce trase aer în piept. Gabrielle, tu

n-ai impresia că domnul Buss vrea să-mi distrugă proprietatea? întrebă ea zîmbind.
- Ah, nici vorbă, domnişoară Ivy, interveni bărbatul. Nu sunt

f VNIHI.IIi. Indiferent cum veţi hotărî să folosiţi casa, propunerea mea M VII folosi.
I Jneori, replică domnişoara Medlicott cu un glas obosit, nu î <ii.il vreau decît să vînd pur şi simplu această casă şi să scap de »irlrc bătaie de cap.
Dacă doriţi să plecaţi de aici, puteţi face acest lucru fără nicio problemă, răspunse domnul Buss. Dar nu cred că vă veţi putea • I. sparţi de casa asta. Eu v-aş propune să faceţi aici un salon de înfrumuseţare.
- Domnule Buss, spuse domnişoara Medlicott, disperată. Vreţi vi mă scuzaţi? Am de vorbit ceva foarte important cu Gabrielle.
- Desigur, desigur, zise domnul Buss strîngîndu-i mîna cu putere. Dar o să revin să vorbim despre planul meu cu salonul.
- Ce om nesuferit! exclamă domnişoara Medlicott după plecarea lui. Dacă i-a venit ideea cu salonul de înfrumuseţare mă tem că nu voi avea puterea să-l refuz sau se va preface că nu m-a auzit, dacă o voi face.
- Un lucru e sigur, replică Gabrielle. Nu se va lăsa pînă nu vă va convinge că ideea lui e genială şi că trebuie să-i acceptaţi planul.
- Ai dreptate. Aşa cum nu va înceta să încerce să mă convingă în legătură cu planul lui de a tăia copacii. Deja sunt foarte obosită din cauza acestor probleme, spuse domnişoara Medlicott, îndreptîndu-se spre sufragerie.
- Dragă domnişoară Medlicott, zise Gabrielle, domnul Buss nu va putea face nimic fără a acordul dumneavoastră. Şi dacă nu veţi putea să-i spuneţi verde-n faţă că nu sunteţi de acord cu planurile lui, o voi face eu.
- Nu, nu vreau să par slabă. îi voi spune eu ce am de spus. Trebuie să fiu capabilă să stau pe picioarele mele.
Gabrielle se gîndi că numai asta nu făcuse domnişoara Medlicott pînă atunci, deoarece fusese cea mai mică dintre surori şi toată lumea o menajase.
Fără îndoială, domnul Buss a speriat-o rău, continuă ea să reflecteze.
După ce plecă de la domnişoara Medlicott, Gabrielle simţi că e foarte furioasă din cauza faptului că Ivor Howlett îl amestecase pe domnul Buss în problema casei vecinei.
Desigur, nu se gîndise decît la interesele lui, îşi spuse Gabrielle, iar peste cîteva minute se afla în maşina ei, conducînd nervoasă spre locuinţa doctorului.
Nu-şi mai amintea în ce zile lucra acesta la spitalul din oraş, dar spera să-l găsească acasă şi să-i spună ce gîndea despre el.
în plus, era absolut necesar să-i interzică domnului Buss să mai calce pragul casei domnişoarei Medlicott.
Cînd ajunse în faţa locuinţei familiei Howlett, Gabrielle constată că nu era nicio maşină în parcarea de lîngă scări.
De aceea hotărî să-I caute în sat şi dacă era nevoie chiar la căsuţele de pe deal şi la spitalul din oraşul vecin.
Nu peste mult timp însă, îi observă maşina trasă la marginea drumului, chiar înainte ca acesta să urce spre deal.
- Vreau să vorbesc cu tine, Ivor! spuse ea nervoasă, după ce opri maşina lîngă maşina doctorului şi coborî.
Ivor Howlett se întrerupse din răsfoitul cărţii pe care o ţinea în mîini şi-şi ridică uimit ochii.
- Bine, dar va trebui să aştepţi cîteva clipe, spuse el, după care însemnă ceva pe marginea unei pagini.
Pe urmă, coborî din maşină şi veni lîngă Gabrielle, inspirînd adînc.
- Mmm, ce bine e în aer liber, comentă el zîmbind.
- Tu l-ai trimis pe căpcăunul ăla la domnişoara Medlicott? întrebă ea cu asprime.
- Te referi cumva la Joe Buss?
- Exact!
- Mi s-a părut, sau tonul tău a fost acuzator?
- Da. A fost acuzator! Joe Buss a speriat-o de moarte pe domnişoara Medlicott.
- Nu-ţi face probleme. E doar un urs bătrîn şi inofensiv, rîse doctorul.
- Domnişoara Medlicott m-a sunat azi şi mi-a spus că mă roagă s-o salvez... Domnul Buss venise din nou la ea şi era foarte agitată. Nu-i face bine deloc prezenţa lui, crede-mă.
- Draga mea Gabrielle. Domnişoara Medlicott nu e o călugăriţă.
- Ba da... De fapt, asta e. Nu e obişnuită să aibă bărbaţi în preajmă. Poate doar pe vicar, avocat, preotul ei şi pe doctor.
- Mulţumesc.
- Alt, mi-a ieşit o clipă din minte că tu eşti doctorul ei. Mă gîndisem la doctorul Pasture. Domnul Buss e prea necioplit pentru ea.
- Cînd e în preajma domnişoarei Medlicott, se străduieşte să se comporte cît poate de frumos. N-ai observat?
- Nu prea cred. Astăzi, a luat-o de mijloc şi a ridicat-o deasupra terasei, pentru a vedea lacul peste copacii pe care a sfătuit-o să-i taie.
- Ideea a luat-o de la mine, dar oricum nimeni nu va face nimic fără acordul domnişoarei Medlicott. Şi nimeni nu urmăreşte s-o hărţuiască.
- Dar asta faci şi cu planul tău şi domnul Buss cu al Iui.
- Alt, făcu Ivor ca şi cum abia acum înţelegea.
-Ce...ah...?
- Am înţeles în sfîrşit care e de fapt problema ta.

- Ce vrei să spui?
- De fapt, nu te temi pentru soarta domnişoarei Medlicott, ci pentru soarta planului tău, răspunse el rîzînd sarcastic. Te temi că nu vei mai putea transforma casa ei în hotelul visat de tine.
- Nu-i adevărat! Chiar mă tem pentru soarta ei. Astăzi, era foarte palidă şi obosită, din cauza presiunilor care se fac asupra ei...
- Lasă, se vede cu ochiul liber cît de înspăimîntată eşti că s-ar putea să-ţi scape printre degete afacerea pe care o visezi de atîta timp.
- Nu sunt înspăimîntată deloc. Poate tu, care abia aştepţi să-ţi aduci bătrînii în casa familiei Medlicott.
- A te îngriji de bătrîni e un scop nobil, în opinia mea.
- Nu toată lumea vrea să vadă în jur persoane bolnave sau bătrîne. Unii oameni doresc să se relaxeze într-un cadru plăcut, să se plimbe cu familia într-un loc dăruit de natură şi să uite de suferinţa umană pe care o întîlnesc peste tot în alte părţi. Se mai
gîndesc şi alţii la persoanele în vîrstă, nu eşti singurul de pe pămînt care o face, ca să fii atît de mîndru de scopul tău. Nu înseamnă însă că nu trebuie să uităm să ne bucurăm de părţile frumoase ale vieţii. Oamenii pe care-i cazăm în hotelul nostru muncesc un an întreg pe brînci, cum faci şi tu, iar la noi vin în vacanţă. O vacanţă bine meritată, aş zice. Deci, şi noi suntem în slujba oamenilor. într-un mod diferit de al tău, dar tot pentru binele lor luptăm. Nu mă aştept însă să admiţi acest fapt.
- Dar ai deja hotelul Tudor Rose, care e destul de mare şi de faimos. Eu n-am unde să-mi duc bătrînii bolnavi, decît foarte departe de aici. La vîrsta lor, nu se pot acomoda cu uşurinţă în locuri complet străine. Deci, voi face tot ce îmi va sta în putinţă să am casa Medlicott pentru ei.
- Mi-am dat seama, dar nici eu nu voi abandona uşor lupta pentru a avea această casă, aşa că vom vedea cine va învinge.

Doctorul se apropie brusc şi o sărută lung şi pasional.

Surprinsă, Gabrielle nu avu forţa să se retragă, dar după ce doctorul o făcu, îl întrebă, cu respiraţia întretăiată:
- De ce ai făcut asta?
- Pentru că nu rezist unei femei înfuriate.

Gabrielle se întoarse la maşina ei, dar înainte de a se urca la volan, mai întrebă:
- Vei merge să vorbeşti cu domnul Buss?
-Nu.
- Nu? Nu te interesează că prezenţa lui îi face rău domnişoarei Medlicott?
- Domnul Buss are un caracter expansiv. Nu vreau să se
schimbe. E tonic, de obicei, să fii în prezenţa unei persoane atît de energice şi de extravertite.
- Da. Se pare că domnişoara Medlicott vă interesează numai în măsura în care puteţi să profitaţi de pe urma ei.
- Aştept scuze pentru ceea ce ai spus acum, Gabrielle, replică doctorul, încruntîndu-se.
- De la mine nu le veţi avea niciodată! răspunse ea, după care se aşeză la volan şi porni maşina.

Doctorul o urmări cu privirea, apoi se urcă în Land Rover-ul lui şi se îndreptă în direcţia opusă celei pentru care optase Gabrielle.

Ar fi trebuit totuşi să-mi cer scuze pentru ceea ce i-am spus în legătură cu atitudinea lui faţă de domnişoara Medlicott.

Cred că l-a durut foarte tare...

Dar, continuă ea să reflecteze, în timp ce intră în curtea hotelului Tudor Rose, sunt din ce în ce mai convinsă că nu suferinţele celor bogaţi îl interesează pe doctorul Howlett, ci cele ale săracilor.

Capitolul 6

Gabrielle puse mîna pe receptor, dar se răzgîndi şi reveni la calcularea facturilor.

După un timp însă, cum nu reuşea să se concentreze, se opri şi reflectă la situaţia ei...

Pe urmă, ridică hotărît receptorul şi formă în sfîrşit numărul.

îi răspunse o voce de femeie, aşa că ceru să discute cu doctorul Howlett.
- Cine îl caută, vă rog? se auzi de la capătul celălalt al firului.
- Domnişoara Knight.
- îmi pare rău, domnişoară Knight, dar doctorul e foarte ocupat în acest moment. Vreţi să lăsaţi un mesaj, sau veţi suna din nou? Ah, aşteptaţi o clipă. Doctorul spune că poate să vorbească cu dumneavoastră.

Urmă o pauză destul de lungă, aşa că Gabrielle se gîndi să închidă, dar tocmai atunci se auzi vocea lui Ivor.
- Iartă-mă că te-am lăsat să aştepţi, dar am fost într-o operaţie şi a trebuit să mă schimb.
- îmi pare rău că te-am deranjat, mai ales că nu e nimic urgent. Am vrut doar să-mi cer scuze pentru cele spuse cînd ne-am văzut ultima dată.
- Mulţumesc, spuse el, surprins.

După asta, doctorul închise telefonul.

Dezamăgită, Gabrielle puse şi ea receptorul la loc.

La ce te-ai aşteptat? se întrebă ea, încruntîndu-se. Omul e aşa de ocupat şi primeşte un telefon fără importanţă de la o femeie fără minte.

Dar înainte de prînz, cînd Mary veni s-o înlocuiască, doctorul o sună şi-i spuse, cu o voce gravă:
-Ah, Gabrielle, îmi pare rău că n-am putut să vorbesc mai mult cu tine azi-dimineaţă. Vreau să-ţi mulţumesc pentru gestul tău şi să te asigur că te-am iertat.
- Da... încep să-mi dau seama cînd vorbeşti serios şi cînd nu.

- Crezi că putem să facem o plimbare călare, duminică dimineaţă? întrebă el, schimbînd subiectul.
- îmi pare rău, dar am promis deja altcuiva că vom face o plimbare duminică.
- Cu noul tău prieten?
-Da.
- Nu-i nimic. Mă voi duce atunci să joc golf. E un exerciţiu la fel de bun precum călăria. La revedere, Gabrielle, spuse el şi închise telefonul.

Howard sosi într-adevăr duminică dimineaţă şi Gabrielle se bucură atît de mult, încît uită pur şi simplu de doctor.

Acesta însă, nu avu niciun chef în timpul partidei de golf, aşa că se grăbi să se întoarcă acasă, pentru a se schimba în vederea prînzului programat la domnişoara Medlicott.

Astfel, după ce mîncară, serviră cafeaua pe terasă, iar doctorul se gîndi din nou cît de minunat era acel loc pentru planul lui.

Nu discută însă nimic cu domnişoara Medlicott, preferînd s-o lase pe ea să vorbească ce voia.

Peste o jumătate de oră, doctorul se ridică şi declară că era cazul să se retragă.

Domnişoara Medlicott insistă să rămînă şi la ceai, dar Ivor nu apucă să-i răspundă, deoarece apăru Susan, care-1 chemă pe doctor la telefon.

- Ivor, se auzi vocea mamei lui, de la capătul celălalt al firului. Sunt două lucruri urgente pe care trebuie să ţi le spun. Un băiat pe nume Ted Wade a fost lovit de o maşină în timp ce se plimba cu bicicleta, iar Granny Truscott a căzut pe scara interioară a casei ei şi familia se teme s-o ridice. L-am sunat pe Pasture, dar e plecat la Londra pentru o zi.
- Sun-o pe asistenta Harper. Spune-i să meargă să vadă ce e cu băiatul şi dacă e nevoie să cheme o ambulanţă. Sper că doamna Truscott e în viaţă.
- Cînd m-a sunat fiica ei, era.
- Bine. Alerg acum acolo, spuse doctorul, după care îşi luă la revedere de la domnişoara Medlicott şi porni spre maşina pe care o parcase în faţa casei acesteia.

Cînd termină toate treburile, afară era deja întuneric...

Doamna Granny Truscott fusese transportată la spitalul din Cottage, iar Ted Wade, care se alesese cu un picior rupt în urma accidentului, la spitalul din oraşul vecin.

Sora Harper, cu care Ivor colabora de mulţi ani, rămase să-l ajute în ciuda orei înaintate.

- Aş vrea să beau ceva, spuse Ivor, cînd ajunseră aproape de casa lui.
- Dar mai e deschis pe undeva?
- O să vedem.
- Totuşi, singurul local decent din zona asta e Tudor Rose, dar tu nu mergi acolo.
- Atunci, mergem la mine.

Doamna Howlett îi primi bucuroasă şi le recomandă să meargă pe verandă, iar cîteva minute mai tîrziu le aduse cîte un pahar cu brandy.

- Am fost aşa de plictisită înainte ca mama ta să mă sune, declară asistenta. Toată săptămîna m-am gîndit cu jind la ziua de duminică, singura zi în care îmi pot permite să citesc, dar astăzi nu ştiu de ce n-am avut chef de lectură.
- Da, a fost o zi stranie. Nici eu nu m-am simţit în apele mele pînă cînd m-a sunat mama şi mi-a spus că am două urgenţe. Probabil suntem făcuţi doar pentru muncă, dragă Pat...

Asistenta zîmbi uşor, privindu-1 cu coada ochiului. îi făcuse întotdeauna bine prietenia lui, deşi nu contenise niciodată să viseze la mai mult.

Astfel, acceptă să rămînă şi la cină, iar doamna Howlett îi rugă să nu vorbească despre munca lor.

Cei doi îi promiseră rîzînd că îi vor îndeplini dorinţa, dar nu reuşiră să se ţină de cuvînt.

Erau prea pasionaţi de ceea ce făceau pentru a elimina din discuţiile lor subiectul care le umplea viaţa.

***

Howard Nelmes rămase din nou o săptămînă Ia Tudor Rose şi monopoliză timpul liber al Gabriellei.

Astfel, călăriră împreună în fiecare dimineaţă, se plimbară pe dealuri, vîsliră pe lac şi stătură în grădină după masa de seară, pînă tîrziu.

Familia Knight îl simpatiza pe frumosul străin, iar Gabrielle era din ce în ce mai atrasă de el.

- Fac un cuplu aşa de minunat, declară mătuşa Catherine, privindu-i de pe fereastra sufrageriei private a hotelului Tudor Rose. Sunt extraordinar de frumoşi amîndoi şi au şi un caracter deosebit.
- Să nu începi să faci pe peţitoarea, rîse doamna Knight. Sunt prea fericită că Gabrielle s-a întors acasă, ca să mă mai gîndesc la altceva. Oricum, nu vreau să plece din nou, cine ştie unde.

Howard Nelmes se gîndea la rîndul lui, cu groază la faptul că trebuia să se despartă de Gabrielle pentru încă o perioadă de timp.

- Aş vrea să-mi pot petrece toate weekendurile cu tine, spuse el, privind-o pe Gabrielle în ochi şi surîzîndu-i cu căldură. Voi refuza toate invitaţiile prietenilor mei, pentru a veni aici.
- Dar e dificil să faci atîta drum doar ca să stai o zi sau două.
- Voi închiria un elicopter. Am un avion personal, dar şeful meu crede că îmi risc prea des gîtul pilotînd, aşa că m-a pus să semnez un contract prin care mă angajez să nu pilotez eu însumi avionul.
- Mă mir că nu te plictiseşti să stai într-un loc ca ăsta, avînd în vedere viaţa luxoasă pe care o duci.
- Crezi că e mai plictisitor aici decît la Zürich, sau în alte asemenea locuri?
- Mie îmi place aici, dar nu toţi oamenii simt şi gîndesc la fel.
- Şi mie îmi place aici, răspunse Howard, sărutîndu-i obrajii.

într-una din zilele petrecute de Howard la Tudor Rose,
Gabrielle îi propuse să facă o plimbare prin împrejurimi, împreună cu domnişoara Medlicott.

Acesta acceptă cu plăcere, iar la întoarcere luară cu toţii un ceai la Tudor Rose.

Seara, cînd o conduseră acasă pe bătrîna domnişoară, aceasta îi invită pe terasă şi-i servi cu sherry.

- Ai fost aşa de amabilă cu mine pînă acum, Gabrielle, încît mi-e greu să-ţi mai cer o favoare.

- Ah, de ce? răspunse ea mirată. Vă rog s-o faceţi.

- Domnul Buss mi-a telefonat şi mi-a spus că va veni mîine dimineaţă la mine... La ora unsprezece. Nu vreau să mai fiu singură cu el. Mi-a spus că vrea să discutăm despre planul lui în legătură cu casa. Dacă nu eşti foarte ocupată, aş vrea să fii şi tu de
faţă la această discuţie.

Gabrielle se gîndi că nu trebuia să lipsească nici în ruptul capului de la această întîlnire, aşa că promise imediat că va veni cu siguranţă.

După ce ieşiră afară, Howard întrebă surprins:

- Domnişoara Medlicott vrea să vîndă această casă extraordinară?

- Da, dar speră să poată rămîne, totuşi, într-o parte a ei.

- Şi cui intenţionează s-o vîndă?

- Nimeni nu ştie încă. Părinţii mei ar vrea s-o cumpere, ca s-o transforme în hotel. îţi imaginezi ce hotel extraordinar s-ar putea face într-o asemenea clădire?... Doctorul local o vînează pentru un azil dedicat bătrînilor, dar nu ştiu de unde ar avea atît de mulţi bani pentru acest plan.

- Pentru un asemenea proiect, cred că ar primi bani de la Stat...

Dar nu toată suma... Probabil că are totuşi promisiuni pentru banii necesari, de vreme ce şi-a pus în minte să transforme această casă în azil. Totuşi, domnişoara Medlicott n-a spus încă dacă e de acord cu planul doctorului.

Probabil mîine se va hotărî ce anume vrea să facă.

După asta, rămaseră tăcuţi în drumul spre hotel şi Gabrielle se gîndi cît de fericită fusese.domnişoara Medlicott în acea zi, în compania ei şi a lui Howard.

Da, îşi spuse ea, doctorul are dreptate spunînd că oamenii singuri sunt foarte nefericiţi.

E important să fie cuprinşi cu toţii în activităţi sociale, sau chiar
să fie strînşi laolaltă, să trăiască în acelaşi loc...

A doua zi dimineaţă, Gabrielle îl lăsă pe Howard să plece singur la plimbarea călare, iar ea se duse la domnişoara Medlicott, unde ajunse cu un minut sau două după ora unsprezece.

Domnul Buss era însă deja acolo şi Gabrielle îi auzi vocea tunătoare de cum intră în hol.

Cînd se văzură cu toţii în sufrageria elegantă, domnişoara Medlicott ceru să se aducă sherry.

- Eu nu beau sherry, domnişoară Ivy, spuse domnul Buss. Aş prefera un pahar cu bere, dacă nu e un deranj prea mare.

- Bere? făcu domnişoara Medlicott, uitîndu-se neputincioasă la Gabrielle. Nu cred că avem aşa ceva în casă, nu, Susan?

- Voi întreba, spuse servitoarea şi dispăru.

Se întoarse însă peste cîteva minute cu o halbă plină cu bere şi de o mărime atît de neobişnuită, încît domnişoara Medlicott se arătă extrem de uimită.

- Ce halbă nemaipomenită! comentă ea. Mă întreb cine poate să bea aşa de multă bere.

Gabrielle se uită la domnul Buss şi văzîndu-i ochii sclipind de amuzament, îi zîmbi.

Nu încăpea nicio îndoială că grădinarul sau poate chiar Susan, avea un apetit deosebit pentru băutura favorită a domnului Buss.

- Să vă spun de ce am ţinut să vin azi aici, începu domnul Buss după ce sorbi cu poftă din halba cu bere. M-am gîndit foarte mult la această casă în ultimul timp, domnişoară Ivy, şi am ajuns la o concluzie. Dar înainte de a vă spune mai mult, doresc să ştiu ce sentimente aveţi dumneavoastră faţă de această casă şi ce intenţii aveţi cu ea.

- Mă simt foarte singură aici, de cînd au murit surorile mele, dar n-aş vrea să părăsesc acest loc. Indiferent de transformările la care va fi supusă, aş vrea să am un apartament privat în această clădire. îmi e foarte greu să mă hotărăsc însă cu ce să fiu de acord în privinţa metamorfozării acestui spaţiu. Sunt atrasă de ideea doctorului de a face aici un azil. Sunt o mulţime de bătrîni care s-ar bucura să nu mai fie singuri. în acelaşi timp, ideea familiei Knight de a transforma casa într-un hotel luxos nu-mi displace deloc, pentru că şi asta ar ferici o mulţime de oameni. Am nevoie deci de un sfat din partea dumneavoastră, domnule Buss.

Gabrielle se gîndi că această întrebare nu putea să fie decît inutilă, deoarece era de la sine înţeles că domnul Buss va fi de partea prietenului lui. Dar, reflectă ea în continuare, dacă domnişoara Medlicott nu se putea hotărî ce cale să aleagă în privinţa transformării casei, ea era acolo ca s-o ajuta.

Domnul Buss nu răspunse imediat, deoarece continuă să-şi bea berea şi avu nevoie de timp pînă goli halba uriaşă.

Apoi, îşi şterse buzele cu un şerveţel şi spuse:

- în opinia mea, această casă se pretează cu adevărat doar pentru un singur lucru: un hotel de cinci stele.

Cele două domnişoare îl priviră uimite, pentru că nu se
aşteptaseră ca domnul Buss să nu împărtăşească ideea lui Ivor Howlett.

- Am toată admiraţia pentru doctorul Ivor Howlett, continuă domnul Buss, deoarece ar putea să profeseze cu succes la Londra sau oriunde în altă parte, unde ar cîştiga desigur şi mai bine, dar preferă să stea aici, pentru a ajuta oamenii săraci... Am vrut să-l ajut şi să încerc să vă lămuresc, domnişoară Ivy, să transformaţi această casă într-un azil de bătrîni. Dar gîndindu-mă cum ar fi ciopîrţit acest spaţiu magnific într-un asemenea caz, m-am cutremurat. Pentru un hotel, există deja totul: holuri grandioase, saloane, sufragerii, camere pentru televizor, pentru dormitoare şi băi. Dacă aş fi în locul dumneavoastră, aş vinde această casă familiei

Knight sau altei familii care ar dori s-o transforme în hotel.
- Bietul doctor Howlett, murmură domnişoara Medlicott.
- Pentru a transforma această casă într-un azil, domnişoară Ivy, e necesară o sumă foarte mare. Pentru un hotel, e de investit doar jumătate din suma care s-ar investi într-un azil, deoarece sunt de făcut laboratoare, săli pentru raze şi altele de felul acesta. Pentru un azil dotat cu tot ceea ce e necesar, sumele alocate sunt foarte mari.
- Dar doctorul avea dreptate cînd spunea că sărmanii de ei s-ar simţi foarte bine aici, unde pot avea o grădină aşa de mare şi o privelişte de-a dreptul mirifică, spuse Gabrielle, în ciuda faptului că era conştientă de bucuria pe care o va face părinţilor ei anunţîndu-le concluziile domnului Buss.
- Mai sunt în jur şi alte locuri, la fel de frumoase, unde se poate construi un azil, nu trebuie să sacrificăm această casă pentru
asta, comentă domnul Buss, ştergîndu-şi cu dosul mîinii fruntea asudată.
- Vă mulţumesc pentru onestitate, domnule Buss şi trebuie să vă spun că în adîncul sufletului şi eu am simţit că un hotel ar fi cel mai potrivit pentru acest spaţiu, răspunse domnişoara Medlicott. Ar fi fost prea mult de reconstruit pentru un azil. Dar nu voi putea să-i dau această veste doctorului Howlett.
- O voi face eu în locul dumneavoastră, domnişoară Ivy.
- Nu e nevoie, declară domnişoara Ivy, ridicîndu-se în picioare. Voi vorbi eu însămi cu el, chiar dacă îmi va fi foarte greu să-i dau această veste care-1 va dezamăgi, desigur.
Domnul Buss o privi fără să-şi ascundă admiraţia, apoi spuse, ridicîndu-şi sprîncenele stufoase:
- Dar ce veţi face, domnişoară Ivy?... Veţi fi de acord să locuiţi într-un hotel?... Eu cred că se poate să aveţi propria dumneavoastră căsuţă lîngă acesta, cu o grădină de toată frumuseţea. Veniţi cu mine, să vedeţi la ce m-am gîndit, spuse bărbatul, ridicîndu-se la rîndul lui.
Apoi, îşi trecu un braţ peste umerii domnişoarei Medlicott şi o conduse spre terasă.
- Vrei să ne însoţeşti şi tu, Gabrielle? întrebă domnişoara Medlicott, cu un glas disperat.
- Mă tem că trebuie să mă întorc la treabă.
- Foarte bine, interveni domnul Buss. De fapt, ceea ce urmează să exemplific o priveşte strict pe domnişoara Ivy. O să am eu grijă de ea, fii liniştită, Gabrielle.
Domnişoara Medlicott o privi cu o expresie mustrătoare, ca şi
cum ar fi vrut să-i spună că o lăsa tocmai cînd avea cea mai mare nevoie de ea, dar Gabrielle ajunse la concluzia că doctorul Ivor avea dreptate: domnul Buss nu era decît un urs mare şi inofensiv.
Poate ar fi chiar un soţ foarte bun pentru domnişoara Medlicott, îi trecu apoi prin minte, privindu-i pe cei doi îndepărtîndu-se.
După care se gîndi la Ivor, deşi acesta îi ieşise cu totul din minte pînă în acea dimineaţă, cînd venise la domnişoara Medlicott.
încercă însă să-l alunge din minte cînd intră în casă şi traversă în grabă holul pentru a vedea unde era familia ei.
La bucătărie o găsi pe mama ei şi pe mătuşa Catherine, împreună cu Howard, care le ajuta de zor la pregătirea ceaiului şi la aşezarea dulciurilor pe platouri.
- Unde e tata? întrebă Gabrielle.
Catherine o informă că acesta era în barul privat, împreună cu prietenul lui Tony, aşa că Gabrielle se îndreptă alergînd într-acolo.
- Ce s-a întîmplat? o întrebă domnul Knight văzînd-o.
Gabrielle îi dădu vestea cea mare, dar domnul Knight îi spuse
calm:
- Să nu ne culcăm pe o ureche, pînă nu vom avea actele în mînă. Ivor nu va renunţa atît de uşor la planul lui.
- Domnişoara Medlicott e hotărîtă deocamdată să urmeze sfatul domnului Buss, aşa că, dacă aş fi în locul tău, tată, aş lua imediat legătura cu ea.
Cum doamna Knight apăru şi ea pe urmele fiicei sale, auzi
discuţia şi spuse, frecîndu-şi mîinile:
- Oh, Bill, suntem foarte aproape de împlinirea visului nostru.
Observîndu-i ochii înlăcrimaţi de emoţie, domnul Knight o
cuprinse cu duioşie după mijloc.
- Să nu crezi că ai toate cărţile de partea ta, iubito... Nu încă...
- Dar veţi putea conduce ambele hoteluri? întrebă Gabrielle.
- Eu voi putea să administrez singură hotelul Tudor Rose, interveni mătuşa Catherine, care se grăbise să li se alăture.
- Bine, draga mea, spuse domnul Knight. Dacă vrei să conduci tu hotelul Tudor Rose, e al tău.
- Mai întîi, să vedem dacă vom avea casa Medlicott, interveni Gabrielle.
- Ar fi ceva dacă vom lua casa, spuse Catherine. M-aş bucura să nu ajungă în mîinile familiei Howlett. Voi fi foarte satisfăcută să-i putem învinge în sfîrşit pe cei din această familie.
Gabrielle se răsuci pe călcîie şi ieşi din bar.
Această ură dintre cele două familii îi făcea rău.
Şi oricum, ea nu va avea nicio satisfacţie dacă îl va înfuria sau supăra pe doctorul Howlett.
***
Imediat ce auzi vestea adusă de fiica ei, doamna Knight deveni o altă persoană.
Astfel, nu mai dori să se gîndească la posibilitatea de a nu avea
hotelul mult visat şi radia de fericire.
Tudor Rose însemnase foarte mult pentru ea, dar nu putea să nu recunoască faptul că oricît de mult se străduiseră cu toţii de a-1 aduce la cele mai înalte standarde, era totuşi un hotel de modă

veche.
Camerele erau prea joase, iar faptul că era situat la marginea drumului principal aducea destule neplăceri clienţilor care alegeau să stea la ei pentru a se relaxa.
- Ce frumos ar fi dacă am putea deschide noul hotel anul viitor, zise doamna Knight, adresîndu-se atît soţului ei, cît şi Gabriellei.
Aceştia încercară să-i mai tempereze elanul, dar era imposibil.
Imaginaţia doamnei Knight începuse să prindă aripi şi nu mai putea fi oprită.
Astfel, îşi făcea deja planuri privind culoarea carpetelor, mobilierul şi candelabrele.
- Coboară cu picioarele pe pămînt, draga mea, spuse domnul Knight. Gabrielle, dacă se va întîmpla ceva şi mama ta nu va putea avea hotelul la care jinduieşte, va fi un dezastru.
Gabrielle oftă.
Nu putea să se bucure pentru insuccesul planului lui Ivor.
De aceea, mai tîrziu, cînd părinţii ei se duseră să stea de vorbă cu domnişoara Medlicott, nu ţinu să fie de faţă.
Voi merge să vorbesc cu ea altă dată, se gîndi Gabrielle, pentru că vreau să ştiu cum a primit Ivor vestea.
A doua zi, cînd o vizită pe vecina ei, fu foarte surprinsă de starea de agitaţie în care o găsi pe aceasta.
- S-au întîmplat aşa de multe în ultima vreme, Gabrielle, zise domnişoara Medlicott după ce se aşezară să-şi bea shery-ul, că abia acum am realizat ce viaţă liniştită am avut eu şi surorile mele. Voi rămîne aici, desigur, pînă voi avea casa pe care o va construi domnul Buss pentru mine. Ştii... va transforma locuinţa jockeilor într-o căsuţă potrivită cu statutul meu... Mi-a promis că va fi o prioritate pentru el. Vrei să vezi planul pe care l-a făcut domnul Buss pentru noua mea casă?
Gabrielle nu doar că dori să vadă planul viitoarei ei case, dar şi acceptă să meargă" la c'asa jocheilor, ptfntru a vedea cum va fi transformată.
Cînd se întoarseră, nu se mai putu abţine şi întrebă:
- Ce a spus domnul Howlett despre decizia dumneavoastră?
- Mă tem că l-am dezamăgit foarte mult şi îmi pare foarte rău, pentru că-1 admir din toată inima.
- Dar... ce a spus?...
- Nimic. De fapt, a rămas tăcut un timp, după care a murmurat: „Asta e." Eu am încercat să-i explic la ce costuri s-ar fi ridicat lucrările de transformare a acestei case într-un azil de bătrîni şi că ar fi fost posibil ca în cele din urmă să nu fi obţinut ceea ce şi-ar fi dorit...
-A... înţeles?
- Nu ştiu, dar mi-a spus că respectă decizia mea pentru că la urma urmei e casa mea şi mă priveşte în ce vreau s-o transform. Dar desigur, nu mi-a căzut deloc bine că mi-a spus asta.
- Da, înţeleg.
- Sper să dorească să mă mai vadă. îi datorez aşa de mult. Dacă n-ar fi fost el, după ce au murit surorile mele, nu ştiu ce aş fi făcut. Doctorul Ivor m-a ajutat foarte mult să îmi revin, stînd cu mine de vorbă ca un prieten, nu doar ca medic.
Ivor Howlett nu mai trecu într-adevăr pe la Medlicott, de cînd aflase ce hotărîse bătrîna domnişoară, şi nici nu-i mai dăduse telefon.
O dată sau de două ori îl sunase ea, dar i se spusese că doctorul e foarte ocupat.
Ivor n-o mai sunase nici pe Gabrielle, dar aceasta ezita să-l caute, mai ales că nu avea niciun motiv s-o facă.
De cîteva ori, îl văzu trecînd cu maşina prin faţa hotelului Tudor Rose, dar o salută ridicînd două degete şi nu se mai opri ca altădată, pentru a sta de vorbă.

Capitolul 7

După aproape trei săptămîni de la decizia domnişoarei Medlicott, Gabrielle îl întîlni pe doctor în Town Hali, unde fusese la o prietenă, iar doctorul la o întîlnire cu nişte colegi.
Cînd se întîlniră, Ivor se afla în faţa unei cafenele, iar Gabrielle se pregătea să treacă strada, pentru a ajunge la locul unde parcase maşina.
- Bună, Ivor, spuse ea, apropiindu-se de el.
- Bună, Gabrielle.
Apoi, nemaiştiind ce să spună, tăcură, încurcaţi.
De ce naiba m-am oprit să stau de vorbă cu el? se întrebă ea, furioasă. Nu avem ce să ne spunem!
- Ce faci pe aici? o întrebă el pe un ton aşa de rece încît Gabrielle regretă că nu făcuse cale întoarsă cînd îl văzuse.
- Dar tu? replică ea cu o întrebare.
- Eu am avut o întrunire a consiliului medicilor, răspunse el privind-o în ochi.
- Ivor, spuse ea după o ezitare. Domnişoara Medlicott e foarte tristă că n-o mai vizitezi. Ai putea să mai treci pe la ea din cînd în cînd?
- Nu mai are nevoie de mine, răspunse Ivor zîmbind. Pînă acum, am vizitat-o pentru că era foarte afectată de pierderea surorilor ei. Acum, şi-a revenit din starea în care am găsit-o prima dată cînd m-am dus la ea. în plus, domnul Buss o vizitează des şi tu şi familia ta la fel.
- Dar ea a crezut că sunteţi prieteni.
- Da, aşa e. Ţin foarte mult la ea. Dar asta nu înseamnă că trebuie să-mi fac timp pentru ea, cînd sunt aşa de ocupat, iar ea are acum şi alţi prieteni, de care o leagă interese comune. Eu trebuie să am grijă de pacienţii mei, care sunt singuri şi în suferinţă.
- Crede că te-a dezamăgit, comentă Gabrielle, privindu-1 lung.
- Crede că sunt supărat pe ea, vrei să spui, nu? răspunse doctorul. Bine. O să trec s-o văd, cînd o să am timp.
- Nu vreau să mă amestec în problemele tale, Ivor, dar...

- Nu? o întrerupse el, încruntat. Păi, tocmai asta ai făcut.
- Am încercat doar să te conving să n-o ocoleşti pe domnişoara Medlicott.
- După cum vezi, ţi-ai făcut treaba foarte bine. Eşti foarte pricepută să convingi oamenii să facă ceea ce doreşti tu.
- Crezi? întrebă ea.
- Ai reuşit s-o convingi şi pe domnişoara Medlicott că planul tău e mai bun decît al meu.
- Nu-i adevărat. Prietenul tău, Joe Buss, a făcut-o.
- Joe Buss lucra pentru mine...
- Pînă a realizat că planul nostru se potriveşte mai bine pentru casa domnişoarei Medlicott.
- Şi astfel, vei avea hotelul mult visat.
- Nu va fi hotelul meu, ci al familiei mele.
- Nu este nicio diferenţă, adăugă el, uitîndu-se în lungul străzii.
Apoi, cum Gabrielle nu mai spuse nimic, vru să se îndepărteze.
- De fapt, te-am oprit şi pentru a-ţi spune că mi-a părut foarte rău că planul tău a eşuat. Mi-am dat seama că vei fi foarte dezamăgit.
- Nu pentru mine trebuie să-ţi pară rău, ci pentru bieţii oameni care ar fi putut trăi într-un azil şi acum nu vor mai avea această şansă. De oamenii care sunt măcinaţi de singurătate, Gabrielle. De ei trebuie să-ţi pară rău, spuse el, oprindu-se la marginea trotuarului.
Aproape fără să-şi dea seama, Gabrielle se apropie foarte mult de el.
- Probabil e foarte greu pentru tine să înţelegi, Gabrielle, continuă doctorul, şi nu te blamez... Cum ar putea o fată atît de tînără şi de frumoasă, cu un serviciu care-i face plăcere şi cu o mulţime de prieteni, să înţeleagă cîtă suferinţă se ascunde în sufletul bătrînilor singuri? Nici eu n-am înţeles la început.
între timp, începuseră să se plimbe unul lîngă altul, fără să se uite în jur, ca şi cum n-ar fi avut o ţintă precisă şi lăsau paşii să-i conducă.
Peste cîteva minute, cînd ajunseră la podul peste rîul care traversa oraşul, se opriră în mijlocul lui şi se sprijiniră de balustradă.
- Cînd am început practica în medicină, alături de tatăl meu, începu doctorul să se confeseze, am crezut că nu voi putea să profesez această meserie în care dai aproape zilnic piept cu moartea. Pe urmă, nu m-a mai interesat decît să fac tot ce pot pentru a salva vieţile omeneşti care depindeau de îndemînarea şi de ştiinţa mea. Mi-a luat cîţiva ani pînă să realizez că nu e uşor să pui un diagnostic adecvat şi nici să descoperi cauza reală a suferinţei oamenilor. Să învăţ că un astm sever poate fi cauzat de o deziluzie în dragoste, că toate căderile psihice îşi au rădăcina într-o suferinţă cauzată de ceva, că atunci cînd cineva ia hotărîrea să se sinucidă sigur a fost împins de o mare durere sufletească. Aşa am ajuns să-mi dau seama că singurătatea e una dintre cele mai cumplite suferinţe umane, care-i loveşte atît pe bogaţi cît şi pe săraci, pe vîrstnici, ca şi pe tineri. Ai auzit desigur că sunt multe cazuri în care bătrînii singuri se sting din viaţă fără ca nimeni să afle şi sunt găsiţi întîmplător după multe zile de la deces. Pentru aceşti oameni singuri am vrut casa Medlicott. Pentru a avea şi ei prilejul să-şi petreacă dimineţile în grădină, la soare, discutînd cu cineva. Să fie îngrijiţi de cineva, să aibă o cameră caldă şi cel puţin o masă pe zi. Şi să fie cineva lîngă ei în ultimele momente ale vieţii lor. Şi... Am mai avut un motiv, destul de egoist, pentru care am dorit să transform casa Medlicott în azil... Să-i am pe toţi bătrînii din îngrijirea mea sub acelaşi acoperiş, pentru a nu mai trebui să străbat mile şi mile de la unul la celălalt. Ar fi plătit fiecare atît cît i-ar fi dat mîna. Cei ca doamna Barnes, aproape nimic, desigur, dar pentru doamna Gresham n-ar fi fost nicio problemă să plătească o taxă normală. Cea mai scumpă şcoală din Anglia funcţionează pe acest principiu. Aş fi cerut şi fonduri de la Stat, desigur, dacă altfel nu ne-am fi descurcat... Dar n-are rost să mai vorbim despre asta. Nu voi mai putea să-mi salvez pacienţii de la singurătate, dar tu vei avea hotelul tău.
După asta, doctorul se întoarse spre locul de unde plecaseră şi Gabrielle îl urmă îngîndurată.
în faţa maşinii ei, Gabrielle se opri.
- M-am simţit obligat să-ţi spun tot ce ţi-am spus, comentă doctorul.
- Să ştii că acum mă simt vinovată.
- Nu e destul să te simţi vinovată doar tu. E nevoie de mult mai mulţi oameni care să se simtă vinovaţi pentru ca lucrurile să se îndrepte cît de cît.
Apoi, doctorul o ajută să se instaleze la volanul maşinii, după care spuse, zîmbind:
- Transmite domnişoarei Medlicott toată dragostea mea şi că o voi vizita curînd.
- Aşa voi face.
- Noapte bună, Gabrielle.
Ea îi mulţumi şi porni maşina, dar pe drumul de întoarcere la hotel nu putu să nu se gîndească la cele spuse de Ivor.
Astfel, cînd intră în casă era posomorîtă, spunîndu-şi că doctorul o va crede de acum înainte o egoistă.
O fiinţă fără suflet.
Observînd starea în care era, doamna Knight îi ieşi în întîmpinare şi o îmbrăţişă.
- Nu te-ai simţit bine la petrecerea cu prietenii tăi? întrebă ea. Gabrielle uitase că participase la o petrecere în acea zi, aşa că
răspunse, cu un aer absent:
- Ah, ba da.
***
Cum Howard Nelmes veni s-o vadă din nou şi-i promise că va sta trei zile la Tudor Rose, starea de spirit a Gabriellei se îmbunătăţi.
Hotelul era plin în acea perioadă şi familia Knight se aştepta să fie la fel şi în următoarele două luni, cu o infuzie specială de copii, în august.
Aceasta era perioada favorită a familiei Knight.
Nimic nu-i bucura mai mult decît să audă de dimineaţă şi pînă seara glăscioarele vesele ale

copiilor.
Fiind foarte ocupată, oricît se bucurase de venirea lui Howard, Gabrielle nu reuşi să-şi facă timp liber în cea de-a doua zi a instalării sale acolo.
- Mi-e imposibil să plec din hotel, Howard, zise ea. Suntem toţi aşa de prinşi cu toate problemele legate de confortul turiştilor, încît nu avem timp nici să mai respirăm. Nu ştiu cum n-ai observat cît de solicitaţi suntem.
- Las-o pe Mary la recepţie, zise rugător Howard.
- Are atîtea încît nu se mai poate ocupa şi de recepţie.
- Ba da, poate, interveni mătuşa Catherine, apărînd din holul care ducea la bar. După ce vă veţi muta cu toţii la Medlicott, Mary va sta aici la recepţie tot timpul, deci e bine să se obişnuiască de pe acum. Du-te deci cu Howard, Gabrielle, şi Mary va veni imediat să te înlocuiască.
Gabrielle îşi privi încruntată mătuşa.
Se pare că toată familia încearcă să mă arunce în braţele lui Howard, se gîndi ea.
După ce ieşiră din hotel, Howard şi cu Gabrielle se urcară în maşina acesteia din urmă şi o porniră spre dealurile înverzite, echipaţi cu un pachet pentru prînz şi cu o sticlă de vin.
- Săptămîna viitoare trebuie să plec în Spania, o informă Howard, cînd se aşezară pentru picnic pe iarba înaltă din mijlocul unei poieniţe aflată pe un deal de unde aveau o vedere minunată spre lac.
-Da?
- Da. O să-ţi fie dor de mine?
- Să fiu sinceră, voi fi prea ocupată ca să mă gîndesc la asta, dar o să mă bucur cînd o să te întorci. Mergi în vizită la prieteni?
- Da. Cunoşti Spania?
- Nu chiar. Nu e unul din locurile mele favorite. Am fost doar la Madrid şi la Marbella, răspunse ea zîmbind.
- Eu voi sta într-o casă dintr-o localitate foarte apropiată de Granada. Vrei să vii să stai cu mine acolo, cîteva zile?
- Ah, nu pot.
- De ce? Sunt sigur că părinţii te vor putea înlocui cu succes la treburile de aici, iar prietenii mei vor fi foarte fericiţi să te cunoască.
- Nu pot acum, Howard. întreabî-mă altă dată, cînd nu vom fi în plin sezon. Nu vreau să-mi neglijez serviciul. Ar fi absurd să mă gîndesc la vacanţă cînd avem atîţia turişti aici, în perioada asta.
- Atunci, cînd vei putea să pleci cu mine undeva, departe de aici şi de problemele legate de hotel?
- Nu ştiu. Poate pe la sfîrşitul lui septembrie, dar de obicei suntem foarte aglomeraţi pînă la sfîrşitul lui octombrie. Mama şi cu tata îşi iau în fiecare an o vacanţă scurtă în ianuarie, cînd pleacă în Jamaica sau în Bahamas. Cred însă că anul acesta mama nu va vrea să plece departe de casa Medlicott, avînd în vedere planul ei.
- Şi mie mi-ar plăcea să stau la Medlicott.
- Ştiu că ai gusturi extravagante, comentă Gabrielle rîzînd.
- Trebuie să recunosc, pentru că îmi plac lucrurile frumoase. Şi de tine îmi place, pentru că eşti atît de frumoasă, adăugă el, luîndu-i mîinile într-ale lui.
- Dar mă placi numai pentru frumuseţea mea?
- Pentru tot ce eşti, Gabrielle.
- Nu cred totuşi că ştii prea multe lucruri despre mine.
- Nu, dar tocmai asta e frumuseţea.
- Să sperăm că nu vei descoperi prea multe lucruri care nu-ţi vor plăcea la mine, zise ea rîzînd.
- Şi asta va fi interesant, replică el surîzînd.
Da, se gîndi ea. Cine ştie cîte secrete ascunzi şi tu. Fiecare fiinţă umană are şi o parte mai puţin luminoasă.
Tot ce ştia Gabrielle despre Howard pînă acum, era faptul că este un om de afaceri de succes, că-i plăcea să pescuiască, să joace golf, să colecţioneze antichităţi şi mai ales mobilă stil, care costa o avere.
Gîndul îi zbură la doctorul Howlett, despre care era sigură că ascundea multe umbre în firea lui.
Cînd se întoarseră la hotel era ora şase seara şi curtea era plină de maşinile celor care veniseră la bar sau la restaurant, ori a celor cazaţi care fuseseră plecaţi prin împrejurimi şi acum se grăbeau să-şi culce copiii.
Era perioada din zi care-i plăcea Gabriellei cel mai mult, deoarece începeau să coboare din camere bărbaţi şi femei schimbaţi pentru cină, în haine elegante şi cu accesorii deosebite.
In seara asta, după ce se întoarse de la spitalul din oraşul vecin, doctorul Ivor Howlett se duse să-şi ai ceva de băut din bufetul aflat în sufragerie, cînd auzi soneria de la intrare.
- Ce s-a întîmplat? întrebă uimit doctorul, cînd o văzu pe asistenta Harper în prag.
- Sunt sfîrşită. Vreau să mă duc acasă, dar a trebuit să las maşina la clinică şi n-am găsit niciun taxi. Mă poţi duce tu acasă?
- Ai avut o zi grea? o întrebă el, făcîndu-i loc să intre în hol.
- Nu mai grea decît de obicei, dar cred că e ceva cu mine...
- Ai nevoie de o vacanţă.
- Toţi avem nevoie de o vacanţă. Dar în cazul meu, o vacanţă e prea costisitoare.
- Hm... Cred că eşti într-adevăr cu moralul la pămînt dacă vorbeşti aşa, spuse doctorul.
- Da, mi-e greu să gîndesc pozitiv azi, dar nu mă lua în seamă, Ivor.
- Ce planuri ai pentru seara asta?
- Mă duc acasă să iau cina cu părinţii mei, pe urmă mă plimb puţin prin grădină şi să văd dacă

e ceva interesant la televizor.
- A nevoie să bei ceva. Asta o să te pună pe picioare.
- Am nevoie de ceva mai mult alcool, cred eu, ca să ies din starea în care sunt, replică asistenta oftînd.
- Bun. Atunci nu te duc direct acasă, zise doctorul luînd-o după umeri şi conducînd-o spre maşina lui.
- Dar unde?
- La Tudor Rose, declară doctorul ajutînd-o să se aşeze pe scaunul pentru pasageri.
- Dar tu n-ai intrat niciodată acolo, răspunse uimită asistenta.
Doctorul ocoli maşina, iar cînd se aşeză la volan, spuse:
- în seara asta, vom merge acolo. Mama nu e acasă şi nu îmi place să stau singur într-o locuinţă aşa de mare, adăugă el demarînd.
După ce găsi un loc de parcare în faţa faimosului hotel, între un Rolls şi un Jaguar, Ivor o ajută pe Pat să coboare.
Pe urmă, o conduse la bar, unde luară loc la o masă de unde tocmai se ridicau două persoane.
- E un Ioc drăguţ şi confortabil, comentă doctorul, aşezîndu-se în fotoliul adînc.
- Aş fi vrut să fiu îmbrăcată mai elegant, comentă Pat.
- Arăţi foarte bine, Pat. Nu-ţi face griji.
- Mă rog, după ce o să beau ceva, o să mă simt mai bine şi o să mă duc la toaletă să-mi refac pieptănătura şi machiajul.
Băutura îi relaxă pe amîndoi, aşa că începură să vorbească vesel.
- Iartă-mă că rîd aşa de mult, Ivor, dar acum mă simt foarte bine.
- O să te simţi şi mai bine după ce vei mînca ceva. Vom lua cina aici.
- Ura! făcu Pat. Ce seară nemaipomenită! N-am mai mîncat de multă vreme într-un cadru aşa de luxos.
- Aşteaptă să vezi cum va fi după ce vor deschide hotelul din casa Medlicott, dacă ce e aici ţi se pare luxos. O să te duc acolo la cină. Vom fi printre primii lor clienţi.
- Eu sunt mulţumită şi cu cadrul ăsta, Ivor.
Cînd intrară însă în restaurant, Pierre, şeful de sală, îi anunţă cu regret că nu mai sunt mese libere.
Gabrielle, care se pregătea să plece în apartamentul privat, îl văzu pe Pierre refuzînd pe cineva, apoi constată şocată că era doctorul Howlett.
Astfel, se duse imediat la ei.
- Ivor! Ce bucuroasă sunt că ai venit la noi.
- Dar nu puteţi să ne oferiţi cina, răspunse doctorul, nemulţumit.
- Ba da, replică ea. Ne vom descurca.
- Nu mai avem mese libere, domnişoară Gabrielle, zise Pierre.
- Dar trebuie să avem o masă pentru domnul Howlett. Prezenţa lui ne onorează. Poţi să aranjezi o masă, Pierre?
- Să văd ce pot face.
- Dacă poţi să aştepţi cîteva minute, Ivor...
- Da, mulţumesc. Gabrielle, aceasta e domnişoara Pat Harper, e asistenta mea de ani de zile. Pat, cred că ai mai întîlnit-o pe domnişoara Knight.
Aceasta încuviinţă şi cele două femei se salutară călduros.
Pierre îi chemă pe cei doi chelneri mai tineri, care aduseră o masă şi o plasară lîngă una dintre ferestre.
Pe urmă aşezară pe ea o faţă de masă albă ca zăpada şi plasară în mijlocul ei o vază cu flori.
- Vreţi să beţi ceva în timp ce aşteptaţi cina? întrebă Gabrielle, zîmbind.
- Eu am băut deja prea mult, mulţumesc, răspunse Pat.
- Da, aşa este, confirmă doctorul. Deja am băut prea mult.
- Bine, răspunse Gabrielle zîmbind. Atunci pe mine vă rog să mă scuzaţi. Am foarte mult de lucru. Sper că vă veţi simţi bine la noi şi că o să vă placă mîncarea.
Pierre îi invită pe cei doi să ia loc la masă şi le înmînă lista de bucate, după care o urmă pe Gabrielle.
- Vreau să le oferi cea mai bună cină pe care o facem, îi spuse ea. Şi vinul să fie la fel.
- Am înţeles, domnişoară Gay, răspunse şeful de sală, dar cu o expresie din care se vedea foarte clar că nu înţelege de ce nişte
clienţi obosiţi, care nici nu se sinchisiseră să vină într-o ţinută adecvată, meritau atîtă atenţie.
- Ce tînără drăguţă, comentă Pat, uitîndu-se după Gabrielle. îmi pare rău că nu sunt îmbrăcată mai elegant.
- Nici eu nu m-am schimbat, scumpo, replică doctorul zîmbind. Să nu ne mai gîndim decît la cina pe care o vom servi peste cîteva minute.
într-adevăr, cina fu deosebită, iar vinul oferit din partea casei, excelent.
Ivor lăudă atît mîncarea cît şi serviciile.
- Nu mă mai mir că au atîţia clienţi, spuse el. Totul e foarte bine făcut aici.
- Poate chiar prea bine, pentru că nu cred că voi mai fi în stare să merg pe picioarele mele la maşină. Am băut şi aici şi la bar.
- Nu-ţi face griji, Pat. O să te susţin eu. Toată lumea va crede că suntem un cuplu de îndrăgostiţi.
Aş fi vrut să fim un cuplu de îndrăgostiţi, se gîndi Pat.
După ce achită nota, Ivor o luă cu grijă de braţ, pentru a o ajuta să se ridice.
- E-n regulă? o întrebă el zîmbind.
- Să sperăm, răspunse ea, după care se ridică şi-l luă de braţ.
Din fericire, îşi făcură o ieşire demnă, traversînd holul braţ la
braţ, zîmbind mulţumiţi.

Aerul curat de afară o ajută pe Pat să-şi revină, dar Ivor consideră că era mai bine să treacă înainte pe la casa lui, pentru a-i da nişte medicamente şi abia apoi s-o conducă la locuinţa părinţilor ei.

Gabrielle, care tocmai se întorcea la recepţie cînd plecau doctorul şi asistenta lui, fii foarte surprinsă cînd o văzu pe aceasta cu capul pe umărul şefului ei.

Probabil că lucrînd zi de zi cu Ivor Howlett, se gîndi ea, e imposibil ca relaţia să nu fie apropiată.

De ce m*am gîndit întotdeauna la el ca la un bărbat singur? se întrebă ea, cu ochii la uşa pe care dispăruseră cei doi.

S-a născut aici, lucrează aici, deci e de aşteptat să aibă un cerc mare de prieteni. De ce nu m-am gîndit niciodată că are o iubită sau chiar o logodnică?...

Doar pentru că nu e căsătorit?

Probabil sunt o mulţime de femei care-1 plac şi ar fi fericite să se mărite cu el.

Cea cu care a fost în seara asta, de exemplu, continuă ea să reflecteze.

Gîndurile îi fură întrerupte de Catherine, care veni în grabă spre ea.

- Mi s-a spus că doctorul Howlett a cinat în seara asta aici. Ce impertinenţă din partea lui! Şi tu, Gabrielle, i-ai oferit o sticlă din cel mai vechi şi mai bun vin. Cum ai putut?

- Da, mătuşă Catherine, răspunse Gabrielle cu calm. Nu crezi că e timpul să uităm de ura dintre cele două familii?

După asta, Gabrielle se îndreptă cu paşi repezi spre bucătăria hotelului.

- Ce-ai spus? strigă Catherine în urma ei, enervată, dar Gabrielle nu se întoarse.

Capitolul 8

Sezonul se apropia treptat de sfîrşit.

Cum toţi cei din personalul hotelului Tudor Rose se simţeau foarte obosiţi după agitaţia din ultimele două luni, începuseră să viseze deja la vacanţa din octombrie şi din noiembrie.

Astfel, domnul şi doamna Knight hotărîră să plece în Insulele Canare pentru zece zile, iar Catherine în Creta.

Gabrielle decise să-şi ia şi ea o vacanţă, dar nu ştia încă unde i-ar plăcea să meargă.

Howard, care o vizitase din nou după întoarcerea din Spania, îi propusese să meargă împreună în Orientul îndepărtat, dar Gabrielle nu-i dăduse niciun răspuns.

Ivor nu mai veni la Tudor Rose şi nici nu se mai opri cînd se întîlniră întîmplător în timpul plimbărilor ei.

- Am uitat ce linişte e aici în afara sezonului, le spuse Gabrielle părinţilor ei într-o seară, în timp ce cinau în apartamentul lor
privat.

- N-ai mai fost în perioada asta acasă de mulţi ani, îi răspunse doamna Knight.

Te plictiseşti?

- Nu, nu mă plictisesc. 0 să citesc. Dar nu mai pot să stau foarte mult fără să muncesc.

- O să mă poţi ajuta cu renovările de la Medlicott, zise doamna Knight.

- Dar încă n-aţi cumpărat casa.

- Nu, dar domnişoara xMedlicott mi-a spus că pot să încep pregătirile pentru noul hotel. Am vorbit deja cu arhitectul Tommy Davenport, care e absolut genial.

- Şi Tommy ne va face şi reclamă, interveni domnul Knight.

- Da, va scrie despre noi în diverse ziare şi reviste. Deja a făcut o mulţime de poze cu grădina şi cu toate locurile cu vedere spre lac.

- Ah, mamă, eşti de un optimism incurabil.

- Chiar dacă nu va ieşi nimic din planul nostru cu hotelul cel nou, voi fi bucuroasă că am pozele. Dar domnişoara Medlicott mi-a spus că nu se va răzgîndi, aşa că vom putea cumpăra perdelele, carpetele, tapetul... Vom merge împreună la Londra, draga mea, deci vei avea ce să faci de acum înainte, chiar dacă s-a terminat sezonul.

- Domnişoara Medlicott nu se mai gîndeşte decît la noua ei casă, aşa că probabil n-o interesează prea mult dacă tu cumperi sau nu lucruri necesare hotelului la care visezi. Nu cred că ne va mai acorda mare atenţie. Domnul Buss e tot timpul cu ea, iar
grădina noii ei case a fost deja marcată. Garajul e aproape gata.

Gabrielle nu mai adăugă faptul că Joe Buss era prezent la Medlicott mult mai mult decît cerea munca lui.

Doamna Knight turnă cafeaua în ceşti şi Gabrielle se întrebă cum îşi petrec oare serile pacienţii lui Ivor, care trăiau singuri, în case izolate...

Apoi, ştiu cum îşi va petrece timpul, acum cînd la Tudor Rose nu mai era aproape niciun turist.

Astfel, a doua zi dimineaţă se duse s-o viziteze pe doamna Barnes, care o primi bucuroasă şi-i oferi imediat un ceai.

Gabrielle acceptă şi-i oferi bătrînei pachetul cu pîine proaspătă şi prăjituri făcute la Tudor Rose.

în timp ce beau ceaiul, Gabrielle o întrebă pe doamna Barnes dacă nu dorea să-i cumpere ceva.

- E un vînzător de legume care vine în sat o dată pe săptămînă. îmi aduce şi carne şi uneori, gaz pentru lampă. Dar aş avea nevoie să mă ajuţi cu ceva, domnişoară. Am nevoie de două pijamale noi şi nu pot să-i spun lui să mi le cumpere.

- Bine. Vom merge împreună la magazinul din sat. Vă duc cu maşina mea.

Peste douăzeci de minute, se aflau în magazinul sătesc, unde doamna Barnes se bucură nu numai să-şi aleagă singură pijamalele dar şi să discute cu vînzătoarele şi cu alte persoane pe care le cunoştea, dar nu le mai văzuse de multă vreme.

- Ce zi minunată! spuse bătrîna cînd se întoarseră la căsuţa ei. Mulţumesc din suflet pentru tot, domnişoară.

Pe urmă, Gabrielle se duse în cartierul muncitoresc, dar spre
surpriza ei, casele îi părură părăsite.

Poate autorităţile au evacuat toate familiile se gîndi ea, observînd că nu era niciun semn de viaţă.

Dar după ce întoarse maşina pentru a se întoarce la Tudor Rose, observă la fereastra uneia dintre case doi copii care o priveau curioşi.

Opri maşina şi bătu la uşă.

Femeia care-i deschise o privi bănuitor, dar cînd Gabrielle o întrebă dacă poate să intre, se dădu la o parte, pentru a-i face loc.

După ce intră în hol, Gabrielle fu izbită de frigul care domnea înăuntru.

Apoi, constată că cei doi copii care alergară s-o vadă, deşi erau îmbrăcaţi cu multe haine, aveau feţele învineţite de frig.

La rîndul ei, femeia purta o mulţime de haine ponosite pe ea, iar faţa îi era trasă şi palidă.

în plus, era însărcinată.

- Cînd va trebui să aduceţi pe lume copilul? se interesă Gabrielle.

- Peste o săptămînă şi jumătate.

- Dar nu aici, nu? întrebă Gabrielle.

- Dar unde?

- Vă ajută cineva la treburile gospodăreşti?

-Nu.

- Soţul dumneavoastră unde e?

- S-a dus să lucreze, ca să cîştige bani pentru mîncarea de astăzi.

- Dacă doctorul Howlett vă va interna la spitalul din Cottage, soţul dumneavoastră ar putea avea grijă de aceşti copii?

- Nu mă duc la spital. Am fost cînd l-am născut pe băiatul cel mic, dar nu mi-a plăcut, pentru că pe mine m-au ţinut într-un salon şi pe copil în altă parte. Nu mai vreau să trăiesc aşa ceva. Am fost foarte îngrijorată, atunci.

Cum aş putea să ajut această familie? se întrebă Gabrielle.

In momentul următor se auzi o maşină şi femeia se lumină la faţă, de parcă i-ar fi venit un ajutor ceresc.

- E doctorul, spuse ea, zîmbind pentru prima oară.

Gabrielle aruncă o privire spre fereastră şi-l văzu pe Ivor coborînd din maşina parcată de partea cealaltă a străzii.

Era îmbrăcat cu o jachetă maro de piele, iar pe cap purta pălăria aceea ridicolă cu pana de păun.

înainte de a intra în casă, doctorul scoase din portbagajul maşinii doi saci mari.

- Bună, spuse el cînd femeia îi deschise uşa. V-am adus lemne, ca să puteţi face focul şi cărbuni, să-l întreţineţi. Boby, să te văd cum aprinzi focul, se adresă el unuia dintre băieţi, care alergă în hol.

Cum Gabrielle se afla după uşa din sufragerie, doctorul o observă abia cînd intră în încăpere.

- Ce surpriză! zise el, surprins. De ce ai venit aici? Te-ai transformat cumva într-un înger protector?

Gabrielle vru să spună ceva, dar doctorul continuă, întorcîndu-se spre mama copiilor.

- Trebuie să te examinez, doamnă. Dar mai întîi, să aducem pachetele din maşină. Haideţi să mă ajutaţi, copii. Şi tu poţi s-o faci, Gabrielle.

Aceasta se supuse, iar cînd ajunse la Land Rover şi doctorul deschise portiera din spate, observă pe banchetă o mulţime de cutii pline cu legume, pîine şi lapte, iar altele cu hăinuţe pentru copii.

- Mama a golit toate magazinele din împrejurimi, spuse doctorul întorcîndu-se spre Gabrielle, cînd totul fu dus înăuntru şi copiii începură să caute fericiţi în cutia cu haine. Mergeţi Ia bucătărie, copii, adăugă doctorul. Trebuie s-o examinez pe mama voastră.

Gabrielle îi urmă şi nu mică îi fu mirarea cînd constată că „bucătăria" era o încăpere goală, murdară, cu pereţi negri şi coşcoviţi.

Curînd, doctorul îşi luă la revedere si vru să iasă, dar Gabrielle îi spuse că merge şi ea.

- Ivor, sper că femeia aceasta va naşte la spital.

- Da. O voi duce la spitalul din Cottage. Dacă bărbatul ei va fi acasă atunci, va avea el grijă de copii. Dacă nu, îi voi duce la mine şi se va îngriji mama de ei. Dar ce te-a adus aici?

- Am fost curioasă să văd ce mai fac oamenii care trăiesc aici.

- Doar curioasă?

- Nu... Am fost şi puţin îngrijorată, recunosc.

- Asta-i bine. în regulă. Ai grijă de tine, Gabrielle, adăugă doctorul, urcînd în maşina lui, în timp ce Gabrielle se îndreptă spre maşina ei.

- Voi avea.

- Aşa să faci... Nu vreau să ţi se întîmple ceva, adăugă el, scoţînd capul pe fereastră şi aruncînd o privire spre copiii şi femeia care rămăseseră în uşa deschisă.

- Nu vrei să-ţi devin pacientă, nu? zîmbi Gabrielle.

- Tu vrei să fiu doctorul tău? întrebă el.

- Ţi-aş face prea multe probleme.

- Oricum, ai grijă. La revedere, mai spuse doctorul, după care demară.

Gabrielle îl privi îndepărtîndu-se, pe urmă urcă în maşina ei, făcu un semn din mînă celor doi copii şi femeii care o privea de astă dată cu mai multă prietenie şi porni spre Tudor Rose.

Părinţii ei erau deja la masă cînd ajunse, aşa că le spuse, zîmbind.

- Vă rog să mă iertaţi că am întîrziat, dar am avut ceva important de făcut. Tată, îţi aminteşti de căsuţa din vale, în care aveai cîndva nişte birouri?

-Da.

- Ce mai e cu ea?

- Jim şi cu Millie s-au mutat ieri acolo.
- Oh! făcu Gabrielle, dezamăgită. Dar cu căsuţa pe care au părăsit-o ce-au făcut?
- S-a mutat familia Willis acolo. Ştii că stăteau într-o rulotă, pe malul rîului. Era prea frig acum acolo.
- Oh, ce ghinion!
- De ce? întrebă domnul Knight, uimit.
- Am vrut să instalez o familie săracă în căsuţa din vale, pînă cînd vor primi de la autorităţi o locuinţă.
- Dar niciuna dintre cele două case despre care am vorbit nu sunt confortabile. N-au baie.
- Familia despre care îţi spun s-ar fi simţit în paradis în oricare dintre ele.

Apoi, Gabrielle le vorbi despre condiţiile inumane în care trăieşte familia pe care o vizitase în acea zi.
- Poate nu vor să muncească, spuse domnul Knight.
- Da, fu de acord cu el şi mama Gabriellei.
- Eu vreau oricum să-i ajut, răspunse Gabrielle. Femeia e însărcinată. Are nevoie de condiţii mai bune în care să-şi aducă pe lume copilul. Ivor are şi el grijă de ei.
- Cine e Ivor? întrebă domnul Knight.
- Ivor Howlett, bineînţeles.
- Ah, din nou acest nume. Deci, el vrea căsuţa, de fapt.
- A fost ideea mea. N-am vorbit cu el despre acest fapt. El ajută foarte mult această familie. Eu am descoperit-o întîmplător, în timp ce mă plimbam pe acolo călare. Deci, pot avea una dintre căsuţe, tată?
- Din partea mea, da.
- Mulţumesc. Sper că familia Willis se va muta undeva înainte ca biata femeie să nască.

Apoi, se gîndi că ar putea să mobileze căsuţa cu diverse lucruri scoase din hotelul lor şi mutate în magazia din capătul curţii. Erau chiar şi jucării acolo, rămase de la copiii turiştilor.

Era gata să alerge la telefon pentru a-i spune lui Ivor ce idee îi venise, dar se răzgîndi.

E foarte ocupat şi e mai bine să nu-1 deranjez, îşi spuse. Mai bine să-i scriu.

Răspunsul lui Ivor fu cea mai scurtă scrisoare pe care o primise vreodată:

„ Mulţumesc. Ivor."

în decembrie, Gabrielle organiză în salonul cel mare al hotelului Tudor Rose o petrecere pentru aniversarea uneia dintre prietenele sale.

După ce totul fu pregătit şi se îmbrăcă în cea mai elegantă rochie pe care o cumpărase din Italia, Gabrielle se duse la bar pentru a-i întîmpina pe primii oaspeţi.

Spre surprinderea ei, o văzu apărînd pe domnişoara Harper, îmbrăcată într-un trenci şi cu o mică pălărie pe cap.
- Vă pot ajuta cu ceva, domnişoară Harper? întrebă Gabrielle, grăbindu-se să ajungă la ea.
- Sper că da, răspunse asistenta, cu o voce îngrijorată. Mi s-a stricat maşina şi tocmai eram în drum spre un caz urgent. Mă întrebam dacă aveţi vreo maşină cu care aş putea ajunge la pacienta mea.
- Unde trebuie să ajungeţi? întrebă Gabrielle, conducînd-o afară din bar.
- Nu ştiu să vă spun exact. Doctorul Howlett mă aşteaptă la liziera pădurii. Mă va conduce el de acolo. E vorba de o femeie care trebuie să nască.
- Da, ştiu despre cine e vorba.
- Din cauza maşinii, sunt deja în întîrziere. Mă puteţi ajuta?
- O să vă dau furgoneta hotelului. E greu de ajuns acolo cu o maşină obişnuită, pe o vreme ca asta.
- Ah, dar n-am mai condus niciodată aşa ceva, nu ştiu dacă...
- Bine. Vin şi eu, atunci. Dacă doctorul vă mai aşteaptă la liziera pădurii cu maşina lui, mă voi întoarce acasă. Dacă nu, vă voi duce la adresa pacientei.

Pat măsură cu admiraţie rochia Gabriellei:
- Dar trebuia să mergeţi undeva, în seara asta? întrebă ea.
- E o petrecere aici. Mă voi întoarce la timp.
- Puteţi să luaţi şi două pături şi nişte brandy? Ivor mi-a spus să iau astea cu mine, dar le-am uitat în maşină şi e de mers pînă la locul în care am lăsat-o.

Gabrielle îl rugă pe Tony să-i aducă cele cerute de femeie, apoi se duse în camera ei, încălţă o pereche de cizme şi îmbrăcă peste rochie un pardesiu.

Pe urmă se întoarse în hol, unde Pat o aştepta cu păturile şi cu sticla de brandy în mîini.
- Să ne grăbim, spuse Gabrielle şi alergară amîndouă spre furgoneta parcată în curte.

Gabrielle deschise portiera şi o îndemnă pe asistentă să se urce la volan.
- Mai bine conduceţi dumneavoastră. Eu nu cunosc maşina.
- în regulă, zise Gabrielle aşezîndu-se la volan, în timp ce Pat trecu pe scaunul pentru pasageri.

Peste cîteva minute, cînd ajunseră lîngă pădure, doctorul nu mai era acolo.
- S-a speriat să nu se întîmple ceva cu biata femeie şi nu m-a mai aşteptat, comentă asistenta.

Gabrielle ezită o clipă, deoarece drumul spre cartierul muncitoresc era neluminat şi plin de gropi, dar îşi luă inima în dinţi şi porni cu toată viteza într-acolo.

Cînd opriră în faţa casei luminate doar la o singură fereastră, cele două femei răsuflară uşurate că ajunseseră cu bine.
- Mulţumesc, domnişoară, zise Pat şi coborî din maşină înainte ca Gabrielle să oprească motorul.

Peste cîteva minute, cînd intră şi ea înăuntru, Pat îi strigă din sufragerie, unde era deja

aplecată asupra gravidei, împreună cu doctorul Howlett, care părea foarte concentrat:
- Am ajuns prea tîrziu, domnişoară Knight. Nu mai putem transporta femeia la spital.
- Vă pot ajuta cu ceva? întrebă Gabrielle, tremurînd de îngrijorare.
Doctorul se întoarse spre ea şi după ce o măsură cîteva momente, îi spuse cu asprime:
- Eşti foarte palidă. Bea o gură de brandy şi du-te să vezi de copii. Sunt în bucătărie.
Gabrielle se supuse, iar după ce intră în bucătăria luminată doar de un opaiţ, întrebă:
- De ce n-ai făcut focul în casă, Bobby?
- Pentru că nu mai sunt lemne sparte. I-am spus mamei că pot să le sparg eu cu toporul, dar nu m-a lăsat, răspunse cel mai mare dintre copii.
- Poate o să reuşesc eu, zise Gabrielle, dar cînd băiatul îi puse în faţă toporul, se înfioră şi renunţă.
în momentul următor, din camera vecină se auzi ţipătul nou-născutului.
- E băiat! se auzi vocea bucuroasă a asistentei.
- Doamna Sanders e bine? se interesă Gabrielle.
- Da. Puteţi veni aici, zise Pat.
După ce intră în sufragerie, împreună cu cei doi băieţi, Gabrielle îşi spuse că nu va uita acea scenă în viaţa ei.
Toţi erau veseli, iar doamna Sanders le zîmbi fericită, strîngînd bebeluşul la piept.
Cei doi copii se apropiară de pat şi după ce o priviră bucuroşi pe mama lor, începură să mîngîie obrăjorii nou-născutului.
între timp, Ivor aprinsese focul, iar acum pregătea ceaiul.
- Aştept o jumătate de oră să te mai înzdrăveneşti, doamnă Sanders, zise el înmînînd femeii o ceaşcă de ceai, după care te voi duce la spitalul din Cottage.
Femeia vru să protesteze, dar doctorul adăugă:
- E obligatoriu. Copiii vor sta cu mama mea. Ce nume îi vei pune acestui micuţ? se interesă doctorul, oferind apoi cîte o ceaşcă de ceai şi celorlalţi. Mai întîi lui Pat, apoi Gabriellei şi copiilor.
- Ivor, răspunse doamna Sanders.
- Asta-i bună! exclamă doctorul, rîzînd.
- Vreau să fie la fel de bun ca dumneavoastră, doctore.
- Foarte frumos, spuse Pat privindu-1 cu duioşie pe Ivor.
Peste o jumătate de oră, doamna Sanders fu învelită în păturile de la Tudor Rose şi transportată în maşina doctorului, iar Pat înveli nou-născutul într-o altă pătură şi-l duse la mama lui.
Ceilalţi doi copii fură aşezaţi şi ei pe bancheta din spate, iar Pat luă loc pe scaunul de lîngă şofer.
Ivor se întoarse spre Gabrielle, care se pregătea să urce în furgonetă.
- Cred că ar fi mult mai bine dacă ai lua copiii cu tine şi i-ai duce la mama mea. Astfel voi ajunge mai repede la spital.
- Nu ştiu ce să spun. Drumul de la pădure pînă aici e foarte prost. Abia am scăpat fără să fac un accident, cînd am venit.
- O iau eu înainte, cu Land-Rover-ul, iar tu mă vei urma. Astfel îţi va fi mai uşor. Vei vedea luminile maşinii mele.
- Bine, răspunse Gabrielle, aşa că Ivor îi aduse pe cei doi băieţi şi-i plasă pe bancheta din spate a furgonetei.
- Să nu te sperii, spuse doctorul privind-o pe Gabrielle. Totul va fi în ordine.
- Să sperăm.
- Haide, Gabrielle. Ce-i cu tine? Doar eşti o fată curajoasă.
După ce spuse acestea, doctorul urcă în maşina lui şi porni încet spre pădure, iar Gabrielle îl urmă îndeaproape.
Reuşiră să ajungă astfel destul de uşor la răscrucea de drumuri de unde doctorul îşi conduse Land Rover-ul spre spitalul din Cottage, iar Gabrielle coborî spre casa familiei Howlett.
Mama lui Ivor fu fericită s-o revadă pe Gabrielle şi o invită să bea un ceai, cu ea şi cu cei doi copii.
Nu peste mult, erau în bucătăria caldă şi primitoare, aşezaţi în jurul mesei încărcate cu platouri cu sandvişuri.
- Veţi ţine copiii la dumneavoastră pînă va ieşi mama lor din spital? întrebă Gabrielle.
- Nu sunt sigură, răspunse doamna Howlett. Poate o să-l duc pe unul dintre ei la nişte prieteni, dar mă tem că nu vor suporta să stea separaţi. Dezbrăcaţi-vă, domnişoară. E cald aici.
Gabrielle îşi scoase pardesiul şi-l puse pe spătarul scaunului.
- Ah, ce rochie frumoasă! exclamă doamna Howlett.
- Avem o petrecere la Tudor Rose.
- Vreţi să luaţi cina cu noi?
- Nu, mulţumesc, răspunse Gabrielle, după care bău ceaiul pus de doamna Howlett în faţa ei. Trebuie să mă întorc la prietenii mei.
- îmi pare rău. Sper că Ivor o va aduce la cină pe domnişoara Pat. Cine ştie de cînd n-a mîncat sărăcuţa. Munceşte de azi-dimineaţă. Mă bucur că e asistenta fiului meu. Se înţeleg foarte bine împreună.
Gabrielle mulţumi pentru ceai şi se ridică.
Ce bine că sunt aproape logodită, se gîndi ea, îmbrăcîndu-se. Altfel poate aş fi suferit, să văd cît de îndrăgită e domnişoara Pat în familia doctorului.
Apoi, îşi luă la revedere de la copiii care muşcau cu poftă din sandvişurile cu şuncă şi se îndreptă spre ieşire.
- Sper să ne revedem curînd, draga mea, zise doamna Howlett.
- Mi-ar face plăcere, răspunse Gabrielle, la fel de politicos. Noapte bună, adăugă apoi şi

ieşi repede din casă.
Toată seara se gîndi la evenimentele pe care i le oferise acea zi.
I se perindară prin faţa ochilor străzile întunecate, căsuţa sărăcăcioasă a familiei Sanders, bucătăria elegantă a familiei Howlett şi hainele strălucitoare ale prietenilor ei.
La sfîrşitul petrecerii, după ce peste hotel se aşternu din nou liniştea, Gabrielle se retrase în camera ei şi în scurt timp se întinse sub aşternuturi, revăzînd filmul acelei zile extraordinare şi adormi curînd în urechi cu cuvintele lui Ivor: „Eşti o fată foarte curajoasă, Gabrielle"...

Capitolul 9

A doua zi, domnul şi doamna Knight se duseră să ia prînzul la domnişoara Medlicott.
Vederea spre lac era acum acoperită de ceaţă, aşa că savurară din plin plăcerea de a se afla într-un interior atît de cald şi de elegant.
Focul ardea într-un cămin de marmură neagră, vazele chinezeşti de pe piedestaluri erau superb aranjate, iar paharele de cristal o adevărată bucurie pentru ochii privitorului.
Cum nu mai avea de lucru, la cafea li se alătură şi Gabrielle, care se interesă de stadiul construcţiei noii case a vecinei lor.
- E aproape gata să mă primească, răspunse domnişoara Medlicott. Domnul Buss a muncit foarte mult.
- Veţi avea aşadar curînd o altă casă în care vă veţi simţi la fel de bine ca aici, comentă Gabrielle.
- Da, răspunse zîmbind bătrîna domnişoară. Domnul Buss mi-a spus că e foarte posibil ca Revelionul să-l petrec acolo. O să-mi iau cîteva lucruri de aici, dar nu foarte multe. Cu restul, părinţii tăi pot face ceea ce vor.
- O să vă fie dor de domnul Bush, după ce nu va mai lucra pentru dumneavoastră, comentă Gabrielle.
- Ah, dar vom continua să ne vedem, draga mea, am descoperit că avem foarte multe lucruri în comun.
Gabrielle o privi uimită.
S-a îndrăgostit, cumva, bătrîna domnişoară? se întrebă ea, dar cum ideea i se păru ridicolă, alungă gîndul. Trebuie să fie prietenie... Nimic mai mult, desigur.
Discuţiile se învîrtiră apoi în jurul planului familiei Knight, iar cînd aceştia se ridicară pentru a se întoarce la Tudor Rose, afară era întuneric.
- Ah, ia te uită cine e aici, Gabrielle! exclamă doamna Knight cînd intrară în holul hotelului lor, dar pînă să termine fraza, Gabrielle era în braţele lui Howard.
- Cum se face că ai reuşit să vii din nou aici? îl întrebă Gabrielle mai tîrziu, după ce se aşezară cu toţii la masa din sufrageria apartamentului lor privat, iar doamna Knight turnă brandy în pahare.
- Am o lună liberă, pentru sărbătorile de iarnă, răspunse Howard.
- Dar mai sunt două săptămîni pînă atunci, replică Gabrielle.
- Da. Voi sta cîteva zile la Londra, pentru a clarifica nişte probleme cu unul din asociaţii noştri, dar restul timpului vreau să-l petrec aici, răspunse el, după care împărţi darurile aduse: cîteva eşarfe de mătase pentru doamna Knight, Catherine şi Gabrielle, cîteva cravate pentru domnul Knight şi în plus, două broşe cu pietre preţioase pentru Gabrielle, atît de frumoase încît aceasta strigă de fericire văzîndu-le, iar valoarea lor îi făcu pe ceilalţi membri ai familiei Knight să schimbe între ei nişte priviri apreciative.
Imediat ce vremea se îmbunătăţi, Howard şi Gabrielle începură să-şi facă din nou plimbările călare, să colinde cu maşina împrejurimile sau să se relaxeze după cină pe marginea lacului.
Totuşi, Howard declară curînd că cel mai mult îi plăcea să lenevească împreună cu Gabrielle în camera lor privată din hotel.
- Vii şi tu cu mine, cînd va trebui să plec din nou din Anglia? o întrebă el într-o după-amiază. Stăm două luni în străinătate şi pe urmă venim iar aici. De obicei, locuiesc cu agentul nostru şi cu soţia lui, dar vei putea să stai şi tu cu noi, fără nicio problemă. După sărbători, vom pleca la Hong-Kong, apoi la Bangkok şi Bali...
- Eu sunt angajată aici, Howard.
- Şi n-ai dreptul la vacanţă?
- Ba da, dar nu două luni.
- Atunci, vino doar pentru o lună. Acum, nu mai e sezon.
Gabrielle realiză că ar putea fi într-adevăr extraordinar să petreacă o vacanţă cu Howard într-o ţară exotică, dar nu înţelegea nici ea de ce nu se putea hotărî să plece cu el.
Peste cîteva zile, într-o dimineaţă, cînd Gabrielle lua micul dejun împreună cu Howard, domnul Knight veni şi o anunţă: Gabrielle... Familia Willis s-a mutat din căsuţa aceea. Dacă te mai interesează să aduci acolo pe femeia aceea, cu copiii ei...
Gabrielle uitase de doamna Sanders după sosirea lui Howard, deşi o vizitase de două ori la spital, iar acum nu ştiu ce să răspundă, deoarece nu mai avea habar ce se întîmplase cu ea în ultimul timp.
Totuşi, după cîteva momente, declară:
- Sigur că mai sunt interesată de acea căsuţă, tată... Cînd pot s-o duc pe doamna Sanders acolo?
- Cînd vei dori.
După plecarea tatălui ei, Gabrielle îi explică lui Howard ce căsuţă dorea, pentru cine şi de ce, iar acesta se oferi s-o ajute.
Astfel, imediat după micul dejun, Gabrielle îl rugă pe Jim să încarce camioneta cu mobilierul din magazie ales de ea.

înainte de prînz, Howard şi cu Gabrielle se aşezară pe bancheta din spate a furgonetei încărcate pînă la refuz, cu Jim la volan.

Peste două ore, căsuţa din vale era de nerecunoscut.

- Acum, trebuie să-l sun pe doctorul Howlett, să-l întreb unde îi pot găsi pe cei din familia Sanders, zise Gabrielle, uitîndu-se mulţumită la mobila elegantă şi la focul care ardea în cămin.

- Da, răspunse Howard. Ne întoarcem la Tudor House pentru prînz şi-l poţi suna liniştită de acolo.

Gabrielle nu mai avea însă răbdare şi se scuză chiar în timpul prînzului şi alergă la telefon pentru a-1 suna pe Ivor.

De data asta, îi răspunse chiar el.

- Ivor, sunt eu, Gabrielle. Ce mai faci?

- Bine, mulţumesc. Tu?

- Te-am sunat să-ţi spun că am aranjat căsuţa pentru familia Sanders.

- Bun. Am crezut că ai uitat de noi.

- Cînd promit că fac un lucru, mă ţin de cuvînt, dar familia Willis a eliberat casa abia ieri.

- E şi mobilă acolo? Paturi pentru toată lumea?

- Am transportat mobila acolo în dimineaţa asta. Se pot muta deja.

- Atunci, o vor face. Dar aş vrea să mă ocup eu de asta. Nu ştiu cu cine ai transportat mobila sau cît te-a costat, dar îţi rămîn recunoscător.

- Vei veni şi tu la căsuţă cînd se va muta familia Sanders?

- Da. Vreau să le văd reacţia. Vom ajunge acolo la trei şi jumătate. E bine pentru tine?

- Da. Ne vedem atunci. La revedere.

După asta, Gabrielle se întoarse la masă şi spuse tuturor ce anume aranjase cu doctorul.

Spre surprinderea ei, Howard declară că o va însoţi.

- Dar nu cred că va fi interesant pentru tine, răspunse ea, realizînd că nu i-ar face plăcere să fie şi el acolo, de vreme ce va fi Ivor.

- Tot ce faci tu e interesant pentru mine, replică Howard şi Gabrielle nu mai găsi niciun motiv pentru a-1 refuza.

Cînd ajunseră la căsuţă, doctorul şi familia Sanders erau deja acolo, iar copiii alergară s-o întîmpine.

Ivor fu gata să facă la fel, dar se opri văzîndu-1 pe Howard.

Gabrielle se grăbi să deschidă căsuţa, după care înmînă doamnei Sanders cheile.

Copiii dădură buzna înăuntru, dar doctorul le strigă să se întoarcă:

- înapoi! Şergeţi-vă picioarele. Nu veţi intra niciodată în noua voastră casă fără să vă ştergeţi picioarele la uşă. Aţi înţeles?

Copiii se supuseră, apoi năvăliră înăuntru.

Doamna Sanders îi urmă şi după ce trecu din hol în bucătărie şi apoi în sufrageria în care ardea focul în cămin, ochii i se umplură de lacrimi cu nou-născutul strîns la piept.

Din bucătărie, se simţi mirosul ceaiului cu esenţă de rom pe care Jim îl lăsase pe soba încinsă, în semn de bun sosit pentru noii locatari.

- Să bem cu toţii cîte o ceaşcă de ceai, zise doamna Sanders, după care puse bebeluşul în braţele Gabriellei, care se uită speriată la Ivor, deoarece avea impresia că nu ştia cum să ţină micuţul în braţe şi-l va scăpa.

Ivor izbucni în rîs şi trecu în bucătărie, s-o ajute pe doamna Sanders să pregătească cele necesare servirii ceaiului.

- Biscuiţii sunt în cutia de tablă, le strigă Gabrielle şi copiii se repeziră imediat asupra acesteia.

După ce primiră cu toţii cîte o ceaşcă plină cu ceai, Gabrielle, Howard şi cu Ivor îi urară doamnei Sanders bun venit în casa nouă.

- E un vis, spuse aceasta, plîngînd din nou... Putem să declarăm unde locuim şi copiii vor avea voie să meargă la şcoală... N-o să ne poată nimeni da afară de aici, nu-i aşa?

- Nu. Nimeni, răspunse Gabrielle zîmbind.

- Domnul Ilowlett mi-a spus că nu trebuie să plătim chirie.

- Aşa e, zise Gabrielle.

- Da... E un vis... Nu poate fi decît un vis, adăugă femeia, cu lacrimi de fericire şi de recunoştinţă în ochi.

- Nu uitaţi s-o păstraţi la fel de curată şi de frumoasă cum e acum, pentru a se bucura şi Sid cînd se va întoarce, spuse doctorul.

- Sid nu se va mai întoarce la noi, doctore, spuse femeia şi faţa i se întunecă.

- Ba da, se va întoarce, vei vedea, replică doctorul, punîndu-i o mînă pe umăr. Nu vă va dezamăgi. Ei, acum trebuie să plec. Copii, nu uitaţi s-o ajutaţi pe mama voastră. Data viitoare cînd voi veni să vă văd, o voi întreba dacă v-aţi purtat bine. Gabrielle, trebuie să plec... Ştii cît de recunoscător îţi sunt... Nelmes...

- Şi noi plecăm, Ivor, spuse Gabrielle. La revedere, doamnă Sanders. O să vin curînd să vă văd... Copii... La revedere.

După care, Gabrielle se întoarse spre Ivor şi-i zîmbi.

Cu tot şarmul ei, se gîndi el.

- Deci, povestea s-a sfîrşit aici, comentă Gabrielle... Sper că vor trăi cu toţii fericiţi pînă la adînci bătrîneţi.

Ivor o privi lung...

Era furios pe el însuşi pentru că-1 dezamăgise faptul că Gabrielle venise cu Howard.

- Da, familia aceasta va fi de acum fericită... Dar mai sunt încă multe familii nefericite... Sper că vor avea şi ele şansa să-şi schimbe viaţa, spuse doctorul, trecîndu-şi o mînă prin păr.

Gabrielle realiză că se referise la planul pe care-1 avea cu casa Medlicott.

- Unele persoane pur şi simplu nu pot fi mulţumite, replică Gabrielle, nervoasă. Să mergem, Howard. A stricat totul! E un om imposibil! continuă ea, în timp ce se îndepărtă alături de bărbatul care o luă cu tandreţe de braţ.

Ivor îi privi o clipă, apoi se urcă grăbit în maşina lui.

- Iartă-mă, te rog, pentru această ieşire, continuă Gabrielle după ce se aşeză la volan şi Howard ocupă scaunul pasagerilor. Nimeni nu reuşeşte să mă scoată astfel din sărite.

înţelept, Howard nu scoase niciun cuvînt.

Astfel, pînă ajunseră la Tudor Rose, enervarea ei trecu.

ÎI considera pe doctor imposibil, dar în adîncul fiinţei o voce îi atrase atenţia că acesta nu dorea niciodată nimic pentru el.

Se gîndea numai la pacienţii lui...

Acceptase hotărîrea domnişoarei Medlicott, dar nu-i plăcuse.

O acceptase spunînd doar:

„Asta e".

Dar Gabrielle simţea şi acum cît de dezamăgit fusese că i se dăduse planul peste cap.

Poate ajutorul pe care l-am dat familiei Sanders, nu este pentru doctor decît un gest disperat de a scăpa de mustrările conştiinţei.

Oare ce ar spune familia mea, dacă i-aş expune astfel lucrurile?...

Howard dorea s-o ducă pe Gabrielle cu el la Londra, iar părinţii ei încercară s-o convingă să-i îndeplinească rugămintea.

- Nu sunt mulţi turişti acum. Ne vom descurca fără tine, îi spuse doamna Knight.

Gîndindu-se că va putea să vadă piese de teatru importante la Londra şi că va mînca în restaurante selecte, Gabrielle acceptă în cele din urmă propunerea, iar tatăl ei îi dădu un cec consistent.

- Meriţi aceşti bani, îi spuse el. Ai muncit mult. Ne-ai fost de mare ajutor şi dacă am avut atît de mulţi turişti, a fost şi datorită ţie.

Astfel, Gabrielle se gîndi că se va folosi de această plecare la Londra şi pentru a-şi îmbogăţi garderoba.

Prima surpriză pe care o avu însă cînd ajunseră acolo fu faptul că Lloward o duse în casa părinţilor lui, deşi îi spusese că are un apartament propriu la Londra.

Casa era deosebit de mare şi de luxoasă, iar părinţii lui de o amabilitate nespusă, ca şi servitorii, o altă surpriză pentru Gabrielle, deoarece în opinia ei, în aceste timpuri moderne, nu multă lume îşi mai permitea să ţină o suită întreagă de slujitori.

Familia lui Howard avea de asemenea loje proprie la operă şi la teatru, acces în cluburi exclusiviste şi bilete cu rezervare specială la cinema.

Howard n-a ştiut probabil niciodată ce înseamnă greutăţile vieţii, îşi spuse Gabrielle după cîteva zile, surprinsă că nu putea să admire viaţa pe care o duceau părinţii lui, şi nici el.

Cu toate acestea, făcu eforturi uriaşe să fie la înălţimea societăţii în care o adusese Howard şi-l binecuvîntă în gînd de
nenumărate ori pe tatăl ei că-i dăduse acel cec la plecare, deoarece se văzu nevoită să cheltuiască sume mari pe haine, coafor şi machiaj.

- Eşti din ce în ce mai frumoasă, îi spuse Howard după o săptămînă de la venirea la Londra. Sunt foarte mîndru de tine.

Gabrielle începea însă să se simtă din ce în ce mai străină în acel cadru, cu toată amabilitatea şi căldura cu care era înconjurată de toată lumea.

Astfel, unul din obiceiurile casei care-i displăcea cel mai mult era faptul că dimineaţa îşi lua micul dejun singură în camera ei, cum făceau de altfel toţi membrii acelei familii.

Servitoarea intra tiptil în odaie şi-i lăsa pe noptieră o tavă cu mîncare, de care Gabrielle nu se atingea aproape niciodată.

Nu luase niciodată singură micul dejun, pînă atunci.

Nici acasă, nici la şcoală şi nici cît timp lucrase în ţări străine, aşa că dimineţile de aici îi păreau îngrozitor de plictisitoare.

într-o zi însă, spre surprinderea ei, pe tava cu mîncare îi fusese adusă şi o scrisoare pe care observă imediat scrisul mamei ei.

în plic găsi un alt plic, cu o notă explicativă a doamnei Knight.

„Dragă Gay,

Acest plic a sosit cu ceva vreme în urmă, dar cînd l-am luat din cutia poştală l-am pus în geanta mea şi am uitat de el. Sper că nu era foarte important...

Nu sta prea mult la Londra, pentru că ne e foarte dor de tine.

Cu toată dragostea,

Mama ta."

Gabrielle deschise celălalt plic şi se uită repede la semnătura expeditorului...

Ivor...

- Ivor! murmură ea emoţionată, după care începu să citească:

„ Draga mea Gabrielle,

Nu mi-a plăcut niciodată să scriu scrisori şi am preferat să folosesc telefonul. Dar cum se pare că în cazul nostru telefonul nu-mi e de mare ajutor, pentru că ne-am încontrat adeseori cînd ne-am chemat, m-am văzut nevoit să pun mîna pe stilou şi să-ţi explic cîteva lucruri.

Am vrut într-adevăr casa Medlicott şi am fost foarte dezamăgit că n-o pot avea, dar recunosc că Joe Buss a venit cu un verdict imparţial... Nu încerc să te fac vinovată de nereuşita planului meu, cum cred că gîndeşti. Tu ai viaţa ta, eu pe a mea... Mai mult decît atît, se pare că m-am ataşat iremediabil de problemele celor suferinzi şi fără noroc.

Acceptă deci, te rog, scuzele mele, pentru tot ce am spus sau am făcut şi te-a supărat, iar cînd ne vom vedea de acum înainte să numărăm pînă la zece înainte de a ne vorbi.

Mama mi-a spus că i-ai promis să iei cina cu noi într-o seară. Sper să fie cît mai curînd,

Al tău,
Ivor.
P.S. Sid Sanders s-a întors la familia lui, cu explicaţii credibile şi cu bani”.
Gabrielle lăsă scrisoarea şi privi gînditoare în tavan.
Fără nicio îndoială, Ivor îi oferea prietenia lui. De ce?... N-ar putea să spună, dar un lucru e sigur: vrea să avem o relaţie
armonioasă.
Apoi simţi că o cuprinde un dor imens de Tudor Rose, de dealurile din zona unde se născuse, de casa Medlicott şi de oamenii de lîngă care plecase...
***
Mai tîrziu, Howard o invită în Hertfordshire, unde avea o mătuşă şi nişte veri.
Gabrielle însă nu se simţi bine acolo, deoarece mătuşa lui Howard era sora doamnei Nelmes şi avea acelaşi aer superior şi distant, cu toată amabilitatea afişată.
La întoarcere, îl vizitară pe unul dintre asociaţii lui Howard, apoi nişte prieteni de familie.
Gabrielle avea impresia că Howard doreşte să ştie ce părere au rudele şi cunoştinţele lui despre ea înainte să ia o hotărîre decisivă, fapt care o indignă peste măsură.
Astfel, după cină, cînd părinţii lui se duseră la culcare, şi rămaseră încă o vreme în sufragerie, Gabrielle nu se mai arătă la fel de surîzătoare ca înainte.
- Ce e cu tine, Gay?... Vrei o cafea înainte de culcare?
- Nu, răspunse ea cu răceală.
Howard veni lîngă ea şi o privi lung.
- Iubito, va trebui să plec la Hong Kong săptămîna viitoare. Vei veni cu mine, nu-i aşa?
- Voi sări peste şansa asta, replică ea zîmbind sarcastic.
- De ce? o întrebă el. Dacă ne vom căsători, vei veni cu mine. Te căsătoreşti cu mine, Gay?... Ne vom putea logodi, iar la primăvară ne vom căsători. Ştii că te iubesc, Gay. Spune-mi că vrei să te măriţi cu mine.
- Howard, dă-mi timp să mă gîndesc.
- Nu te-ai gîndit, încă?
- Nu. N-am considerat că avem o relaţie aşa de serioasă.
- Eu cred că am dovedit destulă seriozitate, de vreme ce. te-am adus în casa părinţilor mei. Ei sunt deja foarte ataşaţi de tine. Dar îţi dau timp să te gîndeşti dacă vrei sau nu să ne căsătorim. Totuşi, vino cu mine, săptămîna viitoare. Ne vom distra, te asigur...
- Nici prin cap nu-ţi trece că aş putea să te refuz, nu?
- Eu cred că pînă la urmă vei accepta ambele oferte: călătoria şi căsătoria, zise el, sărutînd-o pe frunte.
Aş vrea să ştiu ce simt pentru el, se gîndi Gabrielle, oftînd.
A doua zi dimineaţă, pe tava cu micul dejun apăru din nou o scrisoare, de data aceasta de la Howard, care o anunţa că are o zi foarte încărcată la birou şi speră ca ea să se simtă bine făcînd cumpărături.
Gabrielle nu mai dorea să facă niciun fel de cumpărături, aşa că se ridică din pat, se îmbrăcă şi coborî să-i dea telefon.
- Howard? Sper că nu te deranjez.
- Nu, deloc, Gay. Vrei să fac ceva pentru tine?
- Nu. M-am gîndit că e mai bine să mă întorc acasă astăzi. Sper ca părinţii tăi să înţeleagă şi să nu se supere că plec...
- Se vor supăra, desigur... Dar de ce vrei să pleci?
- Vreau să mă gîndesc la propunerile tale.
- Trebuie să pleci acasă pentru asta? N-o poţi face aici?
- Trebuie să discut şi cu părinţii mei, dacă să plec cu tine din ţară săptămîna viitoare.
- Da, înţeleg... Dar nu-mi place acel „dacă”...
- Oh, Howard, eu nu sunt obişnuită să plec în lumea largă, ca tine...
- O să te obişnuieşti, după ce ne vom căsători.
- Pînă atunci mai este... Deci voi pleca astăzi, Howard...
- Bine, dacă aşa vrei, dar să ştii că nu-mi place deloc ce hotărîre ai luat...
- Te voi suna de la Tudor Rose, mai spuse ea, şi închise telefonul.
Apoi, îşi împachetă în grabă lucrurile, sună la gară pentru a întreba la ce oră are tren, după care îşi sună mama şi o anunţă la ce oră s-o aştepte.

Capitolul 10

Doamna Knight o aşteptă la sosire cu maşina, iar în drum spre Tudor Rose, o întrebă fără s-o privească:
- Nu te-ai simţit prea bine la Londra, nu-i aşa?
- Nu. Deşi nu ştiu de ce. Am fost primită într-un lux extraordinar şi mi s-au dat dovezi la tot pasul de ce înseamnă puterea banului. Sigur, mi-am dat seama că Howard e un tip educat, care a călătorit foarte mult, dar nu mi-am imaginat că e atît de incredibil de bogat.
- Sper că nu ţi-a sucit minţile bogăţia lui, spuse doamna Knight, zîmbind.
- Nu... Dar a fost amuzant... Cît a fost...
- Vorbeşti de parcă aţi fi pus capăt legăturii voastre.
- Asta e, mamă... Nu ştiu ce vreau... Howard doreşte să merg cu el în Hong Kong...
- Şi tu?...
- E o oportunitate care nu e de refuzat, dar...
- Dar?...
- Nu ştiu ce să fac... Howard vrea să ne căsătorim.
- Am ştiut! Dar am sperat ca propunerea să nu vină atît de curînd.
- Am venit acasă pentru a reflecta în linişte la asta...
- Nouă ne place foarte mult Howard.

- Şi mie... îmi place şi să călătoresc, dar... Şi cred că îmi place şi ideea de a fi bogată...
Dar ştiu că o să-mi fie prea dor de dealurile mele, de Tudor Rose, de Medlicott... Ştiu că nu le poţi avea pe toate în viaţă... Dar...
Un timp, rămaseră tăcute şi Gabrielle se uită pe fereastră la dealurile din depărtare, acum înzăpezite.
- Gay... Ai spus că îţi place Howard...
-Da.
- Doar îţi place? Nimic mai mult?
- Nu ştiu... Poate după ce voi sta o lună cu el, îmi voi da seama dacă e mai mult.
în zilele care urmară, cum nu avea de lucru la hotel, Gabrielle facu plimbări lungi, gîndindu-se la Howard şi la sentimentele ei pentru el, dar tot nu reuşi să înţeleagă ce anume simţea.
Un singur lucru ştia însă cu certitudine... Stătuse mulţi ani departe de locul unde se născuse şi abia aşteptase întotdeauna să se întoarcă aici.
într-una din dimineţi, cînd se trezi, se hotărî s-o viziteze pe domnişoara Medlicott.
Susan îi spuse însă că se mutase deja la casa cea nouă şi se oferi s-o conducă.
- Alt, ce mult mă bucur să te revăd, draga mea, spuse domnişoara Medlicott ieşindu-i în întîmpinare. Credeam că eşti la Londra.
Gabrielle nu reuşi să-i răspundă, pentru că domnul Buss li se alătură, cu un vraf de suluri de carton în mîini.
- Domnule Bus! spuse bătrîna domnişoară, întorcîndu-se spre el.
- Da, domişoară Ivy?
- Cred că putem să-i vorbim Gabriellei despre secretul nostru.
- Cum doreşti, domnişoară Ivy.
- Atunci, îi voi spune. Ah, Susan... Ai adus sherry-ul... Mulţumesc. Pentru succesul planurilor noastre! zise domnişoara Medlicott, luînd un pahar cu sherry şi îndemnîndu-i şi pe ceilalţi doi să facă la fel.
Apoi, aşteptă ca servitoarea să se îndepărteze.
- Micul nostru secret, Gabrielle, continuă domnişoara Medlicott, arătînd cu capul spre lichidul din pahare...
Gabrielle sorbi puţin din băutura aromată, apoi întrebă:
- Ce este? Nu e sherry-ul pe care-1 ştiam....
- Aşa e... E una dintre reţetele minunate pe care le are doar domnul Buss, declară domnişoara Medlicott cu mîndrie. Dar ia loc, draga mea, pentru că am să-ţi dau o veste mare. De aceea am şi vrut să toastăm cu acest sherry, pentru că ceea ce îţi voi spune e tot ideea domnului Bus.
Gabrielle se aşeză într-unul din fotoliile din sufrageria elegantă, iar domnişoara Medlicott începu să se plimbe încet prin cameră.
- Vom face şi azilul pentru bătrîni!
- Da?... C-cum?
- Am o proprietate lîngă lac. Vom construi acolo. Am şi banii. Surorile mele mi-au lăsat o sumă imensă drept moştenire. Voi face asta în memoria lor.
- Ah, Ivor ştie?
- Nu i-am spus încă. Am considerat că e o veste pe care trebuie să i-o dau în cadru festiv. Săptămîna viitoare voi da o petrecere la care va fi invitat el şi cu mama lui. Bineînţeles că eşti şi tu invitată, cu părinţii tăi.
- Dar eu nu voi fi aici săptămîna viitoare.
- Trebuie să fii aici!
- Cred că voi fi în Hong Kong.
-Ah, o să-mi lipseşti...
- Ne vei lipsi tuturor, domnişoară, declară domnul Bus.
- Cu domnul Nelmes vei pleca? întrebă domnişoara Medlicott.
- Da, dar nu sunt încă foarte hotărîtă...
- Atunci, nu te duce... Sau du-te mai tîrziu.
- Da... Cred că pot să merg mai tîrziu, răspunse Gabrielle, gînditoare. Dar nu puteţi să daţi petrecerea mai devreme?
- Nu, pentru că nu e aranjată toată casa, răspunse domnişoara Medlicott.
- înţeleg...
Peste cîteva minute, cînd se întoarse la Tudor Rose, Gabrielle încă nu ştia dacă doreşte să plece cu Howard sau nu.
Astfel, simţi nevoia să discute despre asta cu părinţii ei.
îl găsi însă doar pe tatăl ei, care stătea de vorbă la bar cu Toni şi cu domnişoara Pat...
- Bună ziua, zise Gabrielle, surprinsă. Sper că aţi fost bine primită la noi.
- Da, desigur. Mi-a fost frig, deoarece sunt pe drumuri de la răsăritul soarelui şi am intrat să beau ceva, să mă încălzesc. E minunat aici, cu şemineul ăsta.
- Da, e frig astăzi. Ce mai face Ivor?
- E bine. Are un asistent acum. L-aţi văzut?
- Am fost plecată la Londra.
- Ah, da... Luminile Londrei... Mi-ar fi plăcut şi mie să pot merge acolo, spuse asistenta, după care sorbi din nou din paharul cu brandy.
Gabrielle o privi lung.
- Da, cred că aveţi nevoie şi dumneavoastră de o vacanţă. Păreţi obosită...
- Sunt... Azi, am fost la o sinucigaşă... Mi-am pierdut cumpătul... De obicei sunt foarte calmă cu pacienţii mei, dar azi i-am ars o palmă domnişoarei... Ivor e un înger... Are atîta răbdare cu toată lumea...
-Vreţi să vă mai ofer un pahar de brandy? întrebă Gabrielle, cu înţelegere.
- Da, mulţumesc, oftă asistenta şi Gabrielle se gîndi că dacă Ivor va merge însoţit la petrecerea domnişoarei Medlicott, cu siguranţă cea care îl va însoţi va fi domnişoara Pat.

Peste două zile, în timp ce se întorcea de la o petrecere dată de una dintre prietenele ei, Gabrielle fu cît pe-aci să se ciocnească de o maşină care venea din faţă. Apoi, observă că era Land Rover-ul lui Ivor.

Cum şi el o observă, opri la rîndul lui.

- Nu te-am văzut de multă vreme, spuse Ivor apropiindu-se de Gabrielle, care deschise portiera. Ce mai faci?

- Bine.

- De ce nu mi-ai răspuns la scrisoare?

- Am fost la Londra.

- Şi de la Londra nu puteai să-mi scrii?

- Mama mi-a transmis scrisoarea cu întîrziere.

- Scuze şi iar scuze. Cînd vei veni să iei cina cu mine şi cu mama mea?

- Abia am sosit.

- Ai sosit de cîteva zile. Toată lumea ştie. Am mai auzit şi altceva despre tine.

- Ce anume?

- E frig afară. Pot să urc în maşina ta?

- Bineînţeles.

- Arăţi foarte bine, spuse doctorul, aşezîndu-se pe scaunul pentru pasageri.

- Am fost la o petrecere. Tu vii de la muncă, nu?

- De unde altundeva? E aşa de plăcut să te văd, după ce am văzut toată ziua doar feţe palide...

- Sunt cumva un fel de antidot?

- Da. Şi cred că am nevoie permanent de acest antidot. Dar am auzit că vei pleca în Orientul îndepărtat. Cineva vrea să te obişnuiască să iei opiu...

- Greşeşti.

- Adică... Nu vei merge?...

- Poate voi merge... Greşeşti cînd crezi că pot fi coruptă să folosesc opiu.

- Bun... Şi... Cu Howard vei pleca în Orient, Gabrielle?

-Da.

- Te*ai logodit cu el?

-Nu.

- Dar... o să vă logodiţi?

- Nu ştiu.

- El vrea?

- Mă simt de parcă aş fi în faţa unui judecător.

- Nu face nimic. Vreau să-mi răspunzi.

- Mai bine vezi-ţi de treburile tale, Ivor.

- N-ai numărat pînă la zece înainte de a spune asta.

Gabrielle numără repede pînă la zece, apoi repetă:

- Mai bine vezi-ţi de treburile tale, Ivor.

- îl iubeşti?

- Cerule! E viaţa mea privată, Ivor!

- Răspunde-mi. Da, sau nu?

- Nu pot răspunde doar cu da sau nu.

- De ce? întrebă el, privind-o atent. E simplu. Dacă îl iubeşti e da, dacă nu, e nu...

- Nu e deloc simplu. Sunt multe lucruri pe care trebuie să le ai în vedere cînd trebuie să răspunzi la întrebarea pe care mi-ai pus-o.

- E unul singur, Gabrielle, răspunse el, punînd un braţ după umerii ei.

Gabrielle îl privi cu coada ochiului şi cînd îi văzu expresia ştiu ce se va întîmpla, dar nu avu puterea să se opună.

Astfel, cînd doctorul îşi lipi buzele de ale ei, încercă să-i reziste, după care începură să se sărute cu pasiune.

Fură însă întrerupţi de luminile maşinii poliţiei, care se opri în faţa maşinii Gabriellei.

- Am fost prinşi în flagrant delict, frumoasa mea, şopti Ivor la urechea ei.

-Ah, Dumnezeule! Nu mi-aş fi imaginat niciodată că voi ajunge într-o asemenea situaţie.

Unul dintre cei doi poliţişti se dădu jos din maşină şi se apropie de fereastra maşinii Gabriellei.

- Nu e Land Rover-ul doctorului Howlett? întrebă el, ridicîndu-şi sprîncenele stufoase.

- Ba da, răspunse doctorul. Sunt căutat?

- Unul din colegii mei a găsit pe lac o fată care a încercat să se sinucidă...

- E moartă? întrebă doctorul.

- Nu. Colegul meu i-a făcut respiraţie gură la gură şi...

- Bine, vin imediat, iubita mea, antidotul meu preţios, imposibila Deirdre mi-a încurcat planurile.

Doctorul coborî şi urcă în maşina lui.

Gabrielle inspiră adînc, după care îl urmă.

Peste cîteva minute, cînd ajunseră lîngă lac, Ivor sări din maşină şi alergă spre corpul întins lîngă apa îngheţată.

în scurt timp sosi şi ambulanţa.

- La spitalul din Cottage! se auzi vocea doctorului şi fata fu urcată în ambulanţă, iar Ivor se întoarse la maşina lui. Vin în spatele vostru! strigă el spre unul dintre brancardieri, care încuviinţă grăbit.

Gabrielle văzu apoi ambulanţa îndepărtîndu-se, urmată îndeaproape de Land Rover-ul cunoscut de toată lumea.

Ajunsă la Tudor Rose, Gabrielle se duse direct în camera ei, trecînd în grabă pe lîngă mătuşa

Catherine.
- Noapte bună, mătuşico.
- Noapte bună, Gay... Vrei să-ţi trimit un ceai?
- Ar fi minunat.
N-am chef să vorbesc cu nimeni, se gîndi ea... Sunt atît de aproape să-mi lămuresc sentimentele... Sunt îndrăgostită sau nu de Howard?.... Gîndul îi fu însă întrerupt de portarul care veni să-i aducă ceaiul.
- Aţi văzut ce s-a întîmplat azi la lac? o întrebă el.
- Da, Philip, răspunse ea cu un glas obosit, luînd tava din mîinile bărbatului.
- Bine-a zis cine-a zis, domnişoară Gay... Tinerii ăştia merită o bătaie cîteodată...
- Nu putem să ştim niciodată ce e în sufletul oamenilor, Philip. iMulţumesc pentru ceai.
- Noapte bună, domnişoară, spuse portarul şi plecă.
A doua zi dimineaţă, Gabrielle se trezi şi se uită lung pe fereastră, la soarele care lumina vîrfurile albe ale dealurilor acoperite de nea şi simţi brusc că nu dorea să mai plece niciodată de acolo.
Descoperirea o făcu să se relaxeze, mulţumită.
Apoi, se uită spre lac şi-şi aduse aminte cele întîmplate seara trecută.
Ivor e probabil în vreo operaţie acum, se gîndi ea, dar trebuie să vorbesc neapărat cu el.
Apoi, coborî în grabă scările şi se duse la telefonul aflat pe biroul de la recepţie.
- Doctor Ilowlett, se auzi de la capătul celălalt al firului, la puţin timp după ce Gabrielle formă numărul.
- Ivor... Sunt Gabrielle.
- Cum se simte Gabrielle în dimineaţa asta?
- Minunat, mulţumesc.
- îmi pare rău pentru noaptea trecută.
- De ce îţi pare rău?
- Nu de cele întîmplate între noi, desigur, ci pentru că ne-a deranjat poliţia.
- Cum se simte fata care a fost găsită în lac?
- Fizic, va fi bine peste o zi sau două... Mental...
- Ivor, eu cred că fata vrea să atragă atenţia asupra ei.
Doctorul izbucni în rîs.
- Ce e atît de amuzant?
- Nimic. Am rîs pentru că asta cred şi eu.
- Eşti ocupat?
- Da. Am vreo şapte pacienţi care aşteaptă să fie operaţi.
- Bine, atunci te las, spuse ea şi închise telefonul.
- E o dimineaţă aşa de frumoasă, draga mea... De ce nu ieşi puţin afară? o întrebă doamna Knight. Poţi să călăreşti...
- Da, cred că aşa voi face.
***
- Ai fost căutată la telefon de două ori, spuse doamna Knight cînd o văzu pe Gabrielle întorcîndu-se. Doamna Howlett şi Howard. Amîndoi au spus că vor reveni.
După cîteva minute, doamna Howlett sună într-adevăr din nou:
- Ivor mi-a spus că vei pleca din ţară săptămîna viitoare. Vrei să iei cina cu noi, pînă atunci? Duminică, ar fi perfect.
Gabrielle răspunse că va onora invitaţia duminică şi că abia aştepta.
Nu închise bine telefonul şi sună Howard:
- Vreau să ştiu cînd te întorci la Londra, Gay.
Gabrielle îi promise că-1 va anunţa în momentul cînd se va hotărî şi că îşi va întreba părinţii dacă sunt de acord s-o lase să călătorească în afara ţării.
Deşi surprinsă de cele auzite, doamna Knight, care nu se desprinsese de birou cît timp Gabrielle vorbise la telefon, nu spuse totuşi nimic.
Howard păruse la început părinţilor un soţ foarte potrivit pentru fiica lor, dar faptul că ar trebui să plece de lîngă ei dacă
s-ar căsători cu el, îi făcuse pe soţii Knight să nu intervină în relaţia celor doi tineri.
Duminică seară însă, cînd doamna Knight o văzu pe Gabrielle coborînd din camera ei într-o rochie elegantă şi aducîndu-şi aminte că fusese invitată să ia cina la familia Howlett, se întrebă pentru prima oară dacă nu cumva Ivor era motivul pentru care fiica ei nu se putea hotărî în privinţa lui Howard.
***
Ivor o primi pe Gabrielle îmbrăcat într-o ţinută foarte elegantă şi cu un zîmbet strălucitor.
- Bine ai venit, spuse el, ajutînd-o să-şi dezbrace haina de blană. Mama e în bucătărie, aşa că deocamdată vom fi singuri, adăugă, conducînd-o în sufrageria spaţioasă.
Pe urmă, îi luă faţa în mîini şi o sărută cu înfocare...
- E cumva o petrecere de adio în cinstea mea? întrebă Gabrielle, retrăgîndu-se încet.
- Nu vei pleca.
- Mama ta mi-a spus la telefon că ai informat-o că voi pleca foarte curînd.
- Vei pleca?
Gabrielle nu reuşi să răspundă, pentru că se auzi soneria de la intrare.
- Răspunde, Ivor! se auzi doamna Knight din bucătărie şi doctorul alergă să deschidă.
După cîteva minute, se întoarse în sufragerie, însoţit de un
bărbat pe care-1 prezentă ca fiind Robert Keyes, un mare chirurg de la spitalul din oraşul vecin.
Dar Pat nu va fi prezentă astă-seară? se întrebă Gabrielle.
După cîteva minute, sosiră două doamne colege cu Ivor şi doamna Howlett îi invită pe toţi la masă.

Gabrielle constată curînd că petrecerea din acea seară, aşa modestă cum era, o bucura mult mai mult decît toate petrecerile la care fusese cu Howard.

După masă, trecură cu toţii în salonul pentru cafea şi se aşezară în jurul şemineului, dar se auzi telefonul.

- Mă duc eu, spuse doamna Howlett.

- Nu, răspund eu, zisese Ivor şi trecu în hol.

Se întoarse însă repede, cu o expresie îngroazită pe faţă.

- Spitalul din Cottage e în flăcări. Trebuie să plec imediat. Mii de scuze.

- Vin cu tine, spuse chirurgul.

- Foarte bine. Vom avea nevoie de ajutor.

- Aş vrea să vin şi eu, se auzi doamna Howlett.

- Şi eu vin, spuse Gabrielle, hotărît.

- Să luăm nişte pături, Gabrielle, spuse doamna Howlett. Vom avea nevoie.

Peste zece minute, maşina Gabriellei era plină de pături, iar doamna Howlett o îndrumă pe tînăra fată pe drumul cel mai scurt spre spitalul din Cottage.

Ambulanţa sosi Ia locul dezastrului în acelaşi timp cu ele, iar maşina poliţiei după cîteva clipe.

- Unde e doctorul Howlett? întrebă mama lui îvor, adresîndu-se unuia dintre poliţişti.

- A intrat în clădire, împreună eu alţi doctori.

Doamna Howlett alergă imediat spre intrarea în spital.

- Nu e voie doamnă! o avertiză un poliţist.

- Sunt asistentă medicală! exclamă ea văzîndu-şi de drum, iar Gabrielle o urmă, cu aceeaşi explicaţie.

Nu peste mult, Igor ieşi din clădire cu o adolescentă pe braţe şi cînd le văzu pe Gabrielle şi pe mama lui, cu păturile în braţe, strigă:

- Aici! Aici! înveliţi-o bine în pături şi puneţi-o în prima ambulanţă. Urmară alţi pacienţi scoşi din flăcări de medicii spitalului, duşi apoi de mama lui Ivor şi de Gabrielle la ambulanţe.

După un timp, pompierii reuşiră să stingă focul, dar zona continuă să plutească în fum.

- Ce a fost mai rău a trecut, comentă unul dintre poliţişti.

- Dacă nu mai e nevoie de mine, spuse Gabrielle, voi pleca acasă.

- Stai puţin, interveni Ivor. O conduc pe mama şi apoi pe tine.

- Nu e nevoie să mă conduci, Ivor, zise doamna Howlett. Voi merge cu doctorul Keyes, care trece pe lîngă casa noastră.

- Bine. Gabrielle, te conduc pe tine.

- Nu e nevoie, mulţumesc pentru seara asta.

- Seara abia începe...

- Eu vreau să dorm.

- Şi eu... Atunci, vom dormi în patul meu. sau în al tău?

Gabrielle făcu un semn scurt din mînă şi se urcă în maşina ei, iar peste cîteva minute se pierdu în întuneric.

- Te-a căutat Howard, o anunţă doamna Knight cînd o văzu intrînd la Tudor Rose.

- Dacă mai sună, spune-i că nu sunt acasă.

- Ai terminat cu el?

- Nu, dar n-am chef să-i vorbesc.

- Te-ai apropiat de Howlett, Guy?

- Nu, dar regret că n-am făcut-o, replică Gabrielle şi urcă în camera ei.

Domnişoara Medlicott organiză petrecerea promisă, iar cele două familii ajunseră din nou faţă-n faţă.

De astă dată însă, cum domnişoara Medlicott reuşise să facă posibile ambele proiecte, vînzînd casa familiei Knight şi oferind o parte din proprietate pentru construirea azilului, visul familiei Howlett, nimeni nu mai privi cu ură pe nimeni.

Observînd cum se aranjarseă lucrurile, Ivor găsi de cuviinţă că e cazul să-şi împlinească şi cealaltă mare dorinţă.

Astfel, o invită pe Gabrielle pe terasă.

- Nu mai pleci, nu-i aşa?

- Nu. M-am hotărît să rămîn aici.

- De ce?

- Pentru că e locul unde m-am născut şi pe care-1 iubesc.

- Eşti sigură că iubeşti doar locul unde te-ai născut?

- Şi pe tine te iubesc, Ivor, dacă asta ai vrut să ştii, spuse ea rîzînd.

- Şi vei accepta să fii soţia mea?

- Nu m-ai întrebat niciodată.

- Te întreb acum.

- Dar încă nu mi-ai spus că mă iubeşti.

- Ei, bine, te iubesc. Te iubesc, te iubesc, te iubesc... Şi o să te iubesc întotdeauna, pentru că vei fi mereu proaspătă şi frumoasă, pentru mine şi pentru copiii pe care-i vom avea împreună.

- Şi unde vom locui?

- îţi aduci aminte că te-am dus într-o zi să-ţi arăt ceva? Un loc splendid în vîrful dealului, cu o privelişte minunată spre lac?

- Da, şopti ea lăsînd capul pe pieptul lui.

- Vom avea acolo cea mai frumoasă casă din cîte a existat vreodată.

- Şi cine o va construi? întrebă ea rîzînd. Domnul Buss?

- Cine altcineva? replică el, strîngînd-o cu putere la piept.

Apoi, se sărutară îndelung.

- Acum te voi conduce acasă, iubita mea, şi mîine te duc să vezi din nou locul pentru casa noastră.

- Mîine, poimîine şi răspoimîine, pînă la sfîrşitul vieţii noastre împreună...

- Care a început astăzi....